

ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΖΕΡΒΑΚΟΥ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

ΩΣ ΨΑΛΛΕΤΑΙ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝ ΤΗ ΕΝ ΠΑΡΟΙΕΡΑΙ ΜΟΝΗ
ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΤΗΣ ΛΟΓΓΟΒΑΡΔΑΣ
ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ ΤΕΛΟΥΜΕΝΗΣ

Εἰς τὸ τέλος προδίδονται ὁ Πανηγυρικός Λόγος. Οἱ Χαιρετισμοὶ
καὶ 10 Παρακλητικοὶ Κανόνες. Καὶ τὰς δὲ Εὐχὰς ἱκετήριος.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

52 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

1928

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

ΩΣ ΨΑΛΛΕΤΑΙ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝ ΤΗ ΕΝ ΠΑΡΩΙ ΙΕΡΑΙ ΜΟΝΗΙ
ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΤΗΣ ΛΟΓΓΟΒΑΡΔΑΣ
ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ ΤΕΛΟΥΜΕΝΗΣ

Εἰς τὸ τέλος προδίδονται ὁ Πανηγυρικός Λόγος. 10ὶ Χαιρετισμοὶ
καὶ 10 Παρακλητικοὶ Κανόνες. Καὶ τὶς δὲ Εὐχὴ ἱκετήριος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΦΙΛΘΘΕΟΥ ΖΕΡΒΑΚΟΥ

ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΛΟΓΓΟΒΑΡΔΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

46β ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

1928

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Μήτηρ ὡς ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, ζωήρρυτον ὕδωρ ἐπομόρλιζεις πᾶσι πιστοῖς, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσι, καὶ πῖσται προσκυνοῦσι, Πηγὴν τὴν Ζωοδόχον, καὶ ζωοδότειραν.

Τῇ ΠΑΝΥΠΕΡΑΓΓῳ ΚΑΙ ΠΑΝΥΠΕΡΕΝΔΟΣῳ
ΜΗΤΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
Τῇ ΘΕΟΤΟΚῳ ΚΑΙ ΛΕΙΠΑΡΘΕΝῳ ΜΑΡΙΑ
Τῇ ΠΡΟΣΤΑΣΙᾳ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ ΣΩΤΗΡΙΑ
Τῇ ΖΩΟΔΟΧῳ ΠΗΓῇ,
Τῇ ΑΕΝΝΑΩΣ ΒΛΥΖΟΥΣῃ ΝΑΜΑΤΑ ΣΩΤΗΡΙΑΣ,
ΜΕΤΑ ΠΟΘΟΥ ΖΕΟΝΤΟΣ
ΤΗΝ ΔΕ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ
ΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΙΤΗΣ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

Ἦχος πλ. α'. Χριστὸς Ἀνέστη

Αγνή Παρθένε Μαριάμ, Πηγὴ θαυμάτων Ζωοδόχε, πάντας ἡμᾶς πότισον, ἀεὶ ζῶανάματα.

Ἔτερον

Πηγὴ Παρθένη τῆς Ζωῆς, καὶ μανναδόχε θεία Στάμνε, πότισον ναμάτων σου, ἡμᾶς τῆς σῆς Χάριτος.

Ἔτερον

Ζωῆς ἡ Μήτηρ καὶ Πηγὴ, καὶ Στάμνε φέρουσα τὸ μάννα, Ζωοδόχε ἐμπλησον, ἡμᾶς τῶν Χαρίτων σου.

Ἔτερον

Ζωῆς τὸ ὕδωρ ἐκ Πηγῆς Παρθένηςνάματα προχέει, καὶ τοῖς ἐν τοῖς πάθεσιν, ἰάσεις χαρίζεται.

Ἐκ τοῦ Βατοπεδινοῦ χειρογράφου

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΟΔΟΧΟΝ ΠΗΓΗΝ

ΥΠΟ ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ

Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τὸν θάνατον πατήσας,
Καὶ εἰς τοὺς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἄει χαρίσας.
Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀγαλλιᾶσθε ζῶντες,
Εὐφραίνεσθε οἱ ἐν τῇ γῇ, Ἀνάστασιν ἰδόντες.
Χριστὸς ἀνέστη, ψάλλατε, Χριστὸς ὁ ζωοδότης,
Καὶ πάντας συνανέστησεν, ὡς κραταῖος Δεσπότης.
Πάσχα Κυρίου· χαίrete· Πάσχα τὸ λαμπροφόρον,
Χαίrete, καὶ εὐφραίνεσθε, λαοὶ ἀγαλλιᾶσθε,
Ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ Χριστοῦ ψάλλατε καὶ καυχᾶσθε.
Ἕμνησατε τὸ ὄνομα Χριστοῦ μετ' εὐφροσύνης,
Χορεύσατε μετὰ χαρᾶς μεγάλης καὶ εἰρήνης.
Δοξάσατε, Χριστιανοί, καὶ πάντες ἐπαινείσθε
Εἰς τὴν Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ ἐξομολογεῖσθε.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, αἰνέσατε, βοᾶτε·
Χριστὸς ἀνέστη, λέγετε σήμερον, καὶ σκιρτᾶτε.
Χριστὸς ἀνέστη σήμερον, κροτήσατε τὰς χεῖρας.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς μας ὁ Σωτήρας.
Χριστὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Κτίστης,
Ὁ τῶν ἀνθρώπων πλαστοουργός, Χριστιανῶν ἡ πίστις.
Χριστὸς, τῆς Εὐας καὶ Ἀδὰμ ἡ μόνη Σωτηρία·
Τῶν Προπατόρων ἡ χαρά, καὶ ἡ παρηγορία.
Χριστὸς, τὸ στόμα Προφητῶν πάντων τῶν Θεηγόρων,
Τῶν Ἀποστόλων κήρυγμα, ἰσχύς τῶν Ἀθλοφόρων.
Χριστὸς, τὸ φῶς Ἱεραρχῶν, τὸ καύχημα Ὁσίων,
Ἡ δόξα Ὁμολογητῶν, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων.
Χριστὸς, ὁ μόνος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς συντελείας

Κτίστης καὶ Πίστις, καὶ ἀρχὴ πάντων τῆς Σωτηρίας.
Δόξα Πατρὶ τε καὶ Υἱῷ, καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ,
τῷ Παντοκράτῳ Θεῷ τῶν ὅλων καὶ Κυρίῳ.
Δόξα Χριστῷ τῷ ἐκ νεκρῶν ἐνδόξως ἐγερθέντι,
καὶ σώσαντι τὰ σύμπαντα καὶ δοξολογηθέντι.

Δόξα σοί, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, δόξα σοί, Παναγία·
μικροὶ μεγάλοι λέγομεν, γυναῖκες καὶ παιδιά.
Δόξα σοί Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὅλοι δοξάζομέν σε·
χαίρομεν εἰς τὴν δόξαν σου, καὶ ἐσπάζομέν σε.
Διὰ τὴν κοσμοποίητον ἐνδοξον τοῦ Υἱοῦ σου,
Τριήμερον Ἀνάστασιν τὴν τοῦ μονογενοῦς σου.
Διὰ τὴν ἐξαήμερον σήμερον Ἑορτήν σου,
τῆς Ζωοδόχου τῆς Πηγῆς λαμπρὰν πανήγυριν σου.
Σήμερον ὅλοι χαίρομεν, καὶ μακαρίζομέν σε,
τὴν Ζωοδόχον τὴν Πηγὴν καὶ μεγαλύνομέν σε.
Καὶ συμπανηγυρίζομεν εἰς δόξαν καὶ τιμὴν σου,
Καὶ ἔχομεν διπλὴν χαρὰν εἰς τὴν πανήγυριν σου.
Δόξα σοί, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ συνδοξαζομένου,
Πατρὶ τε καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ συνουσιωμένου.
Δόξα σοί, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου,
τοῦ ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν, Ἀδθέντου καὶ Δεσπότου.
Δόξα σοί, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, Πηγῇ ἢ Ζωοδόχῳ,
τῶν ἱαμάτων ἢ Πηγῇ, Χρυσοπηγῇ ἐξόχως.
Χρυσοπηγῇ χρυσοῦ τε παντὸς τιμιωτέρα.
Πηγῇ ζωῆς, Πηγῇ φωτός, φωτὸς ποθεινοτέρᾳ.
Φωτὸς, ζωῆς, Ἀγιασμοῦ πηγῇ, καὶ Σωτηρίας,
ἢ Θεοδόχῳ ἢ Πηγῇ, πηγῇ τῆς εὐδοκίας.
ἢ Ζωοδόχῳ ἢ Πηγῇ, Πηγῇ ἢ Παναγίᾳ,
ἢ Ἐξ ἧς πηγάζει ἢ πηγῇ αὕτη ἢ θαυμασία.
ἢ Ζωοδόχῳ ἢ Πηγῇ, ἢ πᾶσι πινομένη,

προσκυνουμένη πάντες, καὶ πολυποθουμένη.
Ὅπου Πηγὴν ὡς αὐτὴν νὰ τὴν παρομοιάσω,
μ' ἐκείνην τὴν προβατικὴν ἀντίς, νὰ τὴν δοξάσω,
βέβαια τὴν καταφρονῶ, ὀλοτέλα σμικρύνω.
Ὅθεν οὐδὲ ἀπαταλμῶ μ' αὐτὴν νὰ τὴν συγκρίνω.
Γιὰ τί ποῦ ἕνας Ἀγγελὸς; Καὶ ποῦ ἡ Παναγία;
Ἐκεῖ, δούλου ἐνέργεια, ἐδῶ, Δεσποίνης θεία.
Καὶ ποῦ τὴν ὄραν ἑκατόν; Καὶ ποῦ τὸν χρόνον ἕνα;
Ῥανίδα μὲ τὴν θάλασσαν εἶνε βεβαιωμένα.
Μὰ μὲ αὐτὸν τὸν ἥλιον νὰ τὴν παρομοιάσω;
(Ἥλιος γάρ, πηγὴ φωτός) Τάχα νὰ τὴν δοξάσω;
ἢ μήπως καὶ ὁ Ἥλιος αὐτὸς μ' ἐξαπεράσῃ,
ὡς φωτοχύτης, ζωτικός, καὶ μὲ ἐντροπιάσῃ;
Καὶ ἂν ἐταῦτος ζωτικός, δὲν εἶνε κ' ἡ Πηγὴ μου;
ἢ Παναγία Πίστις μου, καὶ ἡ Πηγὴ δική μου.
ἢ Ζωοδόχος ἢ Πηγὴ δὲν εἶνε παρομοία;
Τὸ Ζωοδόχος μαρτυρεῖ· μάρτυς τῇ ἀληθείᾳ.
Καὶ ἀληθέστερον εἰπεῖν, διπλῆς ζωῆς αἰτία,
ἐποῦ ὁ Ἥλιος ζωὴ δὲν εἶνε παρὰ μία.
Καὶ ἂν αὐτὸς φωτιστικός, κανεὶς δὲν τὸ ἀρνεῖται,
τὸ μαρτυροῦν καὶ οἱ τυφλοὶ, ἀλλ' ὅμως μαρτυρεῖται
κ' ἡ Ζωοδόχος ἢ Πηγὴ. Καὶ τίς δὲν τὸ πιστεύει;
Εὐθὺς γὰρ ὅπου βρέθηκε, πρῶτα τυφλὸν γιатρεύει.
Καὶ μετὰ τοῦτον ἄπειρους. Ὁ Ἥλιος αὐτὸς τοῦ
τῶν ἱαθέντων μάρτυρας καὶ μετ' ἐκπλήξεώς του.
Ἄν εἶνε δὲ ὁ Ἥλιος, ὁ Βασιλεὺς τῶν φῶτων
τῶν ὑπὸ τὴν ὑφήλιον, καθὸ τῶν πάντων πρῶτον,
ἢ Ζωοδόχος ἢ Πηγὴ καὶ βασιλικωτάτη,
καθὸ Βασιλίσσης πηγῇ, καὶ ἀγαπητοτάτη.
Καθὸ καὶ ἀπὸ Βασιλεῖς καὶ τώρα πινομένη,
καὶ ἀπὸ Βασιλέα δὲ μάλιστα εὐρημένη.
Γὰ ὑπεράνω Ὀδρανῶν νερὰ τί νὰ τὰ φέρω
τώρα ἐδῶ στὴν σύγκρισιν, ἐγὼ αὐτὰ τὰ ξέρω.
Ὅπου ἂφ' οὗ ἐκτίσθησαν τόσαις χιλιάδεις χρόνοι,
ἕνα καὶ μόνο τους καλὸ θυμοῦμαι, καὶ μὲ σώνει·

Πῶς ἔκαμαν κατακλυσμόν, καὶ ἐπλυναν τὸν τόπον
 Τῆς μαυρισμένης ταύτης γῆς ἐκ τῶν κακῶν ἀνθρώπων.
 Ὁ Ἰορδάνης ποταμός, ὁ Ἰορδάνης μόνος
 εἶνε παρόμοιος, καὶ νῦν καὶ ἔως τοῦ αἰῶνος.
 Ἡ Ζωοδόχος ἡ Πηγὴ, ὁ θεὸς Ἰορδάνης,
 καὶ θαυμαστά, καὶ ἱερά. Γιὰ ἓνα νὰ τὰ βάνης.
 Καὶ πρέπει βεβαίότατα, πρέπει ἐπ' ἀληθείας,
 Ὅτι ἐκεῖνο τοῦ Χριστοῦ, τοῦτο τῆς Παναγίας.

ΣΤΙΧΟΙ Εἰς τὴν ΖΩΟΔΟΧΟΝ ΠΗΓΗΝ

Μάννα Σιλωάμ καὶ Στοὰν Σολομώντος
 Πηγὴν Κόρη Σὴν, ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.

ΕΤΕΡΟΙ

Ζωήρρυτον, Δέσποινα, χάριν Σὴν δίδου
 πιστοῖς ἑμοί τε καὶ ψυχῆς σωτηρίαν.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΕΥΧΑΪΤΩΝ.

ΕΞΑΣΤΙΧΟΝ ΙΑΜΒΙΚΟΝ

Ἐβλύξε καὶ πρὶν νᾶμα τῷ λαῷ πέτρα,
 Χριστὸν δὲ ταύτην μυστικοὶ φασὶ λόγοι.
 Ὅς καὶ ποτίζει νέκταρ πρὸς ἀφθαρσίαν.
 Μήτηρ δὲ Χριστοῦ δευτέρα πάλιν πέτρα.
 Ζηλοῖ τὸν Υἱόν, καὶ ῥέει ζωῆς ὕδωρ.
 Πάντες εὐχεσθε συντρέχοντες τὴν χάριν.

ΕΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟΥ ΑἰΜΙΝΗΤΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΑΓΓΑΣΟΥ.

Λουτήριον πέφυκε ῥεῖθρον θαλάσσης
 τῶν δυσκαθάρτων τοῦ νοῦς μiasμάτων.
 Λουτήριον δὲ τυγχάνει ὕδωρ τόδε
 Πηγῆς, ἀθλίων σώματος παθημάτων.
 Τὸ Μητροπρεπὲς τοῦ Θεοῦ Λόγου ὕδωρ,
 Ὑδωρ τὸ φυσίζωον, εὐειδές, ξένον.
 Ἀγνὸν τε, πανάκεια παντοίων νόσων,
 ᾧ ἠυδόκησε χρῆσθαι ἡ Θεοτόκος.
 Τούτῳ προσελθὼν νίψαι ὄψιν καὶ κάραν,
 χολὸν τὸ σῶμα, πίστει ἀτρεκεστάτῃ.
 Καὶ νῆ γε ὅφει σαυτὸν εὐπετὴ πάνυ,
 κοῦφον τε ὄχλου παντὸς δυσόιστου πάθους
 πρὸς αἶνον ἀγνῆς Μητροπαρθένου Κόρης.
 Βυζαντίς ἡγάσθην Σὲ τῆς εὐποτίας.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγιθέντος.

Δεῦτε οἱ νόσων πάντες ὀχλούμενοι, τῇ Πηγῇ τῆς Παρθένου
 πάντες προσέλθωμεν· παρέχει γὰρ πᾶσι δαφιλῶς, ναμάτων ζωη-
 ρύτων δωρεάς, καὶ πλουσίως διανέμει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα.
 Δόξα σοι, ὦ Πανάσπιλε Ἀγνή· Δόξα τῇ Ζωοδόχῳ σου Πηγῇ· δόξα
 σοι, τῇ ἐλπίδι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΤΕΡΟΝ

Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Ναῷ τῆς Παρθένου πάντες προσέλθωμεν, τὴν Πηγὴν τὴν
 Ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, τὴν βοήθειαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν, ὅτι
 παρέχει δαφιλῶς, ἡ Ζωοδόχος δωρεάς, ἰάσεις τῶν ἀσθενούντων,
 ὡς Μήτηρ τῆς εὐσπλαγχνίας, ἐξαιτουμένη πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐπιποθήσας ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν μονήρη βίον καὶ ἡσυχαστικόν, ἡξιώθην τῇ χάριτι καὶ θαυμαστῇ ὁδηγίᾳ τῆς Παναγίας μας Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἦλθον καὶ ἐκοινοβίασα ἐν τῇ ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ ἱερᾷ Αὐτῆς Κοινοβιακῇ Μονῇ, τῇ ἐπιλεγομένῃ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Λογγοβάρδας. Ἐνταῦθα εὑρον μίαν χειρόγραφον Ἀκολουθίαν τῆς ἐορτῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, αὐτὴν τὴν ποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου, τὴν ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ τετυπωμένην, ὅμως ἐπηξημένην καὶ δι' ἄλλων ἁσμάτων, ἅτινα εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάρχωσιν, ὅταν τελεῖται Ἀγρυπνία, οἷα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ παρούσῃ. Ἦτοι Μικρὸς Ἐσπερινός, Λιτή, Καθίσματα, Πολυέλεος τῆς Παναγίας, εἰς ἐπὶ πλέον Κανὼν χαρμόσυνος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, Ἀναγνώσματα, Αἵνοι κλπ. Τῆς τοιαύτης ἐπηξημένης Ἀκολουθίας γίνεται χρῆσις καὶ ἐν Ἀγ. Ὁρει, ὡς ἂν τελεῖται Ἀγρυπνία. Ταύτην τὴν χειρόγραφον Ἀκολουθίαν οὕτω συμπληρωμένην, ἀπεφάσισα νὰ φέρω εἰς φῶς διὰ τοῦ τύπου, ἵνα οἱ φιλευσεβεῖς καὶ φιλέοργοι κατὰ τόπους ἄδελφοὶ Χριστιανοί, οἱ ἐξ εὐλαβείας ποθοῦντες νὰ ἐορτάζωσι πανηγυρικώτερον τὴν χαρμόσυνον ὄντως τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανήγυριν δι' ὅλονυχτίου Ἀγρυπνίας, ἔχωσιν εἰς χεῖρας αὐτὴν μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς συγκροτημένην καὶ μετὰ τῆς ὀφειλομένης τυπικῆς διατάξεως. Συμπεραίνω δὲ ὅτι ἡ Ἀκολουθία αὕτη ἡ χειρόγραφος θὰ ἔχῃ ἀντιγραφῇ ἐξ Ἀγίου Ὁρους ὑπὸ τοῦ πρώτου ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς τοῦ καὶ κτίτορος αὐτῆς, τοῦ ἀειμνήστου Φιλοθέου, ὅτε οὗτος εὕρισκετο ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, περὶ τὸς ἀρ-

χὰς τοῦ ἸΘ' αἰῶνος, ὑποτακτιὰς ὧν τοῦ ἐναρέτου ἐκείνου Γέροντος Διονυσίου, ὃν ἡ παράδοσις ἀναφέρει μετὰ τῶν ἁγίων. Ὑποτακτικὸς ὢν, λέγω, τοιοῦτου ἀνδρὸς μετὰ τοῦ αὐτοδέλφου τοῦ Ἱεροθέου, τοῦ κτίσαντος κατόπιν τὴν ἐν Ὑδρα Ἱερὰν κοινοβιακὴν Μονὴν τοῦ Προφήτου Ἠλία. Ὡς δὲ θὰ ἴδητε, καὶ ὁ λόγος ὁ Παγηγουρικὸς ὁ περιγράφων τὰ θαύματα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἶνε λίαν ἐπηυξημένος ἐπὶ τῇ βάσει μὲν τοῦ Συναξαρίου τοῦ Ξανθοπούλου ἀλλὰ περιέχων καὶ πολλὰς ἄλλας λεπτομερείας, πρῶτην φορὰν δημοσιευομένης καὶ ἀγνώστους εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν τῶν εὐλαβῶν κύκλους ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄλλα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀγιάσματα. Ὑποθέτω δὲ ὅτι καὶ ὁ γλαφυρώτατος λόγος οὗτος ἔχει ἀντιγραφῇ ἐκ χειρογραφῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Φιλοθέου.

Ἐν αὐτῷ μετὰ περισσῆς ἀπλοϊκῆς χάριτος περιγράφεται ἡ λαμπρὰ ἱστορία τοῦ περιωνύμου ἐν Κων/πόλει Ἀγιάσματος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων· αἱ τύχαι αὐτοῦ, ἡ ἐξαφάνισις ἐντελῶς καὶ πάλιν ἡ ἐν τοῖς χρόνοις μας ἐμφάνισις του.

Ζηλεύσας δὲ τὸν πόθον καὶ τὴν φιλοκαλίαν πρὸς τὰ τοιαῦτα τοῦ ἀειμνήστου καὶ συνωνύμου ἐμοὶ κτίτορος τῆς ἱερᾶς Μονῆς μου προσεπάθησα, πεποινθὼς εἰς τὰς εὐλογίας καὶ εὐχὰς του, νὰ καταστήσω τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην, ἀκόμη ψυχωφελεστέραν, τὸ μὲν ἐπαυξήσας τὸν πανηγυρικὸν λόγον διὰ τῆς προσθήκης θαυμάτων τινῶν, ἅτινα ἡ Πανάχραντος Ζωοδόχος Πηγὴ ἐτέλεσεν ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Μονῇ· τὸ δὲ συμπεριλαβὼν ἐξ Ἀγίου Ὁρους ἀντιγραφέντας **Χαιρετισμούς** εἰς δόξαν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ Κανόνας Παρακλητικoὺς 10 ἐν ὄλῳ, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 8 εἶνε ἐπὶ τῶν 8 ἡχων πεποιημένοι, ἀρχαίων ὕμνογράφων τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ δὴ τοῦ καλλικελάδου καὶ πολυγραφωτάτου Ἰωσήφ, οὗ ἡ μελιστάλακτος Μοῦσα καθιδύνει τὴν ψυχὴν τοῦ ψάλλοντος ἢ ἀναγινώσκοντος ἐν πολλῇ

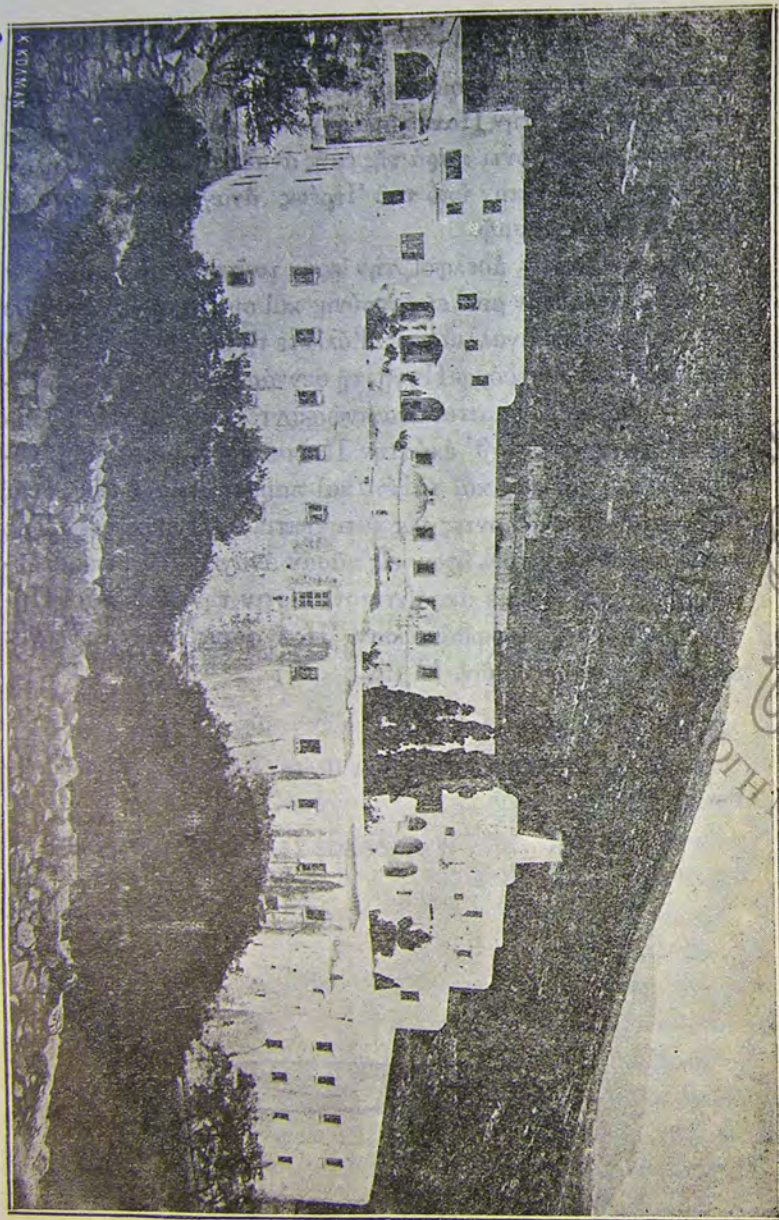
χαρμωσύνῃ. Πρὸς τούτοις περιέλαβον ἐν τέλει καὶ τινὰ ἱκετήριον Εὐχὴν πρὸς τὴν Πανεύσπλαγχνον Ζωοδόχον Πηγὴν, ποιηθεῖσαν πόθῳ ζέοντι παρὰ τῆς ἐμῆς ἀναξιώτητος, κατάλληλον διὰ πᾶσαν ἀνάγκην ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἀναγινωσκομένην καὶ μάλιστα ἐν Ἀγιασμῷ.

Δέξασθε τοίνυν, ἀδελφοί, τὴν ἱερὰν ταύτην **Ἀκολουθίαν** καὶ ψάλλετε αὐτὴν μετ' εὐφροσύνης καὶ συνέσεως, μετὰ φόβου καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως. Ψάλλετε τῇ Θεοτόκῃ καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ καὶ Ζωοδόχῃ Πηγῇ τῇ ἀενάως βλυζούσῃ τοῖς πολλοῖς τὰ σωτήρια νάματα, ἀναγινώσκοντες ἅμα καὶ τοὺς **Χαιρετισμούς** τῆς καθ' ἐκάστην Παρασκευῇ, μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ πίστεως καὶ τὰ ξένα καὶ παράδοξα καὶ ὑπερφυσικὰ θαύματα, καὶ ψάλλοντες τὰς κατανυκτικὰς Παρακλήσεις Τῆς κατὰ τὴν σειρὰν τῶν ἡχων εἰς πᾶσαν ἀνάγκην σας, ἐπικαλούμενοι θερμῶς καὶ μὲ ἀκράδαντον πίστιν τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν τὴν ἀμέσως προφθάνουσαν. Ἦς ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἐγραφον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς Λογγοβάρδας κατὰ μῆνα Μάρτιον τοῦ 1928.

† ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ Ἀρχιμανδρίτης

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Τὰ ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας
Δεσποίνης ἡμῶν Θεομήτορος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐσπέρας τῇ Πέμπτῃ τῆς Διακαινησίμου, βουλόμενος σὺν Θεῷ ποιῆσαι Ἀγρυπνίαν. Ἐν τῷ **Μικρῷ Ἐσπερινῷ**, μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερέα τὸ **Εὐλογητός**, καὶ τὸ **Χριστὸς Ἀνέστη** ἐκ γ' λέγομεν καὶ ἡμεῖς αὐτὸ αὐθις ἐκ τρίτου, εἴτα καὶ μετὰ τῶν συνήθων στίχων τῆς Ἀναστάσεως, τέλος Δόξα καὶ νῦν, πάλιν ὁ Ἱερεὺς λέγει τὸ **Χριστὸς Ἀνέστη**. Καὶ ἀμέσως τὸ **Κύριε ἐκέκραξα** εἰς ἦχον α'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς δ'. Προσόμοια πρὸς τὸ τῶν **Οὐρανίων Ταγμάτων** δευτεροῦντες τὸ α', Δόξα καὶ νῦν ἦχος α'. Εὐφρανῆτε, λαοί, καὶ σκιρτήσατε· τὸ **Φῶς ἱλαρὸν** ἄνευ Εἰσόδου. Τὸ **Προκείμενον**, «Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου» μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Καὶ τὸ **Καταξίωσον Κύριε**. Εἰς τὸν στίχον· ψάλλομεν στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ζωοδ. Πηγῆς, μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Δόξα ἦχος β'. **Φρένα καθάραντες καὶ νοῦν** καὶ νῦν **Ἀναστάσεως ἡμέρα** καὶ τό· **Χριστὸς Ἀνέστη** δις. Δόξα καὶ νῦν ἦχος δ'. Ὁ Ναὸς τῆς Ζωοδόχου, πάλιν τὸ **Χριστὸς Ἀνέστη**. Καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῇ Ἀγρυπνίᾳ. Μετὰ τὸ Ἀπόδειπνον ὡς διατετύπεται νὰ ἀναγινώσκηται τοῦτο ἐν τῇ Διακαινησίμῳ, ἀναγινώσκομεν τοὺς **Χαιρετισμοὺς** καὶ γίνεται ἀπόλυσις. Εἴτα ὁ Ἱερεὺς ἐνδεδυμένος τὴν ἱερατικὴν στολήν, ἀρχομένου τοῦ **Μεγάλου Ἐσπερινοῦ**, ἀφοῦ θυμιάσῃ καὶ, εἰπεῖ τό· **Δόξα τῇ Ἀγίᾳ, καὶ Ὁμοουσίῳ, καὶ Ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαγέτω Τριάδι**, ἀρχεται ψάλλον τό· **Χριστὸς Ἀνέστη** γ'. καὶ οἱ χοροὶ ὁμοίως ἐπαναλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐκ γ'. Εἴτα λέγει ὁ Ἱερεὺς τοὺς ἀναστασίμους στίχους καὶ ψάλλουσιν οἱ χοροὶ τό· **Χριστὸς Ἀνέστη**· δόξα· **Χριστὸς Ἀνέστη**. Καὶ νῦν τὸ αὐτό. Εἴτα ὁ Ἱερεὺς μεγαλυτέρα τῇ φωνῇ πάλιν. **Χριστὸς Ἀνέστη**. Καὶ οἱ χοροὶ τὸ τέλος. **Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι**.

Εἴτα τὴν Συναπτήν. Εἰς δὲ τό· **Κύριε ἐκέκραξα** ἱστώμεν στίχους ι'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. ἦχος πλ. β'. καὶ γ' τῆς

Ζωοδόχου Πηγῆς, δευτεροῦντες αὐτά· ἡχος δ' αὐτός, πρὸς τό· *Ὁλην ἀποθέμενοι· Ἐξένα καὶ Παράδοξα* καὶ τὰ λοιπὰ δύο.

Δόξα ἡχος πλ. β'. *Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Πηγῇ* καὶ νῦν ἡχος δ' αὐτός. *Τίς μὴ μακαρίσει σε*. Εἰσοδος. Τὸ *Φῶς ἱλαρόν*. Τὸ προκείμενον *Ἐ'Αγαπήσω σε Κύριε, ἡ ἰσχύς μου* μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ, καὶ τὰ *Ἀναγνώσματα*. *Ἐξῆλθεν Ἰακώβ*. *Ἐ'Εσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης* καὶ *Ἡ Σοφία ἐκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον*. *Ἡ Ἐκτενὴς* καὶ τὸ πληρώσωμεν τὴν δέξιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ. *Εἰς τὴν λιτὴν*, ψάλλοντες ἰδιόμελα τῆς Θεοτόκου ἑξ. τὰ τέσσαρα πρῶτα εἰς τὸν α'. ἡχον καὶ τὰ δύο εἰς τὸν β'. Δόξα καὶ νῦν ἡχος πλ. δ'. *Αἰσχυρέσθωσαν ἅπαντες*. Καὶ αἱ συνήθεις Εὐχαί. Εἰς τὸν Στίχον· τὸ *Ἀναστάσιμον* ἡχος πλ. β'. *Τὴν Ἀνάστασιν Σου Χριστέ Σωτήρ*. Εἰτα τῆς Θεοτόκου, *Χαίροις ἡ Ζωηφόρος Πηγῇ* καὶ τὰ λοιπὰ δύο. Δόξα ἡχος πλ. α'. *Σαλπίσσωμεν, φιλέοργοι ἐν ὕμνοις* καὶ νῦν ἡχος δ' αὐτός· *Ἀναστάσεως ἡμέρα*· τὸ Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ β'. Δόξα καὶ νῦν τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Θεοτόκου δις καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων. Μετὰ τοῦτο ἀμέσως τίθεται Ἀνάγνωσις εἰς τὰ θαύματα καὶ εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς εὐρέσεως ἐν Κων/πόλει τῆς θαυματουργοῦ Πηγῆς τῆς Θεοτόκου· δόσις μία. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἀρχομένου τοῦ Ὁρθρου ὁ Ἱερεὺς λέγει τὸ *Εὐλογητός*, καὶ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη ὡς ἔθος, ὡς καὶ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Δόξα τὸ ἀπολυτίκιον τῆς Θεοτόκου, καὶ νῦν τὸ αὐτό. Εἰτα ἡ Συναπτή, καὶ εὐθὺς ὁ Πολυέλεος καὶ ἡ *Ἐκλογὴ* τῆς Θεοτόκου καὶ κάθισμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ψάλλονται οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἡχου. Τὸ Προκείμενον. Τὸ Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου· καὶ ἀμέσως *Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι* ἄνευ τοῦ Πεντηκοστοῦ. Δόξα· ταῖς τῆς Θεοτόκου, καὶ νῦν τὸ αὐτό. στίχ. *Ἡγίασε τὸ σκῆνωμα Αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος*, καὶ τὸ Ἰδιόμελον τῆς Θεοτόκου ἡχ. β'. *Τίς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινεῖ*. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'. Καὶ ἀμέσως οἱ Κανόνες. Ὁ τῆς Ἀναστάσεως μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ζ'. καὶ τῆς Θεοτόκου οἱ δύο εἰς η'. Καταβασία, *Ἀναστάσεως ἡμέρα τὸ Χριστὸς Ἀνέστη γ'*. καὶ λοιπὰ καὶ ἡ αἰτησις. Ταῦτα ἐπαναλαμβάνονται ἐν τῷ τέλει ἐκάστης Ὠδῆς. Ἀπὸ γ'. ᾠδῆς τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα, καὶ τὸ Κάθισμα τῆς ἑορτῆς, καὶ ἐξακολουθοῦν οἱ Κανόνες. Ἀφ' ἑκτῆς. Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ Συναξάριον καὶ Ἀνάγνωσις ἡ β' καὶ τελευταία δόσις τοῦ πανηγυρικοῦ. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τὸ *Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι* ἐκ γ' καὶ τὸ *Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς* ὡσαύτως ἐκ γ' Καὶ ἐξακολουθοῦν οἱ Κανόνες. Ἐν τῇ θ'. ᾠδῇ, ἡ *Τιμιωτέρα* οὐ στιχολογεῖται, ἀλλ' αἱ ᾠδαὶ

ἀμφοτέρων τῶν Κανόνων μετὰ τῶν μεγαλυναρίων. Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα καὶ τῆς ἑορτῆς, Εἰς τοὺς Αἵνους, *Πᾶσα πνοή*, ἰστώμεν στίχους η'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. ἡχος πλ. β'. καὶ τῆς ἑορτῆς δ'. ἡχος α'. Εἰτα τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν Δόξα ἡχος πλ. α'. *Τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν* καὶ νῦν *Ἀναστάσεως ἡμέρα*· τὸ Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ γ'. Δόξα καὶ νῦν τὸ τροπάριον τῆς ἑορτῆς, ἡ Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν

τὰ παρόντα Στιχ. Προσόμοια εἰς δ'.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῶν Μοναζόντων τὰ πλήθη, σὺν Ἱερέων χοροῖς, δεῦτε συμφῶνως πάντες, ἀνυμνήσωμεν πόθῳ, τὴν πᾶσι χορηγοῦσαν βεῖθρα ζωῆς, τὴν Πηγὴν τὴν χρυσόρρειθρον, τῶν ἱαμάτων ἐν νόσοις τὴν χορηγόν, τὴν Κυρίαν πάσης κτίσεως.

Χαῖρε, Πανάχραντε Κόρη, καὶ Παναμώμητε· χαῖρε ζωῆς αἰτία τοῖς πιστῶς προσιοῦσι, Σοὶ τῇ Ζωηφόρῳ καὶ θείᾳ Πηγῇ· χαῖρε ἅγιον Σκῆνωμα, τοῦ Βασιλέως τῶν ὄλων καὶ λυτρωτοῦ, τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Θεόνυμφε.

Πηγῇ Χαρίτων ὑπάρχεις, Ἀγίου Πνεύματος, τῶν ἱαμάτων βεῖθρα, χορηγοῦσα τοῖς πίστει, Σοὶ τῇ Παναγίᾳ καὶ θείᾳ Σκηνῇ, προσπεφυγόσι καὶ λέγουσι· Χαῖρε ἀντίληψις πάντων τῶν ἐν δεινοῖς, χαῖρε κόσμου ἱλαστήριον.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Εὐφράνθητε λαοὶ καὶ σκιρτήσατε, καὶ χορευέτω τῶν πιστῶν τὰ συστήματα· καὶ γὰρ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ὁ πόντος ὁ ἑνδρόσος, πηγὴν ἡμῖν ἀγιάσματος ἐδωρήσατο, ἐξ ἧς ἀρρέμενοι τὰς ἰάσεις λαμβάνομεν, ψυχῆς ὁμοῦ τε καὶ σώματος· διὸ πανηγυρίζοντες ταύτην μεγαλύνομεν.

Ἀπόστιχα Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραδᾶ.

Υδωρ τὸ τῆς πηγῆς, σωτήριον ὑπάρχει, πᾶσι τοῖς ἀσθενούσι· προσέλθωμεν οὖν πίστει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Στίχ. Ἠγάσσε τὸ σκῆνωμα Αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος

Φρέαρ τὸ ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς προσιούσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλημμύραν ἀνεξάντλητον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Ρώννυσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου· οἱ τῶν παθῶν ἐν ῥύποις, προσδράμωμεν τῇ Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Φρένα καθάραντες καὶ νοῦν, οὖν τοῖς Ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες Δαδितिὴν μελωδίαν, τῇ Νεανίδι Νύμφῃ τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Ἀνάστηθι, Κύριε, λέγοντες εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, Σὺ καὶ ἡ Κιβωτὸς τοῦ Ἀγιάσματος σου· ὥς γὰρ παλάτιον τερπνὸν ταύτην κατεκόσμησας, καὶ κατεκλήρωσας αὐτὴν τῇ ποίμνῃ σου, Δέσποτα, περιποιεῖσθαι καὶ σκέπειν ἐκ πολέμιων βαρβάρων, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, ταῖς ἰκεσίαις αὐτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ο Νὰς τῆς Ζωοδόχου ἀνεδείχθη Παράδεισος, ὡς ἐξ Ἑδῆμ ἀναβλύζων καθ' ἐκάστην ἡμέραν, τοῖς πιστῶς προσιούσιν ἰαθῆναι ἐκάστοτε· διὸ προσέλθωμεν πιστῶς, χάριν ἀντλήσαι θαψιλῇ, ἐκ τοῦ Ναοῦ τῆς Παρθένου, τῆς ἀντιλήψεως πάντων, ἥ καὶ πρεσβεύει τῷ Σωτῆρι· Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἀπόλυτις.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ὁ ἱερεὺς ἀλλάσσει πᾶσαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν αὐτοῦ καὶ στὰς κατενώπιον τῆς Ἀγίας Τραπέζης μετὰ θυμιατοῦ σφραγίζει Σταυροειδῶς καὶ ἐκφωνεῖ λέγων·

Δόξα τῇ Ἀγίᾳ καὶ Ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριᾷδι, πάντοτε νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡμῶν ἀναποκρινομένων τὸ Ἀμήν, ἀρχεται ὁ Ἱερεὺς τὸ Χριστός Ἀνάστη, καθὰ διατετύπεται ἐν τοῖς Μεγάλῳ Ἑσπερινοῖς τῆς Διακαινησίμου. Μετὰ δὲ τὴν Συναπτὴν ἀρχόμεθα ψάλλοντες τὸ Κύριε ἐκέκραξα. Ἰστώμεν δὲ στίχους ι'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκαν ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἀδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες, ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ ἐν νεκροῖς ἐλευθερός. Ὁ πηγάζων ζωὴν, ἐξ οἴκειου φωτός, Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν, ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες τὸν ὕμνον, οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε, τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἁμαρτωλοί, ποῦ φύγωμεν;
Ἐν τῷ οὐρανῷ; Αὐτὸς κατοικεῖς. Ἐν τῷ Ἄδῃ; Ἐπάτησας θάνατον. Εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; Ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου, Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν· σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν τῷ Σταυρῷ σου, Χριστέ, καυχώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὕμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Εἰτα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τρία τὰ ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ·
δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος δ' αὐτὸς. Ὅλην ἀποθέμενοι

Ξένα καὶ παράδοξα, τῶν οὐρανῶν ὁ Δεσπότης, ἐπὶ σοὶ τετέλεκε, κατ' ἀρχάς, Πανάμωμε· καὶ γὰρ ἄνωθεν, ἐμφανῶς ἔσταξεν, ὑετὸς καθάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου, Θεόνυμφε, Πηγὴν δεικνύων σε, σύμπαν ἀγαθὴν ἀναβλύζουσαν, πλημμύραν τε ἰάσεων, τὰς εὐεργεσίας προῤῥέουσαν, ἅπασιν ἀφθόνως, τοῖς χρήζουσι τὴν ῥῶσιν τῶν ψυχῶν, καὶ τὰν ὑγίαν τοῦ σώματος, ὕδατι τῆς χάριτος.

Μάνα σε οὐράνιον, καὶ Παραδείσου, Παρθένε, τὴν Πηγὴν τὴν ἔνθεον, ὀνομάζω, Δέσποινα, προσφυσέτατα· τῆς γὰρ γῆς ἔδραμεν, ἡ ῥοὴ καὶ χάρις, τῆς Πηγῆς σου τετραμέρειαν, αὐτὴν καλύπτουσα ξένους τεραστίους ἐκάστοτε, καὶ πᾶσι τὸ αἰτούμενον, γίνεται τὸ ὕδωρ πινόμενον· ὅθεν γεγηθότες, Χριστῶνυμοι, προστρέχομεν πιστῶς, ἁγιασμὸν ἀρῶμενοι, πάντοτε γλυκυῖόν σου.

Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἀναβλυστάνεις Παρθένε, τοῖς πιστοῖς προστρέχουσι, τῇ Πηγῇ σου πάντοτε, Θεόνυμφευτε· δωρεὰν ῥεεῖς γὰρ θαφιλῇ καὶ χύδην, τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰμάτια· τυφλοὺς ἐμβλέποντας φαίνεις ἐναργῶς προσιόντας σοι· χωλοὺς πολλοὺς ἀνῶρθωσας, καὶ

τοὺς παρειμένους συνέσφιγξας· τὸν δὲ νεκρωθέντα, ἐζώσας προσχύσει τῇ τριττῇ· ὑδροπικῶν καὶ δυσπρόνων τε, πάθη ἐθεράπευσας.

Δόξα Ἦχος πλ'. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου, Πηγῇ; Ἦτις ἐξ ἀκένωτων θαυμάτων πλημμυροῦσα, πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς δι' ἰάσεων. Βαβαὶ τῶν μεγαλείων, ὧν τοῖς πᾶσιν ἐπιῤῥέεις! Οὐ μόνον γὰρ νοσήματα χαλεπὰ ἀπήλασας, τῶν προσιόντων μετὰ πέθου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ψυχῶν πάθη ἐκπλύνεις, καθαρίζουσα, Πανάσπιλα· σὺν πᾶσι βραβεύουσα τὴ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. β.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; Τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Ἰῶς Μογογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ Σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκοθεῖς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς. Οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Προκείμενον Ἦχος βαρύς.

Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου, Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου καὶ ῥύστης μου.

Στίχ. Ὁ Θεός μου βοηθός μου, καὶ ἐλπὼ ἐπ' αὐτόν.

Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου.

Στίχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.

Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου.

Στίχ. Ἦκουσεν ἐκ Ναοῦ Ἅγίου Αὐτοῦ φωνῆς μου.

Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου.

Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εξηλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ἔρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρράν, καὶ ἀπήντησε τόπῳ καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· (ἔδω γὰρ ὁ ἥλιος)· καὶ ἔλαθεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ. Καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηρικμένη ἐν τῇ Γῇ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν. Ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν. Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ ἐφ' ἣ σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ Θάλασσαν, καὶ Λίβα καὶ Βεῤῥάν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολάς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ διαφυλάττων σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἐὰν πορευθῇς. Καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ παιᾶσαι με πάντα, ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν. Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος. Οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἰκὸς Θεοῦ· καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εστὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης, καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέστρεφέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πόλεως τῶν Ἀγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ Ἀνατολάς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με. Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται· καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς. Καὶ ἔσται κεκλεισμένη, διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτῆς τοῦ φα-

γεῖν ἄρτον· κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑλάμ τῆς πόλεως εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσάγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Ἀγίων τὴν πρὸς βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου. Καὶ εἰδὼν καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Η σοφία ἠκολούθησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἑπτὰ. Ἐσφαξε τὰ ἐκυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς Τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με. Καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν. Ἐλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσῃτε, καὶ κατορθώσῃτε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβεῖ μωμῆσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε. Ἐλεγχε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμήν, καὶ σφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἀγίων σύνεσις. Τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολλὴν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Εἴπωμεν πάντες. Καταξίωσον καὶ λοιπά.

Εἰς τὴν Λίθην

Ἰδιόμελα Ἠλ. α'.

Τὴν Πηγὴν τῶν θαυμάτων, τὸν ποταμὸν τῶν ἱαμάτων, τὴν ἀνεξάντλητον κρήνην, τὴν ἄδυsson τῶν χαρίτων, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθέnon, τῶν εὐσεβούντων τὸ θαῦμα. καὶ Μοναζόντων

τὸ διάσωμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη ποταμός, καὶ πηγὴ τῶν ἰάσεων, πᾶσι πελαγίζουσα τὰ ρεῖθρα τῶν θαυμάτων· τὸ ζῶν γὰρ ὕδωρ σχοῦσα, πηγὴ ἀκένωτος γεγένηται. Ταύτης οὖν τοῖς νάμασιν ἐν πίστει προσερχόμενοι, ἀντλήσωμεν ἅπαντες, ψυχαῖς καὶ σώμασιν ἱάσιν· Πηγὴ ἡ ζῶσα, θερμῶς βοῶντες αὐτῇ, μὴ ἐλλίπης ἐκπληροῦσα τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου.

Ὁ αὐτὸς·

Ως θαυμαστά σου τὰ τεράστια, Πανύμνητε! Τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας ἡ Πηγὴ σου ὥφθη ὑπερτέρα· ἐκεῖνη γὰρ ἓνα καὶ μόνον ἐτησίως ὑγιῇ ἐποίει, τῶν δὲ ἐνταῦθα πιστῶς προστρεχόντων, οὐδεὶς σκυθρωπάζων ἀπέρχεται. Πάντες οὖν ὑγιεῖς γενόμενοι, τὴν εὐχαριστίαν Σοὶ τῇ χορηγῇ ἀπονέμουσι τῶν ἰάσεων. Διό, Ὁ Ἀρχαντε, Ἀπείρανδρε, Θεογεννήτρια, μὴ παύῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

Η ἀξιοθεῖσα ὡς σταγόνα δέξασθαι, ἐν τῇ μήτρᾳ Σου συγκαταβάντα τὸν Ὑπεράγαθον Θεόν, πηγὴν ἐδωρήσω ἡμῖν πλήρη χαρίτων, καὶ ἱαμάτων βρύουσαν ἀφθονίαν, ἱωμένην ψυχικῶν παθῶν, καὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων τοὺς δούλους σου, τοὺς θερμῇ τῇ πίστει, ταύτῃ προστρέχοντας.

Ὁ αὐτὸς

Επὶ τῇ Πηγῇ Σου, Θεοτόκε, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, Ἱερεῖς, Ἀρχιερεῖς, καὶ πλῆθος πιστῶν, ζεύσῃ πίστει, καὶ ἀρραγέσιν ἐλπίσι προστρέχοντες, ἕκαστος οὐπὲρ χρήζει λαμβάνει. Ὁ μὲν ψυχῆς, ὁ δὲ σώματος ρῶσιν καὶ ἀγιασμόν. Καὶ ἀγαλλόμενος ἀπέρχεται, δοξάζων καὶ εὐλογῶν Σέ τε, καὶ τὸν ἐκ Σοῦ ἀρρήτως γεννηθέντα, καὶ Θεοτόκον Σὲ ἀποδείξαντα.

Ἦχος β'.

Η τῶν οὐρανῶν Πλατυτέρα, καὶ τῶν Χερουδικῶν θρόνων ὁ ἁγιώτατος Θρόνος· ὁ πόκος ὁ ἐνδροσος, ἡ τοῦ Ἀαρὼν βλαστήσασα ῥάβδος, τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον· τὴν ἀλατόμητον ὄρος, ἡ σκηνὴ ἡ ἐνθεος, ἡ πύλη ἡν μόνος διώδευσεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἡ ἀένναος, ἡ Θεοτόκος Μαρία, σήμερον ἀγγελικαῖς δορυφορουμένη χοροστασίαις, ἀοράτως ἐνταῦθα πάρεστι, δεχομένη παρ' ἡμῶν τὸν ὕμνον, καὶ παρέχουσα ἡμῖν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' αὐτὸς.

Τῶν Χριστωνύμων τὰ στίφη, ἀγαλλιασώμεθα πνευματικῶς σήμερον, ἐν τῇ πανσέπτῳ Ναφ τῆς Ζωοδόχου Παναχράντου Πηγῆς. Καὶ τὰς χεῖρας κροτοῦντες, προσέλθωμεν τοῖς ζωηρότοις νάμασιν αὐτῆς, ἀγιασμόν καὶ ἰάσεις ἀρῶμενοι παθῶν ἀνιάτων, καὶ σωτηρίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Αἰσχυνέσθωσαν ἅπαντες, οἱ Θεοτόκον σε μὴ ὁμολογοῦντες, Θεόνημφε, τὰ θεῖα καὶ παράδοξά σου ἑρῶντες θαυμάσια· καὶ τὰ ἀπύλωτα αὐτῶν ἐμφραχθήτω στόματα. Σαλπιασάτωσαν δὲ ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ πνευματικῶς χορευέτωσαν, ὅσοι ἀνευφημοῦντές σε, δοξάζουσι Θεογεννήτριαν καὶ Παρθένον ἀληθῶς· καὶ γὰρ ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱὸς καὶ Λόγος, ἐν σοὶ σκηνώσας, καὶ ἐκ τῶν σῶν ἀγνῶν αἱμάτων, σῶμα ἡμῖν ὁμοιοπαθὲς περιβαλλόμενος, Ζωοδόχον Πηγὴν σε ἀνέδειξεν, ἀγιασμοῦ ρεῖθρα πηγάζουσαν, πᾶσι τοῖς ἐν πίστει σε ἐπικαλουμένοις, καὶ αἰτοῦσι παρὰ σοῦ σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ ἀνχινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς συνήθεις εὐχάς.

Ἀπόστιχα. Ἦχος πλ. β'. Τὸ Ἀναστάσιμον τροπάριον

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστὲ Σωτήρ, Ἀγγελοι ὁμοῦσιν ἐν οὐ-

ρανοῖς, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Εἶτα τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

Χαίροις ἡ ζωηφόρος Πηγὴ, κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Ὁκεανὲ νοητέ, τὰ Νειλῶα ρεῖθρα υπερβαίνουσα, τῇ χύσει τῆς χάριτος. Σιλῶμι ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων. ὥς ἐκ πέτρας παράδοξον· Ἰορδάνου τε, δεξαμένη ἐνέργειαν. Μάννα σωτηριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον, πρὸς τοὺς ζητοῦντας τὴν χρεῖαν, πλούσιον ὄντως καὶ ἄφθονον. Χριστοῦ Μητὲρ Κόρη, ἡ προχέουσα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος

Υμνοὶς ἐν ἐξαισίῳ πιστοί, τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὑμνήσωμεν, σταγόναν τὴν οὐρανίαν, τὸν ζωοδότην Χριστόν, ἐπὶ γῆς ἀρρέυστως ὑετίζουσαν· τὸ ζῶν, τὸ ἀλλόμενον, καὶ πηγάζον ἀθάνατα, ὕδωρ τὸ θεῖον, τὴν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος, τοῦ μηδέποτε, μετὰ πόσιν ἐκρέοντος, δίψαν δὲ τὴν συντήκουσαν, ψυχὰς ἀπελαύνοντος· οὐδὲρ πίνοντες ἐμφρόνως, ρεύματα θεῖα προβάλλονται, κοιλίας ἐκ νέου, ἐπομβρίζοντα τοῖς πᾶσι, χάριν τὴν ἄφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Χαίροις ἡ ζωοδόχος Πηγὴ, ἡ ἀενάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ βρύσις τῶν ἱαμάτων, ἡ πᾶσαν νόσων ἰσχύν, ἀσθενῇ καὶ φαύλῃ ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ἀνάελεψις, καὶ λεπρῶν θεῖα καθαρσις· ἡ πηγάζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἅπασιν τοῖς προστρέχουσι, πιστῶς τῷ τεμένει σου· μέγα κοινὸν ἱατρεῖον, ἁμισθον ὄντως καὶ ἑτοιμον· Χριστοῦ Μητὲρ Λόγον, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν φιλέοργοι ἐν ὕμνοις, σκιρτήσωμεν ἐν ὕδασι, καὶ χορεύσωμεν εὐφραινόμενοι, τοῖς ἀενάως πλημμυροῦσι τῆς ζωηφόρου Πηγῆς. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ Πηγῆς τὴν χάριν προχείτωσαν ἀφθόνως· Βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε· τοὺς ἐν κλίνῃ συσχεθέντας δέ, τῇ προσφύσει· ἐξανέστησε. Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συνελθόντες ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλλαγὴν· οἱ ἐν κινδύνῳ τὴν ῥῶσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει· τὰ ὄμματά τε οἱ τυφλοί· οἱ κωφεύοντες τὴν εὐήκοαν· τὴν ἱατρείαν οἱ καχεκτοῦντες· οἱ ἐν θανάτῳ τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προῤῥέουσαν, ὕδατα σωτηρίας, ἀνακροτήσαντες, οὕτω κράζωμεν· Ἀεῖζωα προχέουσανάματα, ἐκ πηγῆς Ἀγνῆς, μὴ διαλίπῃς Παρθένε, πρεσβεύουσα πάντοτε, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν ὁ αὐτὸς

Αναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα· Εἵπομεν· ἀδελφοί. Καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν, πάντα τῇ Ἀναστάσει. Καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν χαρισάμενος.

Ψάλλουσι δὲ χοροὶ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη γ'. καὶ εἶτα Δόξα τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ζωοδόχου Πηγῆς, ἡχος δ'. **Ὁ Ναὸς τῆς ζωοδόχου Πηγῆς.** Καὶ νῦν τὸ αὐτὸ (ὅπερ ἴδε ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ).

Καὶ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων. Μεθ' ὃ τίθεται ἀνάγνωσις εἰς τὸν **Πανηγυρικὸν Λόγον** τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ζωοδόχου Πηγῆς, Δόσις μία. Καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἀμέσως ψάλλομεν τὸν **Πολυέλεον** ὡς συνήθως τοὺς δύο ψαλμοὺς *Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα, Κυρίου καὶ Ἐξομολογήσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός*. Εἶτα δὲ ἀμέσως τὴν Ἑκλογὴν.

Πᾶσα ἡ γῆ. Ἀλληλουῖα.

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Ἀσπαστε καὶ ἀγαλλιᾶσθε καὶ ψάλλατε.

Ἀλαλάξατε ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως Κυρίου.

Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ἀγιωσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ ἁγιάσματι αὐτοῦ.

Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Δεδοξαμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πόλις τοῦ Βασιλέως τοῦ Μεγάλου.

Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς, καὶ οὐ σαλευθήσεται.

Ἅγιος ὁ Νὰός Σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Τὸ πρόσωπόν Σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.

Τῷ οἴκῳ Σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός Σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονται εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Ἀλληλουῖα. (Τὸ Ἀλληλουῖα ἐπαναλαμβάνεται ἐν ἑκάστῳ στίχῳ).

Εὐθὺς δὲ μετὰ τὸν τελευταῖον στίχον ψάλλομεν τὰ **δόξα καὶ νῦν** μετὰ τῶν κρατημάτων αὐτῶν, ὡς ἔχουσιν ἐν τῷ Πολυελέῳ τοῦ α'. ἤχου τοῦ διδασκάλου κυρίου Λαμπαδαρίου. Ἡ ἀντὶ τούτων ψάλλομεν τὰ ἑξῆς·

Δόξα. Ἦχος α'.

Τὸν Πατέρα προσκυνήσωμεν, καὶ τὸν Υἱὸν δοξολογήσωμεν, καὶ τὸ Πανάγιον ὄνομα, πάντες Πνεῦμα ἀνυμνήσωμεν, κράζοντες καὶ λέγοντες, Παναγία Τριάς, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Τὴν Μητέρα σου προσάγει σοι, εἰς ἱκεσίαν ὁ λαὸς σου Χριστέ, ταῖς παρακλήσεσιν αὐτῆς, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, ἀγαθέ, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὸν ἐκ τάφου ἡμῖν ἀνατελλαντα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα ἤχος α'. Τὸν Τάφον Σου Σωτήρ.

Θεόγραφον Ἀγνή, Σὲ γινώσκωμεν πλάκα, καὶ θρόνον ἀληθῶς, τοῦ τῶν ὅλων Δεσπότη, καὶ στάμνον καὶ βράβδον σε, καὶ Πηγὴν ἁγιάσματος, πόκον ἑνδροσον, καὶ κεκλεισμένην τε πύλην, ἕρος Ἅγιον, ἐξ οὗ ἐτμήθη ὁ λίθος, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ'. ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ (δις).

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Τὸ Εὐαγγέλιον Ἀναστᾶσα Μαριάμ. Καὶ εὐθὺς Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι.

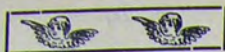
Δόξα Ταῖς τῆς Ζωοδόχου.

Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον μετὰ τοῦ στίχου αὐτοῦ. Ἦχος πλ. β'.

Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος, ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ οὐ σαλευθήσεται.

Τίς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσει, καὶ μακαρίσει, Κόρη Θεόνομφε, ὑπὲρ τῆς διὰ σου γεγονυίας τῷ κόσμῳ ἀπολυτρώσεως. Εὐχαριστοῦντες οὖν κραυγάζομέν σοι, λέγοντες· Χαῖρε ἡ τὸν Ἀδὰμ θεώσασα καὶ τὰ διεστῶτα συνάψασα· χαῖρε ἡ φωτίσασα τὸ γένος ἡμῶν, τῇ φωτοφόρῳ ἀναστάσει τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν. Σὲ γάρ, Χριστιανῶν τὸ γένος, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Καὶ ἀρχόμεθα ψάλλοντες τοὺς **Κανόνας** ἄνευ στιχολογίας. Ὁ Κανὼν τῆς Λαμπρᾶς μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς ζ'. καὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς οἱ δύο εἰς η'. ὁ τοῦ Ξανθοπούλου καὶ ὁ νεώτερος. Καταβασίας λέγομεν τῆς Λαμπρᾶς μετὰ τῆς συνήθους **αἰτήσεως** ἐν ἐκάστη ᾠδῇ.

Κανὼν τῆς Λαμπρᾶς.

ᾠδὴ α'. ἤχ. α'.

Αναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς Ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀφόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ χαίρετε φάσκογτα, τρανῶς ἀκουσώμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶσθω. Ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατὸς τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγείγεται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

«Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου· εὐ ἡ ἀκροστιχίς· «Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου».

ᾠδὴ α'. ἤχος α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Νῦν πηγάσαις μοι Παρθένε Θεοτόκε Πηγῇ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὥς ἀνυμνήσω σου Πηγῇν, τὴν βλυστάνουσαν ζωὴν, καὶ χάριν πιστοῖς· Σὺ γὰρ τὸν ἐνυπόστατον, ἡμῖν Λόγον ἐπήγασας.

Ιατρᾶτον ὑπὲρ φύσιν ὁ Νάός σου Σεμνή, δείκνυται πᾶσι, Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανοῦς, τοὺς προστρέχοντας πιστοὺς, σάφως ἀνιστᾷ, καὶ πᾶσι τὴν ἄφθογον, ἀναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν ἀκενώτους, Ἀγνή, χάριτας ὄντως μόνη.

Τὸ διαφ. προσοίει εὐεπισκευῇ τοῦ Θεοῦ
καὶ οὐκ 6.134.

— 31 —

τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς, ἀναβλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρω καὶνῷ, φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ ἔννοιαν τῷ Λέοντι.

Η κοινὴ φιλοτιμία τοῦ βροταίου σεμνῇ, χαῖρε. Μαρία, χαῖρε· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Ποιητής, ἐπὶ σοὶ ὥσπερ σταγόν, κατέβη σαφῶς, Πηγῇν σε ἀθάνατον, ἀναδείξας Θεόνομφε.

Ἐτερος Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ α'. ἤχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Αγία Θεόνομφε, ἡ τῶν Ἀγίων τὸν Ἅγιον, ἀρρήτως κηρύσασα, ἡμᾶς ἁγιάσον, τοὺς προστρέχοντας, τῷ θεῷ σου τεμένει, καὶ τοῦ ἁγιάσματος, τοῦ σοῦ μετάδος ἡμῖν.

Βοῶμεν γηθόμενοι, σοὶ Παναγία Θεόνομφε, ᾠδὴν χαριστήριον, νῦν ἀναμέλποντες, τὸ Ἅγίασμα, ὁ Θρόνος τοῦ Ὑψίστου, ἡ δόξα τῶν δούλων σου, χαῖρε, Πανάχαρτε.

Γνωσθήτω μοι σήμερον τοῦ Σιλῶνι ἐνεργέστερον, τὸ ὕδωρ τὸ ἅγιον, τὸ προχεόμενον, ἐκ τοῦ οἴκου σου, Παρθένε τοῦ Ἁγίου, τὰς νόσους ἴωμενον, τῶν προστρεχόντων σοι.

Αγίασον Δέσποινα, τὴν μολυνθεῖσαν καρδίαν μου, ἡ τὸν Ὑπεράγιον Λόγον κηρύσασα, καὶ ὑπάρχουσα, πασῶν Ἀγιωτέρα, τῶν ἄνω Δυνάμεων, μόνη Πονύμνητε.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Τὸ Χριστὸς Ἀνέστη γ'. κλπ.

Καὶ ἡ αἰτησις.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρημός.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καὶνόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἐφθαρσίας πηγῇν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα,

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ κα-
ταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν
ᾗ ἑστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀνα-
στάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς· αὐτός με συνδόξασον, Σωτήρ,
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός,

Φωτεινόν σε Ἅγιον Ναόν, τοῦ Δεσπότου τῶν ὧλων, Κόρη, ἐπί-
σταμαι, καὶ ἀφθαρείας Πηγῇν, τὸ ὕδωρ ἐκρέουσιν Χριστόν, ἐξ οὗ
ποτιζόμεθα.

Οσὴν χάριν Δέσποινα Πηγῇ, Αὐτοκράτορι δίδως οὖρων τὴν
πρόδον ἐπερχομένην δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόστασιν φρικτὴν, τῷ
ὕδατι λύσασαν.

Ρέει χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ Θεοτόκε, Παρθένε, χύδην πηγάζουσα,
χωλοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοί, λεπρῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ δαίμο-
νες πνίγονται.

Ολοὶς νέμεις ἴσιν πιστοῖς, Βασιλεῦσι, δημόταις, πένησιν, ἄρ-
χουσι, πτωχοῖς, πλουσίαις κοινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγῇ,
ἀποκίλον φάρμακον.

Τῆς Θεοτόκου ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους, Θεοτόκε.

Διψῶντες Σῆς χάριτος Παρθένε, ἐφ' ὕδωρ προσήλθομεν τὸ σόν,
οὐκ ἀργύριον ἔχοντες, πίστιν δὲ μᾶλλον φέροντες, οὗ τοὺς μετα-
λαμβάνοντας, δίψης παθῶν ἐλευθέρωσον.

Ελάφου τὸν πόθον μιμουμένη, Ἄγνη εὐσεβοῦντων ἡ πληθὺς,
τῇ σῇ Πηγῇ προσέδραμε, μεταλαβεῖν καὶ χρήσασθαι, ναμάτων
τῶν Ἀγίων σου, παντοίων νόσων εἰς κάθαρσιν.

Ζωὴν ἡ τεκοῦσα Θεοτόκε, Ἅγιάσον πάντας τοὺς τῷ Σῷ, Ναῷ
πιστῶς προστρέχοντας, τὴν τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, ἡμῖν διδοῦσα
τοῖς δούλοις σου.

Σπλαγχνίσθητι μόνη Θεομήτορ, ἐλέησον, οἴκτειρον ἡμᾶς, ἐν
σάλπῃ κινδυνεύοντας, παθῶν ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ὡς φιλόπαις
πρόφθασον, ῥύουσα πάντας ἰσχύϊ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν. κλπ.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα, Εἰ καὶ ἐν Τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε...

Καὶ τὸ Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον

Τὴν ἀένναον κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα
θείαν πηγῇν, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι, καθ'
ἐκάστην βρύει, καὶ γὰρ τὰ ἱάματα· ὡς ποταμῶν γὰρ ρεύματα δει-
κνύσα ἐλάχιστα· ὅθεν κατὰ χρέος, προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς
ἀρυσώμεθα, ἐκ Πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥῶσιν ὄντως ἀθάνατον, δρο-
σίζουσαν πιστῶς τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσω-
μεν· Σὺ εἰ πιστῶν παραμύθιον.

Καὶ ἐξακολουθοῦσιν οἱ Κανόνες.

ᾠδὴ δ' ὁ Εἱρμός.

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ Θεηγόρος Ἀβδακούμ, στήτω μεθ'
ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φασφόρον ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σή-
μερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος».

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν τὴν Παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χρι-
στός, ὡς θροτὸς δὲ ἄμνους προσηγόρευται, ἁμωμος δέ, ὡς ἄγευστος
κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθής, τέλειος λέ-
λεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἄμνος, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστὸς
ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο. Καὶ αὐθις
ἐκ τοῦ τάφου ὥρατος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιῶδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ Ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκθεσιν ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν, ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὡς Παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Υπὲρ τὴν φάμμον ἀληθῶς, καὶ τὰς σταγόνας ὑετῶν, πέφυκε Παρθένη τὰ πλήθη, τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ῥέοντα, ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως, πάντα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἴωμενα.

Κατασχεθέντα γυναικός, ὑπὸ καρκίνου τὸν μαζόν, ὕδωρ ἐπιχειρᾷ Παρθένη, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα· καὶ παραυτίκα πέπαιται, πάθη θανατηφόρα τῷ βεῖθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος ὀρθά, βαίνειν ἐγνώρισεν.

Ακατανόητον ἐν σοί, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ πραχθέν, ἔνεστι σαφῶς Θεοτόκε· τὸ γὰρ ὕδωρ γίνεται, τὸ τῆς Πηγῆς σου ἱάμα, νόσων θανατηφόρων ἐναντίων, ὅπερ ἡ φύσις σαφῶς οἶδεν οὐδέποτε.

Αεὶ θανατοὶ με δ' ἐχθρός, ταῖς ἐνηδόνις προσβολαῖς, Δέσποινα Πηγῇ Θεοτόκε, μὴ παρίδης, πρόφθασον, ἢ ταχυνὴ βοήθεια· τούτου δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμῶ σε αἶψά τὴν πολυῦμνητον.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Η Ἁγία τῶν Ἀγίων, ἡ [Πηγῇ] ἡ Ζωήρρυτος, ἄλλην κολυμβήθραν, νῦν τοῦ Σιλωάμ ἐκκαινούργησε, τιμιωτέραν καὶ θείαν, καὶ ἀένναν, τὰς ἰάσεις πηγάζει, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι πάντοτε.

Θεοτόκον σε κυρίως, καὶ Παρθένον κηρύττομεν, πάσης βλάβης ῥύσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσαι, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους ἀποσμήχουσα, βαντισμῷ καὶ μεθέξει τοῦ θείου σου νάματος.

Ινα σε μεγαλοφώνως, ἀνυμνῶμεν Πανόμνητε, τὸ ἡγιασμένον, ἄχραντε τοῦ Λόγου Παλάτιον, τὸν σὸν ναὸν Παναγία καθαρίστον, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν ἱατρεῖον καὶ καύχημα.

Απειρόγαμε Μαρία, τὸ γλυκύτατον ὄνομα καὶ ὑπὲρ χρυσίον, λίθων τε πολὺ τιμιώτερον· ὁ πολυτίμητος πλοῦτος, τὸ ὑπέρτιμον, χρῆμα σῶσόν με, τὸν ἐπὶ σοὶ καταφεύγοντα.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ῥοδὴ ε'. ὁ Εἰρμός.

Ορθρίσωμεν ὄρθρου θαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσώσωμεν τῇ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζῶν ἀνατέλλοντα.

Τὴν ἄμετρον σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἡπεύγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῇ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος ὡς Νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλέορτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Λαλούμενα Κόρη Παρθένη, τὰ τῆς Πηγῆς σου τῷ ὄντι τεράστια, καταπλήττει τὴν βροτῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκε, πάντας πιστοὺς ἀγιάζοντα.

Ιστόρησε πόκος τὸ Μάννα, καὶ Σιλωάμ καὶ ἡ πέτρα πηγάζουσα, Σολομώντος ἡ στοὰ τὴν χάριν σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγὴ Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένη, αἱ τῆς Πηγῆς καὶ νεκρὸν ἀνε-

ζώωσαν· ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθὲν καὶ ἔννοϊαν· τὰ ἅλα γὰρ πάντα Πάναγνε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη μου, Κόρη, ἴασαι, τῆς αἱμορρείας πηγὴν ἢ ξηράνασα, καὶ βίγος τῆς φλογὸς τὴν ἀναψιν, καὶ ἐκτικὴν διάθεσιν, οὖρων δεσμά, καὶ γαστροῤῥοϊαν.

* Ἄλλος. * Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Κατεύνασον Δέσποινα, τὴν τῶν παθῶν μου θάλασσαν, βεῖθρον τοῦ ἐλέους σου, Παρθένε· πέλεις γὰρ ὄντως ἡμῶν προστάτις θερμῇ, καὶ νέμεις τοῖς χρήζουσιν αἰ, πᾶσι τὰ αἰτήματα, ὡς Πηγὴ ἀνεξάντλητος.

Λαόν σου διάσωσον, τὸν ἐπὶ σὲ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὴν Πηγὴν σου Θεοτόκε, πίστει καὶ πόθῳ, τὴν Ζωοδόχον Ἀγνή, προστρέχοντα λύτρωσαι δεινῶν, ὅπως σε δοξάζωμεν, Παναγία Θεόνομτε.

Μαρία Πανάχραντε, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, σῶσον ἀπειρόγαμε Παρθένε· βρύεις γὰρ βεῖθρα τῶν ἱαμάτων αἰ, καὶ νέμεις τοῖς χρήζουσι πιστοῖς, πᾶσι τὰ αἰτήματα, ὡς Πηγὴ ζωοδώρητος.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἐπανατίθημι, σῶσον με παντοίων ἀλγηδόνων· οὐ γὰρ ὑπάρχεις τῶν ἱαμάτων Πηγὴ, καὶ ἴασαι νόσων χαλεπῶν, τὴν ψυχὴν μου Πάναγνε, Θεοτόκε ἀπείρανδρε.

Καταβασία. * Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

* Ὡδὴ ε'. * Ὁ Εἰσιμός.

Κατῆλθες ἐκ τῆς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς » αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ » κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου».

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέφξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱεραῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. * Ὁ αὐτός.

Οἱ λόγοι, τοῦ Λόγου ὡς ὄντως Πηγὴν, ἀνυμνοῦσέ σε Ἀγνή· τῆς σοφίας βυθὸν γάρ, ὡς ὑπὲρ λόγον γεννᾷς, τὸν κρεμάσαντα αἰθέρι τὰς ροὰς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Υπῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν, ἀπειλοῦσαν συντριβὴν, τοὺς ἐκεῖσε ζωγράφους, ὦ Παναγία Πηγὴ, διασώσασα, καὶ λαὸν ἀπὸ σεισμοῦ, πεπτωκότα τοῦ δόμου.

Τὰς μήτρας ἀγόνους στειρώσει τὸ πρὶν, διαλύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ βεῖθρῳ· καὶ γὰρ ὡς τέξασα σὺ παρθελεύουσα, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα τὸν σόν, ἐξισχύουσιν Ἀγνή, τοκετὸν εὐφημῆσαι· ἀλλ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοί, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσόφων τὸ σεμνόν, καὶ ρητόρων κομψότης.

* Ἄλλος. * Ἐβόησε προτυπῶν.

Ναμάτων σου, ζωηρῶν τὴν ψυχὴν μου κατάρδευσον, Παναγία, καὶ νοός μου τὸ σκότος διάλυσον, Θεοτόκε, ὅπως κατὰ χρέος, δοξάζω σε πάντοτε.

Ξηράνασα, τῶν παθῶν μου τὸν ἄγριον κλύδωνα, Ζωοδόχε, ἢ Πηγὴ ἢ ἀκένωτος ζώωσον, τὴν ψυχὴν μου, ἵνα, ὡς Θεοῦ σὲ δοξάζω λοχεύτριαν.

† Οἰκτίρμονα, καὶ φιλόανθρωπον Λόγον κυήσασα, καὶ ἐλέους θελη-

τήν, Θεοτόκε, ἐλέησον τὴν ψυχὴν μου ὅτι, ἐπὶ σὲ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα.

Απάντων σε, ἐξελέξατο Κύριος, Ἀχραντε, Παναγία, ἐαυτῇ καθαρῶτατον σκῆνωμα, καὶ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εἰς βροτῶν σωτηρίαν ἠυδόκησε.

Καταβάσια. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Εξ ἀκενώτου σου Πηγῆς, Θεοχαρίτωτε, ἐπιβραβεύεις μοι, πηγάζουσα τὰ νάματα, ἀεννάως τῆς Σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἱκετεύω σε δροσίξειν με Σῇ χάριτι· ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Αχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα ἀρρήτως, Πατὴρ τὸν προαιώνιον Λόγον, πλάτυνόν μου τὸ στόμα, σεμνή, συνεισφέρουσά με πρὸς τὸν σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῇ Πηγῇ σου ταῦτα.

Χαῖρε Πηγῇ, χαρμονῆς ἀλήκτου·

Χαῖρε ῥοή, καλλονῆς ἀρρήτου.

Χαῖρε νοσημάτων παντοίων κατάλυσις.

Χαῖρε παθημάτων ποικίλων κατάκλυσις.

Χαῖρε βεῖθρον διειδέστατον, ὑγιαῖνον τοὺς πιστοὺς.

Χαῖρε ὕδωρ χαριέστατον τοῖς νοσοῦσι πολλαπλῶς.

Χαῖρε νᾶμα σοφίας ἀγνωσίαν εξαῖρον.

Χαῖρε κράμα καρδίας ἀμβροσίαν προῤῥέον.

Χαῖρε κρατὴρ τοῦ Μάννα ζωήρρυτε.

Χαῖρε λουτήρ καὶ νέκταρ Θεοῤῥευστε.

Χαῖρε πορθμὸν ἀσθενείας δεικνῦσα.

Χαῖρε, φλογμὸν ἀρρώστιας σβεννῦσα

Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου. Εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, ἐορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς· ἔτι δὲ καὶ μνείαν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῃ τελεσθέντων ὑπερφυῶν θαυμάτων παρὰ τῆς Θεομήτορος.

Στίχοι.

Μάνα, Σιλωάμ, καὶ Στοὰν Σολομώντος,
Πηγὴν Κόρη Σῆν, ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.

Καὶ τίθεται ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ Πανηγυρικοῦ Λόγου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἡ β' καὶ τελευταία δόσις αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν λέγομεν τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι γ'. Εἶτα τὸ Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς γ'. ὡσαύτως.

Καὶ ἐξακολουθοῦμεν τοὺς Κανόνας.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός.

Ο Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει » ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέ- » πειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεός, καὶ Ὑπερένδοξος·.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὃν δὲ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτησαν προσεκύνησαν, χαίρεινσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστὲ μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρειν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἵτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ Ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φω- ταυγῆς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Υδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα, ἡ Πάναγνος ῥέει γάρ, θείας ἐκ Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τῆς τρυφῆς ὄντως ἐλύζουσα· διὸ καὶ πιστεῖ κρουνοὺς, τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας, Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστοὺς· τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφούς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντας δὲ δεινῶς θεραπεύει, καὶ ἴασιν χαρίζεται.

Ανάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντας σοι σεμνῇ φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος καὶ λώθης, τὸν δὲ λεπρὸν θεραπεύεις, καὶ ἄνθρακας κατέσβεσας.

Νεάνιδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι, πιστεῖ ἐκ ψυχῆς ἀνευφημήσωμεν λαμπρῶς· διατρέσεις γὰρ ἡλῶν ὕδαλπας, καὶ ἔλκη τὰ πονηρά, καὶ ὀγκώσεις καὶ παράλυτον ἴασατο.

Ἄλλος. Ὁδὸν ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες.

Πανηγύρεως ἡμέραν συγκροτήσαντας, Ἀγνή τοὺς δούλους σου, καὶ τῷ Ναῷ σου πιστῶς, συντρέχοντας πάντοθεν, φρούρησον φάλλοντας· Χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρὰς πληροῦμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.

Ραντισμῷ καὶ μεταλήψει τοῦ σοῦ νάματος, πάντας ἀγίασον, τοὺς ἐπαγρύπνοις εὐχαῖς, παννύχοις τε στάσεσιν, Ἀγία Δέσποινα, ἀναμέλποντας, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Σῶσον πάντας Θεοτόκε τοὺς προστρέχοντας, τῇ θείᾳ σκέπῃ σου

καὶ Θεοτόκον τρανῶς, Ἀγνή καταγγέλλοντας, καὶ πόθῳ φάλλοντας· Χαῖρε Πάναγνε, ἡ τὸν Σωτῆρα Κύριον, τοῖς πιστοῖς ἀποτεκοῦσα.

Παναμώμητε Μαρία καὶ ἀσύγκριτε, τῇ Ἀγιότητι, ἡ τὸν Θεὸν ἐν γαστρὶ, Παρθένε κύησας, ἀπειρογάμῳ Ἀγνή, Αὐτῷ πρέσβευε, παντοίας με κακώσεως, καὶ κολάσεως ῥυθῆναι.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ἑνσάμενος. κλπ.

Ῥδὴ ἢ Ὁ Εἰμὸς

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ Ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασι-
» λῆς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτή, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἣ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας·

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασι σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ Λυσμῶν, καὶ Βορρᾶ καὶ Θαλάσσης, καὶ Ἐφᾶς τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ Παντοκράτορ, καὶ Λόγε καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη ἐν υποτάσεσι φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Θεῖον ἡ Πηγὴ καὶ σεβάσμιον ὕδωρ, προῤῥέει σου Παρθένε, ὕδρωπικῶν γὰρ τὸ ρεῦμα, ἀναχαιτίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θείᾳ τῆς Χάριτος· διὸ σε τιμῶμεν, Πηγὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτὸν καὶ ζωήρρυντον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρό-

νως τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ βεῦμα, κατὰ χώραν ἰστᾶ, καὶ ἐλεύθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον· βαβαὶ σὼν θαυμασίῳ, Ἀγνή Θεοκνητορ.

Ποῖον εὐφημήσει Πανύμνητε στόμα, τοῦ τόκου σου τὸ ξένον; Ἀλλὰ καὶ νοῦς ὅποιος, τῶν θαυμάτων πηγὴν περιβλέψαιτο, καὶ λόγοις κροτήσκειν; Οὐκ ἔστι τῇ φύσει, ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ολον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἡφάνισται ἀρθρόν, ὦ Βασιλεῖς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ γὰρ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν Σὺ ἐπήγασας, τὸ ὕδωρ, τὸ Μάννα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παιδες εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Τεκοῦσα τοῦ κόσμου τὸν Σωτήρα, πηγὴ τοῦ ἐλέους ἐχρημάτισας· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, πίστει τοὺς προστρέχοντας, τῇ σῇ Πηγῇ ἁγιάσον, καὶ τὰ ἐλέη σου, θαυμάστωσον, καὶ μὴ ἀποστρέψῃς, τεταπεινωμένους, Ἀγία Θεοτόκε.

Υδατι τιμῇ σου Ἀγία, τοὺς σοὺς οἰκτιρμοὺς ἐξαποστείλασα, δεῖξον ἀκεσώδυνον, πᾶσι τοῖς προστρέχουσι, καὶ λατρεῖον Δέσποινα τοῖς πίστει μέλπουσι· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερφύετε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φορέσας τὸν ἄνθρωπον ὁ Λόγος, προῆλθε Παρθέने, σωματούμενος, τέλειος ἐν φύσει, δύο γνωριζόμενος, ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι συμπροσκυνούμενος, Θεὸς καὶ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὃν ὑπερφύομεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αγίων εἰς Ἀγία τραφεῖσα, ἁγίων τὸν Ὑπεράγιον γεγέννηκας, Ἀγία Θεόνημφε· ὅθεν ἐν ἁγίαις σε, φωναῖς πάντες δοξάζομεν· χαῖρε Μητρόθεε, πηγὴ τῶν ἀκενώτων θαυμάτων, χαῖρε τῶν Ἀγγέλων, καὶ Προφητῶν δόξα.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα κλπ.
Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρημός.

Φωτίζου φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ » σὲ ἀνέτειλε· χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου, Σιών, Σὺ δὲ Ἀγνή, τέρ- » που Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ω θαίς! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! Μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοί, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον, Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη ὑπέρκειται Ἀγνή, τῆς Πηγῆς σου τὸ ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀπαλλαγὴν νοσημάτων θειῶν καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἄπασαν τὴν ῥῶσιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν χεόμενον.

Λυτήρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοὺ Σιλωάμ, τῆς Πηγῆς σου, Παρθέने, καθαρῶμεν ἅπαντες· ὅμματα γὰρ προσλαμβάνει πηρὰς, ἅπαντες δὲ ῥῶσιν ἀενάως, πρὸς τῇ ζωῇ ποριζόμεθα.

Οἱ ῥῶσιν ζητοῦντες, προσδράμετε ἐν τῇ Πηγῇ· ἡ γὰρ Κόρη Παρθένος, ἐνοικεῖ τῷ ὕδατι. Σκίρτα πιστῶν καὶ εὐφραίνου πληθὺς· οὕτω ὡς χρή, ἥξει τῷ τεμένει, καὶ ἀμοιβῇ τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη Πηγῆς σου, τὸ ὕδωρ ὑπὲρ οὐρανοῦς, καὶ τῆς γῆς τὰς ἀβύσσους, ταῖς ῥοαῖς διέδραμε· τοῦτό ἐστιν ἀμβροσία ψυχῆς, νέκταρ πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας, καὶ ἡ τοῦ Μάννα διάδοσις.

Εὐφραίνεις Παρθέने, τὸν Ἀνακτα ὑπερφύως, ἀναβλύζουσα χά-

ριν, ἐκ πηγῆς ἀέναντος, τούτῳ διδοῦσα, κατ' ἐχθρῶν τὴν ἰσχύν,
νίκας ἀεί, βῶσιν καὶ εἰρήνην, καὶ αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ἄλλος. Ἄπας γηγενής.

Χαῖρε κιβωτέ, σεμνὴ ἀγίασματος, χαῖρε ἡ Τράπεζα, ἄρτον τὸν
οὐράνιον, ἡ δεξαμένη· χαῖρε ἡ βλαστήσασα, ῥάβδος βλαστὸν ἀμά-
ραντον, χαῖρε ἡ στάμνος χρυσή, χαῖρε ἡ πλάξ, Λόγον ἐνυπόστατον
δεξαμένη, Πατὴρ δακτυλόγραφον.

Ψάλλοντας Ἀγνή, τοὺς δούλους σου πρόσδεξαι, καὶ τὰ ἐλέη σου,
πᾶσιν ἡμῖν πῆγασον, τοῖς ἀνυμνοῦσι καὶ μεγαλύνουσι, σὲ τὴν
Ἀειμακάριστον, καὶ Παναμώμητον, καὶ βοῶσι, Δέσποινα Πανύ-
μνητε, τὰς ἡμῶν ἰκεσίας ἐκπλήρωσον.

Ω Μήτηρ Θεοῦ, τῶν ἄνω δυνάμεων ἡ ὑπερέχουσα, Χερου-
βὶμ καὶ Σεραφεῖμ. Ἐξουσιῶν τε Θρόνων Δυνάμεων, Ἀγγέλων,
Ἀρχαγγέλων τε, Κυριοτήτων, Ἀρχῶν· τὸν γὰρ τούτων Ποιητὴν
γεγέννηκας, ὃν δυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ως τὸν φωτουργόν, ἀφράστως γεννήσασα, Κόρη φωτῶνυμε, φω-
τισόν με δέομαι, τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς ταῖς λάμψεσι, τῆς ἀμαρ-
τίας λύουσα σκότος τὸ δύσμορφον· φωτεινὴ γάρ, σὺ Νεφέλη πέφυ-
κας, νοητοῦ τε φωτὸς ἐνδιαίτημα.

Καταβασία Φωτίζον, φωτίζον κλπ.

Ἐξαποστειλάριον. Τῆς Ἑορτῆς.

Σαρκεὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος
ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς καὶ καταργήσας θάνατον.
Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου Ὅμοιον.

Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδατος ζῶντος, Δέσποινα· ἐκπλύνεις

οὖν νοσήματα, ψυχῶν σωμάτων χαλεπά, ἐν τῇ προσφύσει μόνῃ
σου, ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἡ προχέουσα.

Εἰς τοὺς Ἀένους. Πᾶσα πνοή· ἰσθῶμεν στίχους ἡ'.
καὶ φάλλομεν στιχηρὰ ἀναστάσιμα τῆς δεκτικῆς τέσσαρα.

Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρός σου, Κύριε, Ζωὴ καὶ Ἀνάστασις, ὑπάρχει τῷ λαῷ
σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα, Θεὸν ἡμῶν
ὑμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφή σου, Δέσποτα, Παράδεισον ἡνοιξε, τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα, Θεὸν ἡμῶν
ὑμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα
ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ Ζωὴ ὑπάρχεις, ἡμῶν
καὶ Ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης, Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνε-
γείρας, τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν
ανθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου. Προσόμοια. Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πηγὴ χαριτόβρυτος Σὺ εἶ, Θεοτόκε Ἀχραντε, ἰάσεις πᾶσι πα-
ρέχουσα τοῖς προσιοῦσί σοι, καὶ ἀρυσμένοις, τῶν ἀγιασμάτων σου·
καθαίρεις γὰρ ψυχὰς τε καὶ σώματα, τῶν ἀνομιούντων σε· διό
Ἀσπιλε, Ἀμόλυντε, σῶζε πάντας, τοὺς ἐν σοὶ ἐλπίζοντας.

Λαβὶς θεοῦ ἀνθρακος Ἀγνή, καὶ πόκος ὁ ἐνδросος ὃν Γεδεὼν
ἐθεάσατο, Κυρία Πάναγνε, σὺ ὑπάρχεις μόνῃ, καὶ Πηγὴ ἀκένωτος,
τῶν θεῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος· διό αἰτοῦμέν σε, δωρηθῆναι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παρθένε πανάμωμε σεμνή, Σὺ ὑπάρχεις ἅγιος, Νὰς τοῦ Δό-
γου, καὶ ἔμφυχος, καὶ παναμώμητος· καὶ γὰρ ἀγιάζεις, καὶ φω-
τίζεις. Δέσποινα, καὶ νέμεις ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἱασιν, τῶν ἐν τῷ
οἴκῳ σου, προστρεχόντων καὶ αἰτούντων σε, θερμῇ πίστει, τῶν πα-
θῶν τὴν λύτρωσιν.

Ηκλίμαξ, ἣν εἶδεν Ἰακώβ, σὺ ὑπάρχεις Ἀχραντε, δι' ἧς Θεὸς
καταβέβηκε· σὺ πρὸς τὸν οὐρανόν, τοὺς πιστοὺς ἐντεῦθεν, γέφυρα
μετάγουσα· ἀκένωτος Πηγὴ Θείας Χάριτος, πᾶσι πηγάζουσα,
τοῖς ἀντλοῦσι τοῦ σου νάματος, τὸς αἰτήσεις, ὡς πάντα ἰσχύουσα.

Καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον·
Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ Αὐτρω-
τής. Πάσχα ἄμωμον. Πάσχα Μέγα. Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα,
τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν. Πάσχα, πάντας ἁγιάζον
πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός.

Δεῦτε ἀπὸ θεάς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι· καὶ τῇ Σιών εἶπατε·
Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς Εὐαγγέλια τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ·
τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου, Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν
θεασαμένην ἐκ τοῦ μηνύματος, ὡς Νυμφίον προσερχόμενον.

Στιχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ·

Αἱ μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνῆμα
τοῦ Ζωοδότου, εὗρον Ἀγγέλων, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον· καὶ
αὐτὸς προσφθεγξάμενος αὐταῖς, οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; Τί θρηνεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ;
Ἀπελθοῦσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου Πάσχα· Πάσχα πανσεβά-
σμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα·
ὦ Πάσχα, λύτρον λύπης! Καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ
παστοῦ ἐκλάμψας Χριστός, τὰ γύναια χαρᾷ ἐπλησε, λέγων·
Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα· Ἦχ. πλ. α'.

Τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, καὶ ἀένναον Κρήνην, θαυμάτων παραδό-
ξων, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Χαῖρε τῶν
προφητικῶν προρρήσεων ἢ ἐκπλήρωσις· τῶν Ἀποστολικῶν κη-
ρυγμάτων ἢ βεβαίωσις· Ἀρχιερέων ἢ δόξα· Ἱερέων καλλονή· Μαρ-
τύρων τὸ ἀγαλλίαμα καὶ Ὁσίων τὸ ἐγκαλλώπισμα· ἀσθενούντων
ἢ ῥῶσις, ὀρφανῶν προστασία, πενήτων πλοῦτος ἀκένωτος, καὶ πάν-
των πιστῶν τὸ ρεῖθρον τῆς ζωῆς τὸ ἀθάνατον, τὸ πᾶσι πηγάζον
ξένα καὶ παράδοξα.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλή-
λους περιπτυσώμεθα. Εἵπομεν· ἀδελφοί. Καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς
συγχωρήσωμεν, πάντα τῇ Ἀναστάσει· καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς
ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνή-
μασι, ζῶν χαρισάμενος.

Ἐπαναλαμβάνουσιν δὲ οἱ χοροὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη δῖς.

Εἶτα δόξα τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ νῦν τὸ αὐτό.

Καὶ γίνεται ἡ συνήθης ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Μετὰ τὴν ἐναρξιν αὐτῆς κατὰ τὸν τύπον τῆς Κυρίας ἡμέρας
τοῦ Πάσχα γινομένην, ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Α'.

- Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.
Ταῖς πρεσβεσίαις τῆς Θεοτόκου.
- Στίχ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ
Ταῖς πρεσβεσίαις τῆς Θεοτόκου.
- Στίχ. Εἰπάτε τῷ Θεῷ, ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου.
Ταῖς πρεσβεσίαις τῆς Θεοτόκου.
- Στίχ. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνήσάτωσάν σοι, καὶ ψαλλάτωσάν σοι.
Ταῖς πρεσβεσίαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβεσίαις τῆς Θεοτόκου.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Β'.

- Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογῆσαι ἡμᾶς.
Σῶσον ἡμᾶς, Ὡς Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν.
- Στίχ. Ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς.
Σῶσον ἡμᾶς, Ὡς Θεοῦ.
- Στίχ. Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδόν σου.
Σῶσον ἡμᾶς, Ὡς Θεοῦ.
- Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι, λαοί, ὁ Θεός.
Σῶσον ἡμᾶς, Ὡς Θεοῦ.

Δόξα καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Γ'.

- Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.
- Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλείπεται.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.
- Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.
- Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Τὸ Εἰσοδικόν

Εἰτα Χριστὸς ἀνέστη. Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Θεοτόκου. Ὁ Ναὸς τῆς Ζω-
οδόχου. Ἡ Ὑπακοή Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον. Δόξα τῷ Κοντάκιον.
Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε καὶ τῆς Θεοτόκου. Ἐξ ἀνε-
κώτου σου Πηγῆς. Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου. Ὅσοι εἰς Χρι-
στὸν ἐβαπτίσθητε.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, ἦχος δ'.

- Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν Σοφίᾳ ἐποίησας.
Στίχ. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον. Ὅτι ἐπέδλεψεν ἐπὶ τὴν
ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον
εἰς τὸ Ἱερὸν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην. Καὶ εἰς
ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ἐδαστάζετο· ὃν
ἐτίθουν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ Ἱεροῦ, τὴν λεγομένην
ὥραιαν, τοῦ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ
Ἱερὸν. Ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, μέλλοντας εἰσιεῖναι εἰς τὸ
Ἱερὸν, ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν. Ἀτενίσας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν
σὺν τῷ Ἰωάννῃ, εἶπε· Βλέψον εἰς ἡμᾶς. Ὁ δὲ ἐπαίχεν αὐτοῖς,
προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν. Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀργύριον καὶ

χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι· ὃ δὲ ἔχω, τοῦτό σοι δίδωμι. Ἐν τῇ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἔγειρε καὶ περιπάτει. Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε. Παραχρῆμα δὲ ἑσπερώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρά. Καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη, καὶ περιπάτει. Καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ Ἱερὸν περιπατῶν καὶ ἀλλόμενος, καὶ αἰνῶν τὸν Θεόν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου.

Ἀδελφοί, τοῦτο φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν, ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἀρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ· ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν ἑαυτόν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ Σταυροῦ. Διὰ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε, καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα· ἵνα ἐν τῇ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'.

Ἀκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσι.

(Εἰς τὰ Δίπτυχα) Τὸ Μεγαλυνάριον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς

Ἵδωρ τὸ ζωήρρυτον τῆς Πηγῆς, Μάννα τὸ προχέον τὸν ἀθάνατον δροσισμόν, τὸ νέκταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας, πίστει τιμήσωμεν.

Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς,

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Καὶ μερικῶν θαυμάτων διήγησις τῆς Ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Εὐλόγησον Πάτερ!

(Δόσις πρώτη)

Πάλιν ἑορτὴ καὶ πάλιν πανήγυρις. Καὶ διὰ τὰ εἰπὼ καλλιτέρα, μέσα εἰς τὴν ἑορτὴν ἐπεφάνη ἡμῖν καὶ ἄλλη χαρμόσυτος ἑορτή, αὐξάνουσα τοῖς πιστοῖς τὴν χαράν, καὶ πληροῦσα τὰς καρδίας αὐτῶν ἀρρήτου ἀγαλλιᾶσεως. Διότι ἐνθ' πανηγυρίζομεν ἀκόμη τὴν λαμπροφόρον καὶ κοσμοσωτήριον Ἀνάστασιν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ἰδοὺ ἐπέλαμψεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἄλλη πανήγυρις τῆς Ἀγνῆς καὶ Ἀχράντου Αὐτοῦ Μητρὸς, τῆς Κυρίας ἡμῶν καὶ Δεσποίνης, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἡ ὅποια μὲ δικαίον τρόπον παρακινεῖ ὅλους τοὺς πιστοὺς, νὰ ἑορτάσωμεν πάλιν καὶ σήμερον, καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν ἅπαντες μίαν πνευματικὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, δοξάζοντες μὲ ὕμνους καὶ δοξολογίας τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ τὴν Ὑπεραγίαν αὐτοῦ Μητέρα καὶ Δέσποιναν πάσης τῆς κτίσεως, τὴν εὐεργέτιδα καὶ μεσίτριαν ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, διὰ τὰ λάβωμεν χάριν καὶ μισθὸν παρ' Αὐτῆς πνευματικόν. Ὅτι καθὼς οἱ ἀπερχόμενοι εἰς λουτρὸν καὶ λουόμενοι, ἐπανακίμπτουν καθαροὶ ἀπὸ ρύπους σωματικούς, μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ κάθε πιστὸς ὁποῦ προστρέξει εἰς τὸν ἅγιον οἶκον τῆς Κυρίας ἡμῶν, καὶ μετὰ εὐλαθείας καὶ πίστεως πῆγῃ, καὶ βαντισθῇ ἐκ τοῦ τιμίου αὐτῆς ἀγιάσματος, λαμπρύνεται θαυμασίως καὶ καθαρίζεται μίαν παράδοξον κάθαρσιν, ἐλευθερούμενος ἀπὸ τοῦ ψυχικοῦ μολυσμοῦ, καὶ ἀπαλλαττόμενος πάσης νόσου ψυχῆς τε καὶ σώματος. Διὰ τοῦτο, ὦ ἀδελφοί μου, ἅς προσδράμωμεν πάντες μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας σήμερον εἰς τὸν δε τὸν χαριτωμένον Ναὸν τῆς Παρθενομήτορος ἅς χαροῦμεν καὶ

ἃς πανηγυρίζωμεν ὅλοι ὁμοῦ, νέοι καὶ γέροντες, καὶ ἃς εὐφραν-
θῶμεν πνευματικῶς κατὰ ταύτην τὴν νέαν Παρασκευήν. Ὅτι εἰς μὲν
τὴν παρελθούσαν Παρασκευήν, τὴν Μεγάλην λέγω, προσηλωθεὶς
ὁ Κύριος ἡμῶν εἰς τὸν Ζωοποιὸν Σταυρόν, καὶ διαῤῥήξας ἐν αὐτῷ
τὸ χειρόγραφον ἡμῶν, ἐδωρήσατο ἡμῖν ἐλευθερίαν ἐκ τῆς δου-
λείας τοῦ κοσμοκράτορος· εἰς δὲ τὴν παρούσαν νέαν Παρασκευήν,
μᾶς ἤξιωσεν ὁ φιλόανθρωπος νὰ ἐορτάσωμεν, ὅχι μόνον τὰ νικητή-
ρια ἡμῶν, διὰ τὴν νίκην δηλαδή, καὶ τὰ τρόπαια ὅπου ἔστησεν ὁ
Παντοδύναμος ὑπὲρ ἡμῶν κατὰ τοῦ Ἄδου ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν,
ἀλλὰ νὰ πανηγυρίσωμεν ἔτι καὶ ἄλλην θαυμαστὴν πανήγυριν, τὰ
Ἑγκαίνια λέγω τοῦ πανσέπτου Ναοῦ τῆς Ἀγνῆς καὶ Παναχράν-
του αὐτοῦ Μητρὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ Χαριτοβρύτου· ἡ
ὁποία κοντὰ εἰς τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας ὅπου ἔκα-
μεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὡς ἂν ὅπου δι' αὐτῆς ἐγένετο ἀπο-
λύτρωσις, καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, καὶ δι' αὐτῆς σώζεται πᾶς
πιστός, ἐχάρισε πρὸς τοῦτοις ἡμῖν καὶ τρόπον ἕτερον σωτηρίας
ψυχικῶν τε παθῶν καὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων, ὅπου διὰ τῆς εὐ-
λογίας τῆς νὰ ἀγιαζῶνται ὕδατα καὶ γίνονται ἱαματικά ἀσθενειῶν
ἀνιάτων καὶ παθῶν χαλεπῶν. Διὰ ταύτην δὲ τὴν μεγάλην καὶ
ἄρρητον πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαν τῆς Κυρίας ἡμῶν καὶ Δεσποίνης
Θεοτόκου πανηγυρίζοντες, καὶ εὐχαριστίαν ἀποδίδοντες τῇ εὐερ-
γέτιδι ἡμῶν, τελοῦμεν ἐορτὴν κατ' ἔτος. Κατὰ τὴν ὁποίαν πρέ-
πον εἶνε καὶ δίκαιον νὰ ἐγκωμιάζεται ἡ αἰτία, καὶ πάροχος
τῆς μεγάλης ταύτης ἐτοίμου τε καὶ ἀμίσθου δωρεᾶς, καὶ νὰ γί-
νεται ἡ πανήγυρις μὲ ἐγκώμια καὶ εὐχαριστίας. Ὅτι ἀνίσως
(κατὰ τὴν Σοφίαν) καὶ καθ' ἐνὸς Δικαίου μνήμη γίνεται μετ' ἐγκω-
μίων, καὶ τοῖς δούλοις παρέχεται εὐχαριστία, διὰ τὰς κατὰ μέρος
αὐτῶν εὐεργεσίας, ποῖος ἤθελε φανῇ τόσον ἀχάριστος, ὅπου νὰ μὴ
κινηθῇ, κατὰ τὸ δυνατόν, εἰς εὐχαριστίαν, καὶ νὰ ἐπαινέσῃ, κατὰ
τὴν ἐνοῦσάν του δύναμιν, τὴν πηγὴν πάσης δικαιοσύνης, τὸν θη-
σαυρόν τε τῆς ἀγιωσύνης, καὶ τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων καὶ εὐερ-
γεσιῶν, τὴν ἀειπάρθενον Μαρίαν, τὴν Βασιλισαν πάσης κτίσεως ;
Ὅχι διὰ νὰ δοξάσῃ τὴν ἀληθῶς δεδοξασμένην, ἀλλὰ διὰ νὰ δο-

ξασθῇ πᾶς ὁ ὕμνων Αὐτῇ. Ὅχι· δὲν ἔχει χρεῖαν δόξης ἀπὸ ἡμᾶς
αὕτη ὅπου ἔγεινε κατοικητήριον τῆς δόξης τοῦ Ὑψίστου. Αὕτη,
λέγω, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλαλήθη δεδοξασμένα, κατὰ τὸν Προφητά-
νακτα· «Δεδοξασμένα, λέγοντα, ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ
Θεοῦ». Ποίαν δὲ ἄλλην ἠθέλαμεν ὀνομάσει πόλιν τοῦ Θεοῦ, ὅπου
βαστάζει εἰς τὴν παλάμην του ἔλθῃ τὴν κτίσιν, παρὰ μόνην αὐτήν ;
Ὅπου κατὰ ἀλήθειαν, ὑπερφυῶς καὶ ὑπερουσίως, καὶ ἀπεριγράπτως
ἐχώρησε τὸν ὑπερούσιον, καὶ ἀπερίγραπτον Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ
Θεόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον Θεὸν καὶ ἐλαλήθησαν εἰς αὐτὴν δεδοξασμένα ;
Ποία ἄλλη δόξα, καὶ τιμὴ ἤθελε γένῃ εἰς αὐτὴν τὴν Θεοτόκον,
ὅπου ἐδέχθη τὴν ἀρχαίαν ἀληθινὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, μεγαλειτέρα
ἀπὸ αὐτῇ ; Ταύτην λοιπὸν τὴν Ἀγνὴν Παρθενομήτορα, ὅχι
γλώσσα ἀνθρώπινος, γῆϊνη καὶ πῆλινος, ἀλλ' οὔτε νοῦς Ἀγγελι-
κὸς καὶ ὑπερκόσμιος δὲν δύναται νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ πρεπόντως,
ὡς ἂν ὅπου μὲ τὸ μέσον ταύτης συγχωρεῖται εἰς ἡμᾶς νὰ βλέπω-
μεν καθαρῶς τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου. Τὸ λοιπόν, νὰ σιωπήσωμεν ;
Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ τί ; Νὰ ἐξαπλώσωμεν τὸν πόδα (κατὰ τὴν παροι-
μίαν) εὐγάζοντες τὸν ἔξω ἀπὸ τὴν σκάλαν, καὶ ἀλησημονήσαντες
τοὺς ὄρους μας, νὰ τολμήσωμεν ἀναιδῶς νὰ πιάσωμεν τὰ ἄψυστα ;
Οὐχί· οὐδὲ γὰρ τοῦτο πρέπον. Ἀλλὰ πρέπον εἶνε νὰ σμίζωμεν τὸν
φόδον μὲ πόθον, καὶ οὕτως ἐκ τῶν δύο τούτων νὰ πλέξωμεν ἓνα
στέφανον, ὡς ἂν μίαν ἀπαρχὴν παραμικράν, καὶ νὰ τὸν προσφέρω-
μεν μὲ εὐλάβειαν, καὶ τρόπον χειρὸς, καὶ πόθον ψυχῆς εἰς τὴν
Βασίλισσαν καὶ Μητέρα τοῦ τῶν ἀπάντων Βασιλέως Θεοῦ. Πρὸ
πάντων δὲ εἰς ταύτην τὴν παρὰ τῆς Ἀγίας καὶ Ὁμοουσίου, καὶ
Ὑπερενδόξου Τριάδος ἐστεφανωμένην, δὲν ἠθέλαμεν προσφέρει
ἡμεῖς τιμιώτερον καὶ ἀποδεκτικώτερον στέφανον, οὔτε ἠθέλαμεν
ἀποδώσει ἄλλην χαριεστέραν εὐχαριστίαν, παρὰ νὰ διηγώμεθα καὶ
νὰ κηρύττωμεν εἰς ὅλους τὰς πρὸς ἡμᾶς μεγάλας καὶ ἄρρήτους εὐερ-
γεσίας τῆς, καὶ νὰ παρακινῶμεν μὲ τοῦτο κάθε ἀνθρώπον εἰς ἀπό-
λαυσιν τῆς μεγάλης τῆς δωρεᾶς. Διότι στέφανον δόξης, καὶ ἀλουρ-
γίδα τιμῆς ἀνωτέραν πάσης τιμῆς ἔχει καὶ θεωρεῖ ἡ Πολυεύ-
σπλαγχνος Μήτηρ τοῦ Πολυελέου Θεοῦ, τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Αὐτὸ

ἔχει ἡ Ὑπερκόσμιος κόσμον τῆς. Αὐτὸ νομίζει ἡ Βασίλισσα πάσης κτίσεως χλαμύδα Βασιλικήν· διὰ τοῦτο καὶ ὁ τὰ θαύματα Αὐτῆς διηγούμενος, ἀποδίδει εἰς Αὐτὴν τὴν μεγαλειτέραν τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν. Ὡσὺν ὁποῦ μὲ τοῦτο δείχνει εἰς ὅλους αὐτὴν ὁποῦ εἶνε ἄπειρος θησαυρὸς εὐεργεσίας, καὶ ἔτοιμος ἡμῶν βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, καὶ πρὸς Θεὸν μεσίτης ἀκαταίσχυτος· καὶ σὺρνει πάντας εἰς ἀπόλαυσιν τῶν μεγάλων τῆς δωρεῶν, καὶ τοὺς κάμνει νὰ γνωρίσουν τὴν σωτηρίαν, καὶ ἐπίσκεψιν ποντὸς τοῦ γένους ἡμῶν. Ὅθεν καὶ ὁ εὐτελὴς δοῦλος Αὐτῆς βουλόμενος νὰ προσφέρω εἰς Αὐτὴν μικρὰν εὐχαριστίαν, δι' ὅσα πάντοτε εὐεργετοῦμαι, ἡβουλήθηκα νὰ διηγηθῶ εἰς τὴν ἀντιληψίν σας μὲ τρέμουσαν καρδίαν, καὶ μὲ πόνον ψυχῆς μέρος τῶν πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσιῶν Αὐτῆς, ἀπὸ ὅσας βραβεύει εἰς ἡμᾶς καθ' ἑκάστην διὰ τῶν παρ' Αὐτῆς ἡγιασμένων ὑδάτων. Καὶ νὰ γένω ὁ ἰσχνόφωνος ἐγὼ κήρυξ τῆς μεγάλης πρὸς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίας τῆς, καὶ νὰ φανερώσω, ὅσον τό ἐπ' ἐμοί, πῶς δηλαδὴ πρῶτον ἐφάνη εἰς τοὺς χριστιανοὺς αὕτη ἡ μεγαλόδωρος εὐεργεσία τῆς Δεσποίνης ἡμῶν, καὶ πῶς ἤρξατο αὕτη ἡ χαρμόσυτος ἑορτή· καὶ πῶς ἕκαστος τῶν πιστῶν, πάθος ἔχων, καὶ προσδραμὼν εἰς τὸ ἔλεός τῆς, εὗρε θαυμαστὴν τὴν θεραπείαν διὰ τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματός τῆς. Λο πόν, παρακαλῶ, δότε μοι καιρόν, καὶ ὀλίγην προσοχὴν διὰ τὴν ἀγάπην τῆς κατὰ ἀλήθειαν ποθοῦσης τὴν σωτηρίαν πάντων Ἀγνῆς Παρθενομήτητορος, νὰ διηγηθῶ μὲ συντομίαν πρὸς ἡμετέραν ὠφέλειαν καὶ εἰς τιμὴν καὶ στέφανον δόξης τῆς ἀληθῶς δεδοξασμένης Κυρίας Θεοτόκου μερικὰ ἐκ τῶν Αὐτῆς θαυμάτων· καὶ θέλετε λάβει παρ' Αὐτῆς, τῆς πλουσίας μισθοποδότης, πλουσίας τὰς ἀμοιβὰς τῆς προσοχῆς σας, ὠφεληθέντες κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ σῶμα. Ἀρχομαι δὲ οὕτως.

Ὁ Βασιλεὺς Λέων ὁ μέγας, ὁ καὶ Μακέλης ἐπονομαζόμενος, ἦτο μὲν ἀπὸ γένος ἀρχοντικόν, πλὴν μὲ τὸ νὰ ἔμεινεν ὀρφανὸς ἔτι μικρὸς, καὶ δὲν εἶχε τινα νὰ τὸν ἐπιμεληθῇ εἰς ἄλλο τιμώτερον ἐπιτήδευμα, ἔγινε μακελάρης· ἀλλὰ ὄντας ἄνθρωπος χριστιανικώτατος, καὶ μὲ ἄλλας πολλὰς ἀρετὰς κεκοσμημένος, καὶ φυσικὰ συμπαθέστατος, καὶ εὐσπλαγχνός πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ κατὰ πολλὰ εὐλαβὴς καὶ φιλακόλουθος, δὲν ἔλειπε μὲν ἀπὸ τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας καθ' ἑκάστην, δὲν ἀμελοῦσε δὲ νὰ ἀκούῃ καὶ τὰς ἐξηγήσεις τῶν θείων Γραφῶν (καίπερ ἀγράμματος ὢν, διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν τοῦ ὀρφανισμοῦ του) ἀλλὰ δὲν ἔμεινε παρακάτω ἀπὸ τοὺς μαθηματικούς. Ἠγάπα τὴν συναναστροφὴν τῶν μαθηματικῶν καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων, καὶ δίψαν μεγάλην εἶχε νὰ ἀκούῃ τὰς ἐξηγήσεις τῶν ἱερῶν Γραφῶν· καὶ ἀκούων, μεγάλως ἠγωνίζετο νὰ τελειώσῃ μὲ ἔργον τὰς ἐν αὐταῖς ἀγίας ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν καὶ ἐταπεινοῦτο ὑπὲρ πάντας, καὶ ὅτι ἀποκτεῖναι, ἀφρόνως τὸ ἔδιδεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πτωχῶν. Τοὺς φυλακωμένους ἐπιμελεῖτο, τοὺς ἀσθενεῖς ἐπεσκέπτετο, τοὺς γυμνοὺς ἐνδυνε, καὶ τοὺς πεινασμένους ἔτρεφε, τυφλοὺς ἐχειραγῶγει μὲ ἄκραν ταπεινῶσιν, καὶ πᾶσαν ἄλλην θεοπαράδοτον ἐντολὴν προθύμως ἐτελείωνε. Διὰ τοῦτο καὶ ποτε ἀπερνῶντας ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶνε σήμερον ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ζωοδόχος Πηγὴ, εὗρεν ἓναν ἄνθρωπον τυφλόν, πλανώμενον ἐνθεν κάκειθεν, τὸν ὁποῖον πιάσας ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἐχειραγῶγει εἰς τὴν στράταν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος τυφλός, ἀπὸ τὸν ἀγῶνα ὁποῦ ἔκαμε πλανώμενος, ἐδίψησε καὶ ἤρξατο νὰ λειποθυμῇ (ἣν δὲ ὁ τόπος τῷ τότε καιρῷ ἔρημος, καὶ σύνδενδρος καὶ ἄνδρος), ὁ Λέων σπλαγχνισθεὶς, ἄφησε τὸν τυφλὸν ἐκεῖ εἰς τὴν στράταν, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν δρυμῶνα ἠρεύνα ἐπιμελῶς μήπως καὶ εὕρῃ νερόν, νὰ παραμυθῇ τὸν πάσχοντα ἀπὸ τὴν δίψαν. Περιτριγυρίσας δὲ τὸ δάσος ἐκεῖνο, καὶ μὴ εὕρων οὐδαμοῦ, ἐγύρισε λυπούμενος, καὶ συλλογίζόμενος τί τρόπον νὰ κάμῃ νὰ θεραπεύσῃ τὴν δίψαν τοῦ τυφλοῦ. Ταῦτα λοιπὸν πάσχων καὶ ἀγωνιζόμενος, καὶ εἰς μεγάλην ἀθυμίαν ὑπὸ εὐσπλαγχνίας εὐρισκόμενος ὁ Λέων, ἤκουσε φωνὴν λέ-

γούσαν πρὸς αὐτόν μὴ λυπᾶσαι, Λέων, ὅτι αὐτοῦ κοντά σου εἶνε τὸ νερόν, καὶ ἐρευνήσον νὰ τὸ εὑρῇς. Ὁθεν καὶ ἐγύρισε μὲ χαράν· καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον περιελθὼν δις καὶ τρίς, καὶ μὴ εὐρὼν τὸ ποθοῦμενον ὕδωρ, αὐθις ἤλθεν εἰς περισσοτέραν λύπην, νομίζων τὴν ἀκουσθεῖσαν φωνὴν ἐκ τοῦ πονηροῦ. Διὰ καὶ ἐγύρισε δρομαῖος πρὸς τὸν τυφλόν, μήπως καὶ τὸν προφθάσῃ μὲ ἄλλον τρόπον. Περιπατῶν δέ, πάλιν ἤκουσεν ὡσάν γυναικὸς φωνὴν ὅπου τοῦ Ἰησοῦ καὶ Θεοῦ μου, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Δημιουργοῦ πάσης κτίσεως ἀφήσας τὴν στράταν σου, καὶ κάμνωντας τὴν ἀγίαν ἐντολήν, χειραγωγεῖς τὸν τυφλόν καὶ μὲ μέγαν κόπον ἀγωνίζεσαι νὰ θεραπεύσῃς τὴν δέψαν του, διὰ τοῦτο αὐτός, ἰδοὺ, κατὰ τὸν πόθον σου, σὲ δίδει τὸ νερόν ὅπου ζητεῖς. Πήγαινε λοιπὸν εἰς τὸ δένδρον ἐκεῖνο ὅπου καθέζεται ἡ περιστέρα, καὶ θέλεις εὑρεῖ εἰς τὴν ῥίζαν του τὸ νερόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον πέρνωντας, πότισον τὸν τυφλόν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του πλύνον, καὶ θέλει ἀναβλέψει. Καὶ ἔστω σοι εἰς σημεῖον πῶς θέλεις βασιλεύσει, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ μου, καὶ ὅτι θέλω εἶμαι μαζί σου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ θαυμαστὸς Λέων, ἐξεπλάγη καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ποιήσας, ἐγύρισε καὶ ἔστοχάζετο νὰ ἰδῇ τίς τὸν ἐσπύτυχαινε, καὶ ἂν ἦτο εἰς κανένα δένδρον περιστέρα. Καὶ ἄνθρωπον μὲν οὐδένα εἶδεν· εἶδεν ὅμως εἰς ἓνα δένδρον μίαν περιστέραν καθήμενην· ὅθεν καὶ προσδραμὼν ἐκεῖ, εὗρεν ὀλίγον νερόν ὅπου ἔτρεχε· καὶ μετὰ πίστεως λαβὼν ἐξ αὐτοῦ, ἐγύρισε πρὸς τὸν τυφλόν χαίρων. Καὶ ἀφοῦ ἐπότησεν αὐτόν, κατὰ τὴν ἀκουσθεῖσαν φωνήν, καὶ ἔχρισε καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του, εὐθὺς ἀνέβλεψεν ὁ τυφλός. Τοῦτο δὲ ἰδὼν παραδόξως τὸ τεράστιον ἐξέστη, καὶ πιστεύσας εἰς τὴν ὑπόσχασιν τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου, εὐχαρίσται Αὐτὴν ὁμοῦ μὲ τὸν ἀναβλέψαντα τυφλόν λέγων· Κυρία τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ Μήτηρ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Παντοδυνάμου, εὐχαριστῶ Σοι ὅπου δὲν ἐπαρείδες τὴν λύπην μου, ἀλλὰ καὶ τὸν πόθον μου ἐπλήρωσας, καὶ σημεῖον παράδοξον ἐποίησας διὰ τῶν βερυπωμένων μου χειρῶν. Διὰ τοῦτο

καὶ δὲν ἀπιστῶ εἰς τὴν ἐπαγγελίαν σου, ἀλλὰ πιστεύω, ὑπόσχομαι, ὅταν ἔλθῃ εἰς ἐκβασιν ἡ ἀγία σου πρόβρησις, ἀποδίδωντάς Σοι τὴν δυνατὴν εὐχαριστίαν, νὰ ἐγείρω Ναὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματί Σου τῷ ἁγίῳ, εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ὅπου εὗρέθη τὸ παρὰ Σοῦ ἁγιασθέν, καὶ ἱαματικὸν ἀποδειχθέν ὕδωρ, εἰς αἰώνιον μνημόσυνον τῶν ἀρρήτων σου θαυμάτων καὶ εἰς σὴν δόξαν καὶ τιμὴν. Ὅτι δεδοξασμένη ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἐπειτα λαβὼν τὸν ἀναβλέψαντα, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐδιηγούντο τὸ θαῦμα τῆς Κυρίας Θεοτόκου, κινῶντες πάντας τοὺς ἀκούοντας εἰς δόξαν καὶ αἶνον τῆς Παναμώμου Θεογεννητρίας. Οὕτω δὲ πολιτευόμενος ὁ καλὸς Λέων ἐτάχθη εἰς τάξιν στρατιωτικὴν (συλλογῆς δηλ. γενομένης τότε στρατιωτῶν), γενόμενος δὲ στρατιώτης, δὲν ἐμεταχειρίσθη τὴν στρατιωτικὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀταξίαν, καθὼς τὸ ἔχουν οἱ περισσότεροι συνήθειαν, οὔτε εἰς καταδυναστείαν καὶ ἀρπαγὰς, ἀλλ' ὄντας ἄνθρωπος ἀνδρείος καὶ τὴν ὄψιν ὠραιότατος, οὔτε τὴν δύναμιν ἐμεταχειρίζετο εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀλόγου θυμοῦ, οὔτε τὴν ὠραιότητα εἰς ἀτόπους ἐπιθυμίας. Ἀλλ' ἦν τῇ μὲν δυνάμει βοηθῶν τοὺς ἀσθενεστέρους, καὶ κατὰ τῶν πολεμίων ἱστών τρόπαια ἀξιοδιήγητα· τὴν δὲ ὠραιότητα φυλάττων ἀμόλυντον, ὡς δῶρον Θεοῦ δοτόν, ἔπασχε νὰ τὴν περισσεύῃ καὶ μὲ τὰς ἀρετάς. Διὰ τοῦτο καὶ ἡγαπᾶτο πρὸς πάντων καὶ γνωστὸς ἐγένετο εἰς τε τοὺς στρατηγοὺς, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Βασιλέα. Ὁ ὁποῖος προδιβάζων αὐτὸν εἰς ἀξιώματα διὰ τὴν ἀρετὴν του, τῇ αἰτήσῃ τοῦ στρατοῦ, τὸν κάμνει καὶ στρατηγὸν παντὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατεύματος. Εἰς ταύτην δὲ τὴν μεγάλην ἀξίαν ἐλθὼν, δὲν ἐμεταχειρίσθη τὴν ἐξουσίαν κακῶς, οὔτε ἄφησε τὴν πρώτην του πολιτείαν. Ἀλλ' εἰς μὲν τὰ θεῖα ἐπερίσσευε τὴν εὐλάβειάν του, κοσμῶν καὶ καλλωπίζων Ναοὺς καὶ ἁφιερώων εἰς αὐτοὺς ἱερὰ Σκευὴ καὶ Ἀμφια πολύτιμα, καὶ καθ' ἑκάστην ἀπερχόμενος εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, ἔδιδε τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ καὶ δοτῇρι παντὸς ἀγαθοῦ. Πτωχοὺς ἤλεει, τοὺς ἀσθενεῖς ἐπισκέπτετο, καὶ τὰς φυλακὰς περιερχόμενος ἐπεμελεῖτο τοὺς φυλακωμένους· καὶ ἄλλα τοιαῦτα θεάρεστα ἔργα μὲ προθυ-

μίαν ἔκαμνε· πρὸ πάντων δὲ ταπεινὸς ὢν εἰς ἄκρον, ὡς εἴρηται, δὲν ἐκαταφρόνει τινά, ἀλλ' εἰς πάντας ἔδειχνε θαυμασίαν κατὰ-δεξιν. Πάντας συμπαθῶς βλέπων, πάντας περιποιούμενος καὶ πρὸς πάντας γλυκομιλῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὡς πατέρα τους τὸν εἶχον ἔλοι. Καὶ τελευτήσαντος τοῦ πρὸ αὐτοῦ Βασιλέως, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην παντὸς τοῦ λαοῦ, τὸν στέφουν Βασιλέα καὶ Αὐτοκράτορα Ρωμαίων. Λοιπὸν τῆς ἐπαγγελίας τῆς Θεοτόκου λαβούσης πέρας, δὲν ὤκνευσεν ὁ καλὸς Βασιλεὺς νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς πρὸς Αὐτὴν τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν, ἐκτελῶν τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἀλλ' εὐθὺς ὅπου ἀνέβη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Βασιλείας, πρῶτον ἔργον ἀγαθὸν ἔκαμε τὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Χρυσοπηγῆς, καθαρίσας τὸν τόπον, ὅπου εὔρε τὸ νερὸν ἐκεῖνο τὸ ἱματικόν, ὅταν ὠδήγει τὰν τυφλόν, καὶ Ναὸν οἰκοδομήσας κάλλιστον περὶ τὸ ὕδωρ. Περιλαβὼν δηλαδὴ τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος ἐν μέσῳ τοῦ Ναοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμε κολυμβήθραν ὑπακάτωθεν τοῦ κουμπέ. Καὶ καταντικρύ, ἥτοι ἐπάνωθεν τοῦ κολυμβέου εἰς τὸν κουμπέ, εἶχε τὴν Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἱστορισμένην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ἔργον θαυμάσιον καὶ διηγῆσεως ἄξιον. Διότι ὅποιος ἤθελε κυττάξει εἰς τὸν κολυμβέον, ἔβλεπεν ὥσάν νὰ ἦτο μέσα εἰς αὐτὸν ἡ Θεοτόκος ἱστορισμένη. Ὁ δὲ ἀτενίζων ἄνω, ἔβλεπεν αὐτὴν ἐπάνω ἀκτινοβολοῦσαν ὑπὸ τῆς ἀκτίνος τῶν ὑδάτων. Ἀλλ' ὅμως ἐπ' ἀληθείας ποιήσας αὐτὸν ὅσον ἡδύνατο περικαλλῆ, ἐκόσμησε μὲ σεπτὰς εἰκόνας, καὶ ἱερὰ Σκεύη, καὶ Ἀμφία πολύτιμα. Καὶ ἄλλα δὲ ἀκίνητα εἰσοδήματα ἀφιέρωσεν εἰς κυβέρνησιν τῶν ἐν τῷ Ναῷ ὑπηρετῶν, καὶ ἱερέων καὶ κληρικῶν. Ἐζήτησε δὲ καὶ ἄνδρας εὐλαβεῖς καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένους, καὶ ἔβαλεν εἰς αὐτὸν Ἱερεῖς, Ἱεροδιακόνους, Ἀναγνώστας, Ψάλτας καὶ Νεωκόρους, οἵτινες πολιτευόμενοι κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν λαὸν διδάσκοντες, καὶ ἔργον ἔχοντες τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἔπασχον καὶ ἡγωνίζοντο πρὸς αὔξησιν τῶν καλῶν. Ὅθεν καὶ ὁ καλὸς Βασιλεὺς ἔχαιρε βλέπων, καὶ δὲν ἔπαυε ν' ἀφιερῶνῃ καθ' ἐκάστην ὅσα χρήσιμα εἰς τὴν ἐπίδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μάλιστα Ἱερὰ Βιβλία, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζομενοι οἱ τοῦ Χριστοῦ ἐκεῖνοι ἀνθρω-

ποι, ἠῦξανον, καὶ ἐκαρποφόρουν εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Λοιπὸν διὰ τε τὴν πίστιν τοῦ Βασιλέως, καὶ τὴν καλὴν ἐπιμέλειαν, καὶ διὰ τὸν καλὸν ἀγῶνα τῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἱερῶν Ἀνδρῶν, ἐπεσκόπασεν ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος διὰ τῆς Θεοτόκου, εἰς τε τὸν ναὸν καὶ εἰς τὴν πηγὴν, καὶ ἤρξαντο νὰ γίνωνται θαύματα παράδοξα. Καὶ ἔβλεπεν ἐκεῖ κανεὶς πρᾶγμα ξένον· ἀσθενεῖς ὑγιαίνοντας, τυφλοὺς ἀναβλέποντας χωλοὺς περιπατοῦντας, δαιμόνια ἐκβαλλόμενα, καὶ κάθε ἄλλο πάθος ἀνίατον εὐκόλως θεραπευόμενον, μὲ τὴν ἐνοικοῦσαν εἰς τὰ ὕδατα χάριν τῆς Θεοτόκου. Ἐτρεχον δὲ ἐκεῖ καθ' ἡμέραν ἀπὸ τε βασιλικά γένη ἄνθρωποι, καὶ εὐγενεῖς ἄρχοντες, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, καὶ κάθε πιστός, καὶ τινὰς δὲ ἐγύριζε λυπημένος διὰ τὴν πίστιν του. Καὶ ἦν ἐκεῖ χαρὰ καὶ πανήγυρις καθημερινή, διὰ τὸ πλῆθος τῶν προστρεχόντων ἀνθρώπων. Πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἀπίστων, τὰ ἀπειρα βλέποντες θαύματα, προσέτρεχον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καὶ βαπτιζόμενοι ἐτάττοντο εἰς τὴν τάξιν τῶν πιστῶν, πληθύνοντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Οἱ δὲ ἀπερχόμενοι ἐκεῖ, οἱ μὲν θεραπείας, οἱ δὲ εὐχαριστίας, καὶ ἕτεροι δοξολογίας χάριν, εὐχαρίστων, καὶ ἐδοξολογοῦν τὴν Ὑπέραγνον Θεοτόκον, ὅχι καθὼς κάμνουν τὴν σήμερον μὲ χοροὺς καὶ παιγνίδια, μὲ τραγούδια καὶ μέθαις· ἀλλὰ μὲ ἀγρυπνίας ὁλονυκτίους, μὲ ὕμνους καὶ δοξολογίας ἀκαταπαύστους, μὲ πνευματικὴν κατάνυξιν, καὶ συντόμως εἰπεῖν, μὲ ὅσα εὐχαριστεῖται ὁ Θεός. Διὰ τοῦτο, ὡς εἵπομεν, καὶ πάντες ἐτύγγανον τῆς αἰτήσεώς τους. Θαύματα λοιπὸν πολλὰ καὶ μεγάλα ἐγίνοντο, ὅχι μόνον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Βασιλέως Λέοντος, τοῦ κτίτορος τοῦ ναοῦ Αὐτῆς τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἐτελοῦντο ἐτι περισσότερα. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα διὰ τε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν ἀκροατῶν, καὶ διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν εὐσεβῶν, θέλομεν διηγῆσθαι ὀλίγα τινά, ὅσα δηλαδὴ δίδει ὁ καιρὸς, καὶ ὁ τρόπος· ἓνα μὲν διατὶ παρῆλθεν ἡ ὥρα, καὶ ἄλλο, διὰ νὰ μὴ φαινώμεθα περιττολόγοι εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ ὀχληροί. Διὰ τοῦτο τώρα τόσον μόνον θέλομεν εἰπεῖν, ὅσον ἂν ἤθελε λάβει τινὰς ποτὴρ ὕδατος ἀπὸ ὅλην τὴν θάλασσαν, καὶ μὲ αὐτὸ ἤθελε τὴν δεῖξει,

πρὸς πίστῳσιν τῆς γεύσεως αὐτοῦ· ὅτι τόσοι ἀδυνατεῖ ἀνθρώπινος γλῶσσα νὰ διηγηθῇ τὰ θαύματα τῆς Κυρίας Θεοτόκου, καὶ τὰς εὐεργεσίας τῆς ὁποῦ ἔκαμε, καὶ κάμνει καθ' ἑκάστην πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀχαριστοὺς, ὅσον ἀδυνατεῖ ἀνθρώπινος δύναμις νὰ ἐκφορήσῃ, καὶ νὰ ἀδείασῃ ὅλον τὸν ὠκεανόν. "Οθεν καὶ γὰρ, θαρρῶντας εἰς τὴν δύναμιν Αὐτῆς τῆς Ἀειπαρθένου Μητρὸς τοῦ Κυρίου μου, καὶ ἡμῶν Δεσποίνης Θεοτόκου, θέλω τολμήσει μετὰ τὴν πρέπουσαν εὐλάβειαν καὶ συστολὴν, νὰ διηγηθῶ πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀγάπην μερικὰ, ὅσον μόνον νὰ δώσω εἰς καθένα γεῦσιν, ὥστε νὰ καταλάβετε τὴν ἀπειρον δύναμιν τῆς Παντανάσσης Θεομήτορος. Πράττω δὲ τοῦτο εἰς στερέωσιν τῶν πιστῶν, εἰς πίστῳσιν τῶν δισταζόντων, καὶ εἰς αἰσχύνην τῶν ἀπιστούντων Θεοκατηγόρων καὶ κακοτρόπων ἀνθρώπων.

Ὁ μέγας Ἰουστινιανός, ὁ εὐσεβέστατος Βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἔπεσε ποτε εἰς πάθος δυσουρίας δεινὸν καὶ ἀνίατον, καὶ ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς, καὶ ἀπὸ πάσαν ἄλλην ἀνθρωπίνην βοήθειαν, προσέδραμεν εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν καὶ Πανάχραντον. Καὶ προσπεσὼν εἰς τὴν Ἱερὰν καὶ σεβασμίαν εἰκόνα Τῆς, ἐδέετο θερμῶς περὶ τοῦ πάθους του. Ἐπειτα ἀπελθὼν εἰς τὴν Πηγὴν τοῦ ἁγιάσματος, καὶ μετὰ πίστεως λαθὼν ὕδωρ ἐκ τοῦ ἁγιάσματος, ἔπιε, καὶ παρευθὺς (ὦ, τῶν θαυμάτων σου, Δέσποινα!) ἱατρεύθη τελείως, καὶ τόσοι ἐγείνεν ὑγιής, καὶ δύναμιν τοσαύτην ἀνέλαθεν, ὥσάν νὰ μὴν εἶχε τελείως ἀσθένειαν. "Οθεν καὶ αὐτὸς θέλωντας ν' ἀποδώσῃ τὴν εὐχαριστίαν τῇ Εὐεργέτιδι Θεοτόκῃ, ἐμεγάλωσε τὸν Ναὸν τῆς. Τοῦτο δὲ ποιήσας ἐφάνη ἡ Θεοτόκος αὐτῷ κατ' ὄναρ, καὶ εἶπέ του· "ὦ Βασιλεῦ, δὲν εἶνε δίκαιον καὶ πρέπον νὰ χαλάσῃς ἄλλου ἀνθρώπου μνημόσυνον, ἀλλ' ἂν θέλῃς ν' ἀποδώσῃς πρὸς τὸν Ἰῶν μου καὶ Κτίστην πάσης κτίσεως πρέπουσαν τὴν εὐχαριστίαν, ἔγειρε ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, καὶ κάμε τὸν ὅσον δύνασαι μέγαν, διὰ νὰ συνάζεται ἐκεῖ λαὸς πολὺς καὶ ἀφιέρωσέ τον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, διὰ νὰ ἀκούῃ

τὸ συναθροιζόμενον πλῆθος τὰ θεῖα λόγια ἀπὸ τὸν Πατριάρχην νὰ ὠφεληθῇ καὶ νὰ εἶνε καὶ εἰς ἰδικόν σου ἀκατάπαυστον μνημόσυνον. Διὰ δὲ τὸν Ναὸν ὁποῦ ἐμεγάλωσες, ἔχι μόνον ὀλίγον μισθὸν θέλεις ἔχει, διὰ τὸ ἀλλότριον μνημόσυνον, ἀλλὰ καὶ μετ' οὐ πολὺ θέλει κατεδαφισθῇ ὑπὸ σεισμοῦ οὗτος διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ προσεδρευόντων πνευματοκαπήλων καὶ αἰσχουργῶν ἀνθρώπων. "Οθεν καὶ ὁ πιστότατος Βασιλεὺς, εὐπειθὴς γενόμενος εἰς τὴν προσταγὴν τῆς Θεοτόκου, ἤγειρεν ἐκεῖνον τὸν παμμεγέθη, περιβόητον καὶ περικαλλέστατον Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, τοῦ ὁποῦ τοῦ κάλλος καὶ τοῦ μέγεθος κηρύττονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὥσάν ὁποῦ κατὰ πολὺ αὐτὸς ὑπερβαίνει ἐκεῖνο τὸ ἐν Ἱερουσαλὴμ θαυμαστὸν Ἱερόν, τὸ ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος οἰκοδομηθέν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανός, ἀφ' οὗ τὸν εἶδε τελειωμένον, καὶ εἰς τόσοι κάλλος καὶ ὠραιότητα τεταγμένον, ἐκραύγασεν ἐν ἀγαλλιάσει· «Νενίκηκά σε, Σολομών!» Ὁ Ναὸς λοιπὸν ἐκεῖνος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὁποῦ, ὡς εἵπομεν, ἐμεγάλωσεν. ὁ Ἰουστινιανός, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, σεισμοῦ γενομένου, κατέπεσε· διότι ἀφήσαντες οἱ ἄνθρωποι νὰ πανηγυρίζουν εἰς αὐτὸν μετὰ ὕμνων καὶ δοξολογίας, ἄρχισαν (καθὼς καὶ σήμερον κάμνουν) νὰ ἑορτάζουν μετὰ χορῶν καὶ παιγνιδίων, μετὰ τραγούδιων καὶ μέθαις, μετὰ αἰσχουργίας καὶ ἀσελγείας. Ὅμοίως καὶ οἱ παραμένοντες εἰς τὸν ἅγιον ἐκεῖνον Ναὸν ἀφήσαντες νὰ διδάσκουν τὸν λαὸν τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίζουν νὰ ἀπέχουν ἐκ τούτων τῶν ματαίων, ἐξεδόθησαν ὅλως δι' ὅλου εἰς τὸν χρηματισμὸν, συγκοινωνούντες ἀλλοτρίοις ἀμαρτήμασι δ' αὐτοῦ καὶ ἀγανακτήσασα ἡ Θεοτόκος, οὐ μόνον ἐσῆκωσε τὴν χάριν τῆς ἐκείθεν πρὸς καιρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν Ναὸν τελείως κατέσεισε καὶ κατηδάφισε. Μετὰ δὲ παρέλευσιν καιροῦ ἱκανοῦ, βασιλεύσας ὁ αἰετὶς Βασίλειος ὁ Μακεδὼν καὶ ἀκούσας τὰ θαύματα ὁποῦ ἐγένοντο παρὰ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν τοῦ χαλασμοῦ, βουλὴν βουλευέται ἀγαθὴν καὶ θεάρεστον, διὰ νὰ φέρῃ τὸ τοιοῦτον προσκύνημα τῶν εὐσεβῶν εἰς τὴν προτέραν πνευματικὴν κατάστασιν. "Οθεν ἀνήγειρε τὸν Ναὸν εἰς τὸ πρῶτον μέγεθος καὶ κάλ-

λος, κοσμήσας αὐτὸν καὶ μὲ διάφορα ἀφιερώματα, καθὼς καὶ ὁ πρῶτος κτίτωρ αὐτοῦ. Καὶ ἐκλέξας ἄνδρας σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονας, καὶ πρὸς τὰ θεῖα εὐλαθεῖς, καὶ ἀρετῶν ἐργάτας, Ἱερεῖς δηλαδὴ, Ἱεροδιακόνους, Ἀναγνώστας, καὶ Ψάλτας, καὶ Νεωκόρους, τοὺς ἔβαλεν εἰς αὐτόν· οἱ ὅποιοι ὄντες δοῦλοι Θεοῦ, ἡσυχολοῦντο ὅλως διόλου εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, οὐ μόνον διὰ λόγου διδάσκοντες τὸν λαὸν τὰ ἱερὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως δείχνοντες αὐτά, γενόμενοι τύπος καὶ καλὸν παράδειγμα εἰς ὅλους. Διὰ τοῦτο καὶ πάλιν ἐπέβλεψεν ἡ Θεοτόκος ἐπὶ τὸν ἅγιόν της Ναὸν, καὶ εἰς τὸ ἱερόν της ἀγίασμα, καὶ ἤρξαντο νὰ τελοῦνται θαυμάσια ἄπειρα, καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ τελοῦν καθημερινὰς πανηγύρεις καὶ ἑρτάς, μὲ ὕμνους, μὲ δοξολογίας, μὲ ἑλenuκτίους δεήσεις καὶ ἀγρυπνίας, μὲ χαρὰν ψυχῆς καὶ πνεύματος ἀγαλλίασιν, παρακινούμενοι ἀπὸ τε τὰς διὰ λόγου καὶ δι' ἔργου διδασκαλίας τῶν ἱερῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, τῶν παραμενόντων ἐν τῇ σεβασμῇ Ναῷ. Οὕτω λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Βασίλειος, εὐλαθεῖς ὢν πρὸς τὰ θεῖα, ἔχαιρεν εὐφρανόμενος μὲ τὴν καλὴν κατάστασιν τοῦ μνημοσύνου του. Βλέπων δὲ τὰ ἄπειρα καὶ ὑπερφυᾶ θαύματα τῆς Παντανάσεως Θεοτόκου, ἐζήτησε μὲ τὸ μέσον τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνδρῶν, νὰ τοῦ χάριση ἡ Πολυεὐσπλαγχνος παιδίον ἀρσενικόν· τὸ ὅποιον τοῦ ἐδόθη διὰ τὴν πίστιν του· καὶ γενήσας ἄρρεν, τὸ ὠνόμασε Λέοντα, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου κτίτορος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Λέγω, δηλαδὴ, ἐγέννησε τὸν Σοφὸν Λέοντα, τὸν ποιητὴν τῶν Ἑωθινῶν, ὁ ὅποιος ἀναλαβὼν τὴν βασιλείαν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἔδειξε μεγάλην εὐλάβειαν εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· διὰ τοῦτο καὶ τὰ θαύματα ἐπερίσσευσαν εἰς τὸν καιρὸν του. Δαιμόνια ἐξεβάλλοντο, νόσοι ἐδιώκοντο, τυφλοὶ ἀνέβλεπον, χωλοὶ ἐπεριπάτουν, πτωχοὶ εὐαγγελίζοντο καὶ ἄλλα μυρία ἐγίνοντο καθ' ἑκάστην ἑκάστος δηλ. τῶν εὐσεβῶν ἐλάμβανε τὴν χάριν κατὰ τὴν πίστιν του. Καὶ ἡ πρώτη γυνὴ τούτου τοῦ σοφοῦ Λέοντος, ἡ ἁγία, λέγω, Θεοφανώ, πεσοῦσα εἰς ἀσθενεῖαν πυρετοῦ λαύρου, εὐθὺς ὅπου ἐπιε μὲ τὴν καλὴν της πίστιν ἀπὸ τὸ ἱματικὸν ἐκεῖνο ἀγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐλευθερώθη τῆς δεινῆς

ἀσθενείας καὶ τελείως ὑγιάνεν. Ἀλλὰ δὴ καὶ αὐτὸς ὁ Βασίλειος Λέων, περιπεσὼν εἰς τὴν ἀφόρητον νόσον τῆς λιθιάσεως, ἦτοι τοῦ φιάγγου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰς κίνδυνον ἦλθε μεγάλον, ὅπου καὶ ἀπὸ τοὺς ἱατροὺς ἀπελπίσθη, καὶ εἰς θάνατον ἀπεφασίσθη, κατὰ τὴν Διακαινήσιμον ἐβδομάδα. Τότε λοιπὸν ἡ Θεοσεβεστάτη Βασίλισσα τὴν παρὰ τῶν ἱατρῶν ἀκούσασα ἀπόφασιν, καὶ τὸν καλὸν της σύζυγον καὶ Βασιλέα βλέπουσα τὰ λοιθία πνέοντα, πιστεύουσα δὲ ὅτι τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδύνατα, νὰ ἦνε δυνατὰ παρὰ τῇ Μητρὶ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, προσέπεσεν εἰς τὴν ἀχραντὸν Εἰκόνα της, καὶ μετὰ δακρύων καὶ στεναγμῶν καρδίας ἐπεκαλεῖτο τὴν Βασίλισσαν πάσης κτίσεως, νὰ χάριση τὴν ζωὴν τοῦ ἐπιγείου Βασιλέως. Καὶ ταῦτα μὲν ἡ καλὴ σύζυγος καὶ Βασίλισσα. Ἡ δὲ φιλεὐσπλαγχνος Μήτηρ τοῦ Φιλανθρώπου Θεοῦ, δυσωπηθεῖσα ἀπὸ τὰ ἄμετρα δάκρυα καὶ τὴν θερμὴν δέησιν τῆς Βασιλίσσης, πέμπει τὴν ἴασιν παρ' ἐλπίδα. Καὶ ἐκεῖ ὅπου προσήυχετο ἡ Θεοφανώ, ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν· «Μὴ λυπῆσαι, Θεοφανώ, διὰ τὴν ἀσθενεῖαν τοῦ Βασιλέως καὶ συζύγου σου, καὶ σήμερον ἔρχεται τὸ ἱατρικὸν του βότανον». Ὅθεν περιχαρὴς γενομένη, καὶ πιστεύσασα ἔδραμε πρὸς τὸν ἀσθενῆ, καὶ εὗρίσκει τοὺς ἱατροὺς ὅπου ἐσυμβουλεύοντο νὰ τὸν σχίσουν, ὡς ἂν ὅπου εἶδον πῶς πλέον δὲν ἔμεινεν ἄλλο, παρὰ αὐτὴ ἡ ἐπικίνδυνος θεραπεία. Ταῦτα δὲ ἀκούσασα ἡ Βασίλισσα, τοὺς ἐμπόδισε λέγουσα· Ἐχετε ὀλίγην ὑπομονήν, καὶ ἰδοὺ στέλνει ἡ Κυρία μου Θεοτόκος ἄλλο θαυμαστὸν ἱατρικόν, καὶ θέλει τὸν ἱατρεύσει. Καὶ μετ' ὀλίγον ἐκεῖ ὅπου ἐπρόσμεναν τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως, φθάνει ἡ Νεωκόρος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, Ἀγάθη ὀνομαζομένη, βαστάζουσα κεράμιον γεμάτων ἀπὸ τὸ ἀγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, καὶ λέγει πρὸς τὴν Βασίλισσαν· Σήμερον ἐκεῖ ὅπου ἐσκοῦπιζα τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, ἤκουσα φωνὴν ἀοράτως λέγουσάν μοι· Ἀγάθη, λάβε εἰς ἄγγειον ὕδωρ ἀπὸ τὴν Πηγὴν μου, καὶ δράμε ταχέως πρὸς τὸν Βασιλέα Λέοντα ὅπου κινδυνεύει εἰς θάνατον, καὶ δός του νὰ πῇ καὶ θέλει ἱατρευθῇ· ὅτι βοᾷ πρὸς με μετὰ δακρύων πολλῶν ἡ ἀγαπημένη μου Θεοφρωνώ. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ Βασίλισσα, καὶ πιστεύσασα ἔλαβε τὸ

ἀγίασμα μετὰ χαρᾶς καὶ ποτίσασα τὸν Βασιλέα, εὐθὺς (ὦ τῶν ὑπερφυῶν σου Θαυμάτων Παντάνασσα!) ἔθεραπεύθη, καὶ τῆς κλίνης ἡγέρθη ὁλος ὑγιής, μὴ ἔχων οὐδὲν λείψανον τῆς ἀσθενείας ἐκείνης τῆς ἀνιάτου. Τοῦτο πάντας ἐξέπληξε, καὶ πάντας εἰς ὑμνήδιαν καὶ εἰς εὐχαριστίαν τῆς κοινῆς Εὐεργέτιδος παρεκίνησε. Τότε δὲ τῇ προστάξει τοῦ Βασιλέως, ἐτελέσθη ἑορτὴ χαρμόσυνος κατὰ τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου, καθ' ἣν ἐγένοντο καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τούτου. Καὶ ἔκτοτε ἐπεκράτησε νὰ τελεῖται ἡ ἑορτὴ αὕτη κατὰ τὴν Διακαινήσιμον Παρασκευὴν, μὲ μόνην ἴσως τὴν Ἀναστάσιμον ἀκολουθίαν. Ὑστερον, δὲ ὡς φαίνεται, κελεύσει Συνοδικῇ, προστεθῇ καὶ ἡ ἀκολουθία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ποιηθεῖσα παρὰ τοῦ Νικηφόρου Κ α λ λ ῖ σ τ ο υ τ ο ῦ Ξ α ν θ ο π ο ῦ λ ο υ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς ἁγίας Θεοφανοῦς, ἀτέκνου ἀποθανούσης, ἔλαθεν ὁ Βασιλεὺς ἄλλην γυναῖκα νόμιμον, Ζωὴν ὀνομαζομένην. Μὴ τεκνογονῶν δὲ καὶ μὲ αὐτήν, ἐφάνη καλὸν γὰρ προσπέσουν ἀμφότεροι εἰς τὴν βοήθειαν τῆς ταχείας ἀντιλήψεως τῆς Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Καὶ δὴ, ἀπελθόντες εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, καὶ λειτουργηθέντες, καὶ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων μεταλαβόντες, καὶ φιλοτιμίαν καὶ δωρεὰν μεγάλην ποιήσαντες εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου καὶ εἰς τοὺς παρευρεθέντας ἐκεῖσε πτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς, ἔπιον καὶ ἐκ τοῦ σεπτοῦ ἁγιάσματος, καὶ οὕτως ἐπέστρεψαν εἰς τὰ βασίλεια. Καὶ ἐκεῖ δὲ ἕκαμην ἡμέρας τεσσαράκοντα νηστεύοντες καὶ προσευχόμενοι, παρακαλοῦντες τὴν Θεοτόκον νὰ τοὺς χάριση τέκνον, καὶ τῆς Βασιλείας διάδοχον. Ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν Θεός, βλέπων τὴν πίστιν καὶ τὴν ταπεινώσιν τους, καὶ ἐπικαμφθεὶς εἰς τὴν μεσιτείαν τῆς Παναχράντου ἁγίας Αὐτοῦ Μητρός, ἐπλήρωσε τὴν καλὴν τους αἴτησιν, καὶ συλλαβοῦσα ἡ Ζωή, ἔτεκε Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον, τὸν καὶ ποιητὴν τῶν

Ἀναστασίμων Ἐξαποστειλαρίων. Ὁ ὅποιος βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρός του Λέοντος, εὐσεβὴς ὢν καὶ εὐλαβής, ἐπαμελεῖτο πάντας τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, καὶ μάλιστα τοῦτον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὡς προγονικόν του μνημόσυνον. Εἰς ταύτου τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου τὸν καιρὸν, ἐπερίσσευσαν τὰ θαύματα τῆς Παναχράντου Ζωοδόχου Πηγῆς, καὶ ἐθεραπεύοντο καθ' ἐκάστην διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἀγιάσματος πάθη ἀνίατα· καρκῖνοι δηλαδὴ, φύστολοι, ὕδρωπικοί, ἐκτικταί, αἰμόρροιοι, γάγγραιναι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, καὶ χεῖρονα τούτων πάθη. Καὶ ἔδλεπε κανεὶς τότε νὰ τελεῖται ἐκεῖ καθ' ἡμέραν πανήγυρις, καὶ ἀνθρώπους διαφόρους παντὸς ἀξιώματος θεραπευομένους· Βασιλοπούλαις, Ἀρχοντας, Ἀρχόντισσας, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Μοναχοὺς, καὶ ἐν γένει κάθε ἄλλος ἄνθρωπος ἀσθενής, ὅπου ἤθελε προσέλθῃ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου καὶ ἤθελε πίνει μετὰ πίστεως ἀπὸ τοῦ ἁγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, δὲν ἐγύριζε λυπημένος· ἀλλ' ἔχων μισθὸν τῆς εὐλαθείας καὶ πίστεως του τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενείας του, ἐπανέκαμπε χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος.

Πλούσιος δέ τις Θεσσαλονικεὺς, πολλὰ εὐλαβὴς καὶ Θεοφοβούμενος, νοσήσας νόσον τινὰ ἀνίατον καὶ ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἀπελπισθεὶς, ἀκούων δὲ περὶ τῶν ἀπειρῶν θαυμάτων τῆς Ζωηρρύτου Θείας Πηγῆς, ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ πιστεύων, πῶς θέλει τύχει καὶ αὐτὸς τῆς θεραπείας του. Καὶ λοιπὸν ἐμβὰς εἰς πλοῖον, ἔπλεε πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, Ἀλλ' οὖν καθ' ὁδὸν (ἴσως ἔπλεε πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, Ἀλλ' οὖν καθ' ὁδὸν (ἴσως καὶ νὰ ἦτο Θεοῦ οἰκονομία, πρὸς πίστωσιν τῶν ἀπίστων) πολὺ ἐθάρυε καὶ εἰς θάνατον ἤγγισε. Βλέπων δὲ ὁ πιστὸς καὶ καλὸς Χριστιανὸς πῶς θέλει ἀποθάνει, καὶ δὲν θέλει ἀξιωθῇ νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὸν πάνσεπτον Ναὸν τῆς Θεοτόκου, οὔτε θέλει πίνει ἐκ τοῦ ἁγιάσματος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐπροσκάλεσε τοὺς συγγενεῖς του ὁμοῦ καὶ τὸν καραβοκύρη, καὶ τοὺς ὄρκισεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον, ἐὰν ἀποθάνῃ, νὰ μὴ τὸν ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ νὰ τὸν φυλάξουν, καὶ νὰ τὸν ὑπάγουν νεκρὸν εἰς τὴν Ζωηφόρον Πηγὴν. Καὶ τοὺς ἔλεγεν· Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος διὰ τὰς πολλὰς μου ἁμαρτίας νὰ πίνω ζωντανὸς ἐκ τοῦ ἱαματικοῦ ἐκεῖ-

νου αγιάσματος. οὔτε νὰ προσκυνήσω τὴν Κυρίαν μου Θεοτόκον εἰς τὸν χαριτωμένον Ναὸν Τῆς, κἂν ἂς ὑπάγω νεκρός. Καὶ ἀφοῦ μὲ θάψητε ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸν Ἅγιον Ναὸν, νὰ λάβετε τρεῖς κάδους ἀπὸ τὸ ἀγίασμα ἐκεῖνο τὸ ζωήρρυτον, καὶ νὰ τὸ χύσητε ἐπάνω εἰς τὸ νεκρὸν μου σῶμα, καὶ οὕτως νὰ μὲ ἐνταφιάσητε. Ὑπεσχέθησαν λοιπὸν οὕτω νὰ κάμουν. Καὶ ἀφοῦ ἀπέθανε, τὸν ἐπῆγαν ἐκεῖ, καὶ θέλοντες νὰ τὸν θάψουν, ἐπῆραν κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ τρεῖς κάδους ἀπὸ τὸ ἀγίασμα, καὶ περιχύσαντές τιν, ἀνέστη (ὦ, θαύματος παραδόξου!) ὡς ἐξ ὕπνου ὁ ἤδη νεκρὸς τετράήμερος. Εἰς τὸ τοιοῦτον θεῖον θαῦμα ἐθαύμασαν ἅπαντες, ἐξέστησαν οἱ ναῦται, οἱ ἰδόντες αὐτὸν νεκρὸν τεσσάρων ἡμερῶν, καὶ εἰς δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἐτράπησαν. Ὁ δὲ νεκρέργετος ἀποδίδοντας τὴν εὐχαριστίαν τῇ Θεομήτορι, διένειμε πτωχοῖς πάντα τὰ ὑπαρχοντα αὐτοῦ καὶ κουρευθεὶς Μοναχός, ἔμεινε ἐκεῖσε, ὑπηρετῶν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Ἐπιζήσας δὲ μετὰ τὴν ἀναβίωσίν του χρόνους εἴκοσιν, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, πολιτευθεὶς θεαρέστως καὶ κοσμήσας τὸν ἑαυτὸν του μὲ παντοίας ἀρετάς.

Στέφανος δὲ ὁ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης, ὁ υἱὸς Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης, καὶ ἀδελφὸς Λέοντος τοῦ σοφοῦ, ἐκτικιάσας καὶ μὴ δυνάμενος εὐρεῖν θεραπείαν, διὰ τὸ ἀνίατον τοῦ πάθους, προσέδραμεν εἰς τὴν πάντων εὐεργέτιδα Δέσποιναν Θεοτόκον, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν Ἅγιον Ναὸν τῆς, καὶ δεηθεὶς μετὰ πίστεως καὶ θερμῶν δακρύων, καὶ ἐκ τοῦ αγιάσματος πίνων, ἰατρεύθη. Ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριάρχης, Ἰωάννης καλούμενος, ἔκ τινος ἀσθενείας, τὴν ἀκοὴν ἀπολέσας, καθὼς μετὰ πίστεως ἔπιεν, καὶ τὰ αὐτὰ του ἐβράντισε μὲ τὸ ἱματικὸν ἐκεῖνο ἀγίασμα, εὐθὺς ἰατρεύθη. Ὁμοίως καὶ ὁ Πατρίκιος Ταράσιος, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Μαγίστρισα, καθ' ὑπερβολὴν φιλάργυροι ὄντες καὶ ἀνελεήμονες, καὶ διὰ τοῦτο, Θεοῦ παραχωρήσει, πεσόντες εἰς πυρετὸν ἀμετρον καὶ δεινόν, καὶ τῇ Ζωοδόχῳ Πηγῇ προσδραμόντες, καὶ τὴν δαιμονικὴν φιλαργυρίαν, καὶ τὴν τυραννικὴν ἀππλαγχτίαν μὲ ὑπόσχεσιν ἀφέντες, καὶ ἐλεήμονες καὶ συμπαθεῖς γενόμενοι, καὶ ἐκ τοῦ θαυ-

ματουργοῦ αγιάσματος πίνοντες ἐθεραπεύθησαν. Καὶ τινος ἀρχόντος υἱός, Στυλιανοῦ ὀνομαζομένου, περιπεσὼν εἰς τὸ δυσίατον πάθος τῆς δυσουρίας, καὶ ἐξ ἀνθρωπίνης βοηθείας, καὶ ἰατρῶν θεραπείας ἀπελπισθεὶς, προσέδραμε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐτοιμίην καὶ ἄμισθον βοηθόν, καὶ εὐλαβῶς τε, καὶ μετὰ πίστεως ἐκ τοῦ αγιάσματος πίνων, ἰατρεύθη.

Γυνὴ δὲ τις, Σχίζαινα ὀνομαζομένη, δυσεντερίαν ἔχουσα, καὶ οὐδεμίαν θεραπείαν ἐξ ἀνθρώπων εὐρούσα, προσέφυγε τῇ Θεοτόκῳ, καὶ ἐκ τοῦ αγιάσματος θερμῇ τῇ πίστει πιούσα, ἔλαβεν εὐθὺς τὴν ὑγείαν τῆς. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ρωμανός, δεινῶς ἐμφραχθεὶς, καὶ εἰς θάνατον κινδυνεύων, καὶ παρὰ τῶν ἰατρῶν ἀπελπισθεὶς, καὶ μὴ ἔχων πλέον τί ποιῆσαι, προσέδραμεν εἰς τὴν Δέσποιναν πάσης τῆς κτίσεως, τὴν ἀληθινὴν ἱατρόν, καὶ ἐκ τοῦ αγιάσματος ἐκεῖνου τοῦ ὄντως ἱατρικοῦ πίνων, εὐθέως ἡλευθερώθη τοῦ πάθους, τῶν πόρων ἀνοιχθέντων. Καὶ ἄλλοτε πάλιν ὁ αὐτὸς κίνησιν ἔχων, καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αγιάσματος πίνων, ἰατρεύθη. Ὁμοίως καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως Ρωμανοῦ, ἐθεραπεύθη διὰ τῆς χάριτος τοῦ αγιάσματος, ἀπὸ τοῦ πάθους τῆς δυσεντερίας. Ἀλλὰ καὶ τις Ἀρχόντισσα ὅπου εἶχε τὴν καταλαλίαν, καὶ τὰ ἀλλότρια ἐρευνοῦσε σφάλματα, τὰ δὲ ἰδικὰ τῆς σφάλματα παραβλέποισα, τῇ προνοίᾳ τῆς διψώσης τὴν σωτηρίαν τῶν ἀμαρτωλῶν Θεοτόκου, περιέπεσεν εἰς δεινὴν ἀσθένειαν καὶ οὔτε ὑπὸ ἰατρῶν, οὔτε ἄλλοθεν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τινὰ παρηγορίαν τοῦ δεινοῦ πάθους τῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ χεῖρον ἤρχετο. Ὁδυνημένη δὲ ποτε, καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον παρακαλοῦσα, ἐχρημάτισθη, ὅτι ἐὰν ἀφήσῃ τὴν κατηγορίαν καὶ καταλαλίαν, καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου πῇ ἐκ τοῦ αγιάσματος, θέλει ἰατρεύθῃ. Καὶ λοιπὸν ἐξομολογηθεῖσα, καὶ ὑποσχεθεῖσα νὰ παύσῃ τὸ σατανικὸν ἐκεῖνο ἐλάττωμα, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἄχραντον Ναὸν τῆς Θεομήτορος, καὶ ἐκ τοῦ αγιάσματος μετὰ πίστεως πιούσα, ἰατρεύθη ἀπὸ τοῦ ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ νοσήματος. Ἀλλ', ὡς εἶπομεν, ἐὰν κανεὶς ἤθελεν ἐπιχειρισθῇ νὰ ἀπαριθμῇ ἅπαντα τὰ τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς παράδοξα θαύματα, καὶ τὰς μεγάλας τερατουργίας καὶ

τὰς ἄλλας εὐεργεσίας τῆς, δὲν ἤθελε τοῦ φθάσει ὅλη του ἡ ζωή, καὶ ἀνίσως ἤθελε γένῃ μακροβιώτερος καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν Μα-
θουσάαν, ἀκόμη δὲν ἤθελε τὸ κατορθώσῃ· ἐπειδὴ καὶ ὑπερέχουν
πάντα ἀριθμὸν. Ὅθεν εἰς κατάληψιν τῆς ἀρρήτου πρὸς ἡμᾶς εὐ-
σπλαγχνίας τῆς πολυελέου Παρθενομήτητος, ἤθελεν φανῇ καὶ τὰ
εἰρημένα ἀρκετὰ εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ εὐπειθεῖς. Ὅμως διὰ τοὺς
πολλὰ περιέργους καὶ φιλακροάμονας νὰ εἰποῦμεν ἀκόμη με-
ρικὰ ἐκ τῶν ἀρρήτων θαυμάτων τῆς χαριτοδότητος Χρυσοπηγῆς,
εἰς αἶνον καὶ δόξαν τῆς Θεοτόκου.

Λέγεται, καὶ παρὰ πολλῶν ἱστορικῶν γράφεται ὅτι, κατὰ τὸν
καιρὸν ὅπου ἔμελλε νὰ πέσῃ ὁ Ναὸς ταύτης τῆς Ζωοδόχου Πη-
γῆς ἀπὸ τὸν σεισμόν, ὡς εἶπομεν, ἔτυχε νὰ εἶνε γεμάτος ἀπὸ ἄν-
θρώπων, ὅτε ἐφάνη ἐκεῖ ἡ πολυεύσπλαγχνος καὶ φιλανθρωπο-
τάτη Δέσποινα καὶ Θεοτόκος Μαρία ὅπου ἐβάσταζε μὲ τὰ δύο τῆς
χέρια τὴν ὀροφὴν τῆς ἐκκλησίας, ἕως ὅπου εὐγῆκαν ὅλοι οἱ ἄν-
θρωποι, καὶ οὕτως ἄφησε τὸν Ναὸν καὶ ἔπεσε. Δείξασα μὲ τοῦτο,
ὅτι καὶ ἐὰν ἐμίσει τὰ κακὰ καὶ τὰ φοβεράς ἀτοπίας ὅπου ἐγίνοντο
ἐκεῖ, καθὼς προεῖπαμεν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἶνε ὁ ναὸς Τῆς ἐργα-
στήριον κακίας, ὅμως εἶνε φιλάνθρωπος, καὶ διψᾷ τὴν μετάνοιαν
τῶν ἁμαρτωλῶν, ὡς Μήτηρ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τοῦ μὴ θέλον-
τος τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τὴν ἐπιστροφὴν πάντων
ἀναμένοντος. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τὸν μὲν Ναὸν ἄφησε νὰ πέσῃ,
τοὺς δὲ ἐν αὐτῷ ὄντας ἄνθρώπους ἡλευθέρωσε μὲ θαῦμα παράδο-
ξον. Ἰδούσα αὐτοῖς αἰτίαν καὶ καιρὸν μετανοίας.

Καὶ τις δὲ Μοναχὸς Πέπυρις ὀνομαζόμενος μετὰ τοῦ μαθητοῦ
αὐτοῦ γαστρίμαργοι ὄντες, καὶ εἰς τὰ ἡδέα φαγητὰ δεδομένοι,
καὶ μὴ πολιτευόμενοι ὡς ἂν Μοναχοί, παραχωρήσει τοῦ τὰ πάντα
πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν οἰκονομοῦντος Θεοῦ, ἔπεσαν εἰς ἀσθενεῖαν
χαλεπήν. Ὅθεν εἰς αἰσθησὶν ἐλθόντες, προσέπεσον τῇ Παντα-
νάσῃ Θεοτόκῃ, καὶ ἤκουσαν ὅτι, ἐὰν ἐξομολογηθῶσι, καὶ σω-
φρονήσωσι τὴν ἀκόρεστον τους γαστέρα, καὶ τὰ ἡδέα φαγητὰ
ἀφήσαντες, ζῶσιν ὡς ἂν Μοναχοί μὲ μόνον φωμί καὶ νερόν, ὅχι μόνον.

ἤθελον ἐλευθερωθῇ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δεινὸν πάθος, ἀλλὰ θέλουν
κληρονομήσει καὶ τὴν οὐράνιον Βασιλείαν. Καὶ ἐὰν ταῦτα, ἔλαγαν,
ὑπόσχεσθε, καὶ τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ὀρέγεσθε θεραπείαν,
ὑπάγετε εἰς τὸν Ναὸν Μου, καὶ πίετε ἐκ τοῦ ἁγιάσματος τῆς Πη-
γῆς μου, καὶ θέλετε θεραπευθῇ. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες ἀπῆλθον,
καὶ ἔπιον ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ ἁγιάσματος, καὶ παραδόξως θεραπευ-
θέντες, ἐπέρασαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς των θεαρέστως πολιτευό-
μενοι, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν, καὶ τρεφόμενοι μόνον μὲ
ἄρτον καὶ ὕδωρ.

Καὶ ἕτεροι δὲ δύο Μοναχοί Ματθαῖος καὶ Μελέτιος, ἀδελφοί
κατὰ σάρκα, ἀφήσαντες ποτὲ τὴν ἀκολουθίαν τους, ἔπεσαν εἰς πει-
ρασμὸν ἀσθενείας, καὶ γνωρίζοντες τὸ ἰδικὸν των σφάλμα προσέπε-
σον εἰς τὸ ἔλεος τῆς Θεοτόκου· καὶ ὑποσχεθέντες πλέον νὰ μὴ
ἀμελήσουν τὴν Ἀκολουθίαν τους, καὶ ἐκ τοῦ σεπτοῦ ἁγιάσματος
πιόντες, ἐλευθερώθησαν ἀπὸ τὴν ἀσθενειάν τους. Ὅθεν σωφρο-
νηθέντες, ἔμαθον νὰ μὴ ἀφίνουν ποτὲ τὸν κανόνα τους, οὕτω δὲ
εἰς τὸ ἐξῆς φοβούμενοι τὴν τοῦ Θεοῦ παιδαυσὶν ἐπέρασαν Θεαρέ-
στως, εὐχαριστοῦντες τὴν θεραπεύσασαν αὐτοὺς Δέσποιναν Θεοτό-
κον, καὶ παρακαλοῦντες αὐτήν, νὰ τοὺς φυλάττῃ ἀπὸ παντὸς πει-
ρασμοῦ. Οὔτινες ἐτελειώθησαν μὲ χρηστάς ἐλπίδας.

Στέφανος δὲ τις ὑποδιάκονος, ἔκαμε πόνον ὑποκάτω ἀπὸ τὴν
μέσσην του, εἰς τὸ ὁστοῦν τὸ ὀνομαζόμενον ἰσχίον, δεινὸν καὶ ἀνία-
τον· καὶ ὀδυνώμενος, προσέδραμεν εἰς τὴν ἑτοιμον βοήθειαν, καὶ
πιὼν ἐκ τοῦ ἁγιάσματος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς μὲ πίστιν ἀβρά-
γῃ καὶ τὸν πόνον ραντίσας, εὐθὺς ἰατρεύθη.

Καὶ στρατιωτικὸς τις ἐκ τῆς τάξεως τῶν Βαράγγων, Ἰωάννης
ὀνομαζόμενος, ἔχων ὑδρώπικα, καὶ ἤδη τῷ θανάτῳ ἐγγίσας, προσ-
έδραμεν εἰς τὸ ἔλεος τῆς πανευσπλαγχνοῦ Θεομήτορος, καὶ μετὰ
δακρύων δεηθεὶς, καὶ μετὰ πίστεως πιὼν ἀπὸ τοῦ ἁγιάσματος,
παραδόξως ἐθεραπεύθη, καὶ ὑγιὲς ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ ἴδια, κη-
ρύττων τὸ πρὸς αὐτὸν ἔλεος τῆς Θεοτόκου.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλος τις καρκίνον ἔχων καὶ ἕτερος γάγγραιναν,
καὶ ἄλλας πληγὰς εἰς ὅλον τὸ σῶμα ἀνιάτους, καὶ ἕτερος λωθια-

μένος και μύριοι ἄλλοι ἔχοντες διαφόρους ἀσθενείας κατὰ καιροὺς ἐθεραπεύθησαν, τῇ διὰ τοῦ ἁγιάσματος χάριτι τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Καὶ ὅχι τότε μόνον, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς σήμερον βλέπομεν σημεῖα πάμπολλα γινόμενα εἰς τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν θείαν ἐνέργειαν τοῦ σεπτοῦ ἁγιάσματος· δαιμόνια δηλαδὴ καθ' ἐκάστην ἀπὸ ἀνθρώπους διωκόμενα, πυρετοὺς λαύρους θεραπευομένους, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἁρρωσίαν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς μετανοίας τελείως ἐξαφανιζόμενα.

Γνωρίζω καλῶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πῶς φαίνομαι εἰς πολλοὺς βαρετὸς διὰ τὴν πολυλογίαν, οἵτινες ἴσως μὲ μέμφονται, διὰτὶ ὑπεσχέθηκα νὰ εἰπῶ ὀλίγα, καὶ τώρα φαίνομαι νὰ ὑπερέβηκα τοὺς ὅρους. Ὅθεν παρακαλῶ νὰ ἔχω συγγνώμην, ὅτι οὕτε ἀπὸ τὴν ὑπόσχασίν μου εὐγῆκα, οὕτε ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐλάλησα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐλλιπῶς εἰς τὴν σύγκρισιν ὅλης τῆς πραγματείας τῶν ὅλων θαυμάτων, καὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν Κυρίαν μου καὶ Δέσποιναν Θεοτόκον πόθου. Ὅθεν καὶ εἰς τὴν μικρὰν ταύτην, καὶ παντελῶς ἐλλιπῆ διήγησιν, προσθέτω ἓν ἐκ τῶν νεωστὶ γενομένων θαυμάτων.

Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἀρτης κυρ - Νεόφυτος, ὁ ἐκ τῆς νήσου Πάρου, εἶχε τὸ πάθος τὸ καλούμενον φύστουλα· διὰ τὸ ὁποῖον ἔπαθε ὑπὸ τῶν ἱατρῶν πολλὰ δεινὰ καὶ ἀλγεινὰ, κατατεμνόμενος καὶ δριμέα βαστάζων βότανα. Τέλος ἀπελπίσθη, καὶ εἰς θάνατον παρ' αὐτῶν ἀπεφασίσθη. Εἰς τοιαύτην λοιπὴν κατάστασιν εὕρισκόμενος, ἔγνω προσδραμεῖν εἰς τὸ ἔλεος τῆς Θεοτόκου. Καὶ δὴ προσπεσὼν αὐτῇ ἔκλαιεν, ἐδέετο, ἐπαρακάλει, τὴν ἄμαχον ἐζήτηί βοήθειαν μὲ θλίψιν, καὶ ὀδύνην ψυχῆς. Καὶ μὲ βίαν μεγάλην ἐκίνησε, καὶ χειραγωγούμενός τε καὶ βασταζόμενος, ἐπῆγεν εἰς τὸν πάντιμον καὶ πανσέβαστον Ναὸν τῆς Θεοτόκου. Καὶ πίπτοντας εἰς τὴν ἄχραντον Εἰκόνα Τῆς, μὲ τὴν ὁμοίαν θλίψιν ἐδέετο τὴν Ἀειπάρθενον Θεογεννήτριαν, τὴν προστασίαν πάντων τῶν θλιβομένων, μὲ ἄμετρα δάκρυα. Εἶτα λαβὼν μετὰ πίστεως ἐκ τοῦ ἁγιάσματος,

πιὼν τε καὶ τὸ πάθος περιβραντίσας, εὐθὺς (ὦ, τῶν ἀρρήτων καὶ ὑπερφυῶν σου θαυμάτων Πανάμωμε Δέσποινα!) ἱατρεύθη, καὶ οὕτε καὶ σημεῖον ἔμεινε τοῦ χαλεποῦ ἐκείνου πάθους. Καὶ λοιπὸν εὐχαριστήσας τὴν ἄμαχον ἑτοίμον τε, καὶ ταχυτάτην ἀντιληφὴν καὶ βοήθειαν, ἔστρεψεν εἰς τὰ ἴδια, ἔκτοτε κήρυξ διαπρύσιος γενόμενος τοῖς πᾶσιν ἐκείνου τοῦ μεγάλου θαύματος. Ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀποδίδων τῇ Εὐεργέτιδι τὴν εὐχαριστίαν, καὶ τῆς χάριτος τὸ μέγεθος εἰς νοῦν ἔχων, ἐπὶ τῷ Ἀγίῳ ὀνόματι τῆς Παναχράντου Ζωοδόχου Πηγῆς, οὐ μόνον Εἰκόνας ἱστορεῖ, ἀλλὰ καὶ Ναοὺς ἐγείρει εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς Ὑπερενδόξου Θεοτόκου καὶ κατ' ἔτος ἄγει ἑορτήν, ἐλεῶν καὶ φιλοδωρῶν μὲ πλουσιόδωρον χέρι πολλοὺς ἐνδεις καὶ πένητας.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν θαυμάτων τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Εἰ δέ τις δοκεῖ ἀκόρεστος εἶναι καὶ ζητεῖ πλεῖονα μαθεῖν, ἅς πλησιάσῃ εἰς τὴν ἄχραντον Εἰκόνα τῆς Πανάγνου, καὶ ἅς βλέψῃ στοχαστικῶς, καὶ ἐκεῖ θέλει ἰδεῖ ἅπειρα θαύματα, διαφόρους ἀνθρώπους ἐκ πολλῶν καὶ μεγάλων παθῶν θεραπευομένους. Βασιλεῖς λέγω, Βασιλίσσας, Ἱερεῖς, Ἀρχιερεῖς, Μοναχοὺς, Ἀρχοντας, Ἀρχόντισσας, καὶ ἐκ παντὸς γένους καὶ ἀξιώματος ἀνθρώπους, δαίμονας ἐκβαλλομένους, τυφλοὺς ἀναβλέποντας, χωλοὺς περιπατοῦντας, ἀρρώστους ὑγιαίνοντας, καὶ πᾶν πάθος χαλεπὸν καὶ ἀνίατον διωκόμενον, καὶ φυγαδεύμενον ὑπὸ τῆς χάριτος τῆς Θεοτόκου· καὶ οὕτως ἅς κορέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ ἅς παύσῃ νὰ ζητῇ πλεῖονα πρὸς πίστωσιν.

Οὕτε νὰ λέγῃ τὰ τοιαῦτα ζωγράφων ἔργα ὅτι εἶναι ψευδῆ· ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνα ὅπου παρεδόθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲν εἶνε ψευδῆ καὶ ἀνύπαρκτα, οὕτε ἐφευρέματα ἀνθρώπων ἀνοήτων, οὕτε μῦθοι καὶ ὕθλοι Ἑλληνικοί, ἀλλὰ ὅλα ἅγια, ὅλα θεῖα, ὅλα ἀληθινὰ καὶ ὁλοὶ Ἑλληνικοί, ἀλλὰ ὅλα ἅγια, ὅλα θεῖα, ὅλα ἀληθινὰ καὶ Θεοπαράδοτα, ἀποφασισμένα παρὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων Συνοδικῶς διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, χωρὶς τινος δόλου καὶ προσθήκης, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐλλιπῶς πολλὰ, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ διὰ τὸ ἀπερίγραπτον τῶν Θεῶν ἐνεργειῶν. Ὅθεν καὶ οἱ ζωγράφοι φανερώουσι διὰ

τῶν ζωγραφικῶν πινάκων ἐν ταῖς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, ὅσα οἱ πνευματικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοὶ λογογράφοι κηρύττουσι διὰ λόγου καὶ χάρτου καὶ μέλανος. Ἐκεῖ δὲ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοὶ γράφουσιν ὅσα ἀληθῶς ἔγειναν· καὶ διὰ τὰ εἰπῶ καλὴ λίτερα, μέρος τῶν ἐκ θείας δυνάμεως ἀληθῶς τελουμένων, καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ παραδεχθέντων. Διὰ τοῦτο πιστεύων καθεὶς εἰς τὰς Ἀγίας Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἃς πιστεύῃ τὰ πνευματικῶς ἱστορούμενα, ἃς δέχεται τὰ πατροπαραδότως ζωγραφούμενα, προσκυνῶν διὰ τῶν ἀχράντων Εἰκόνων τὸν ἐν αὐταῖς εἰκονιζόμενον Θεάνθρωπον Ἰησοῦ Χριστόν, τὴν Ἀπαύρατον καὶ Ἀειπάρθενον Μητέρα του καὶ Δέσποιναν ἡμῶν, καὶ πάντας τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους, καὶ τοὺς Δικαίους, καὶ ἃς μὴ φαίνεται ἄπιστος εἰς τὰ παρὰ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ διὰ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, καὶ Πάντων τῶν Ἀγίων τελούμενα παράδοξα θαύματα, καὶ ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν ζωγράφων ζωγραφιζόμενα, διὰ τὰ μὴ ὑστερηθῇ καὶ τῆς μελλούσης δόξης τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων. Διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας μου Θεοτόκου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἀμήν.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

(Δόσις δευτέρα)

Καὶ τὰ ἐπιλοιπα τῆς Ἀναγνώσεως. Εὐλόγησον Πάτερ!

Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων...

Ἐπειδὴ ὑπάρχουν τινὲς ὅπου πιστεύουσι μὲν εἰς τὰ ρηθέντα θαύματα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, δὲν δέχονται δέ, οὔτε πείθονται νὰ εἰνεκαὶ ἄλλα Ἀγιάσματα τιμώμενα εἰς ὄνομα τῆς Θεομήτορος καὶ ἄλλων Ἀγίων, οὔτε γίνονται ἄλλου σημαῖα, ἔξω μόνον εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, τὴν οὖσαν ἔξωθεν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν εὐρεθεῖσαν παρὰ τοῦ Βασιλέως Λέοντος τοῦ Μακέλλη, ὡς εἵπομεν, περιορίζοντες ἀμαθῶς καὶ ἀσεβῶς εἰς ἓνα τρόπον τὴν ἀπερίγραπτον χάριν καὶ δύναμιν τῆς ἀξιωθεῖσης νὰ γείνη Μητέρα τοῦ Ἀπει-

γράφτου Θεοῦ, ἃς ἐρευνήσουν οἱ τοιοῦτοι, καὶ θέλουν εὑρεῖ ἐντὸς αὐτῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἄλλο θαυματουργὸν καὶ σημειοφόρον ἁγίασμα τῆς Παναμώμου Θεοτόκου, τὸ ἐν Βλαχέρναις δηλαδὴ, ὅπου γίνονται μέχρι σήμερον ἀναρίθμητα θαύματα, ἔχι μόνον εἰς τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀπίστους ἀκόμη. Καὶ ἱατρεύονται ἐκεῖ πολλὰ καὶ ἄλλα πάθη καὶ ἀσθένειαι· καὶ μάλιστα οἱ ἀπὸ θερμῆς ἐνοχλούμενοι, ἐὰν ὑπάγουν ἐκεῖ μετὰ πίστεως, καὶ πίνουν ἐκ τοῦ ἁγιάσματος, ταχέως τῆς νόσου ἀπαλλάττονται.

Ἀλλὰ τί θέλουν εἰπεῖν ἄρα γε οἱ τοιοῦτοι, καὶ διὰ τὸ Λουτρόν ὅπου ἦτον εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους εἰς τὸν εὐκτήριον οἶκον τῆς Θεοτόκου τὸν ἐν τῷ Νεωρίῳ, εἰς τὸ ὅποιον ἐγίνοντο πολλὰ θαύματα, καθὼς φαίνεται εἰς τὸν Συναξαριστὴν κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Αὐγούστου: Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς:

Πατρίκιος τις, Ἀντώνιος καλούμενος, εὐλαβὴς ἄνθρωπος, καὶ τὸν Θεὸν φοβούμενος, ἔχων τὰ ὁσιεῖά του εἰς τὸ μέρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ καλούμενον Νεώριον, εἶχε καὶ ναὸν εὐκτήριον ὥραιον, ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεομήτορος, ὃ ὅποιος γυμνωθεὶς πρότερον παρὰ τῶν εἰκονομάχων, ὕστερον πάλιν ἐκοσμήθη παρὰ τοῦ ρηθέντος Πατρικίου μετὰ σεβασμίας Εἰκόνας, καὶ μετὰ ἄλλα ἱερά, ὅσα ἦτον ἀναγκαῖα. Καὶ ἐπειδὴ ἐκατοίκησεν ἡ χάρις τῆς Θεοτόκου εἰς αὐτόν, ἐγίνοντο ἅπαντα θαύματα. Ὁ δὲ Ἀντώνιος, εὐλαβείαν ἔχων μεγάλην εἰς τὴν Δέσποιναν ἡμῶν, ἔκτισεν ὑποκάτωθεν τῆς Ἐκκλησίας παραμικρὸν λουτρόν, διὰ τὰ λούεσθαι αὐτὸς καὶ οἱ τοῦ ὁσιεῖός του ἄνθρωποι, εἰς ἁγιασμόν. Ἄνθρωποι δὲ τινες εὐλαβεῖς ἐξήτησαν παρὰ τοῦ Πατρικίου νὰ τοὺς δώσῃ ἄδειαν νὰ κάμνουν λουτρά μίαν φοράν τὴν ἑβδομάδα, καὶ νὰ λούουν τοὺς μετ' εὐλαβείας προσερχομένους ἀδελφούς. Ἐστρεψεν οὖν ὁ Πατρίκιος καὶ ἔξωδον τοὺς ἐδίδεν ἕως οὗ ἔζη, διὰ τὴν τοιαύτην ψυχικὴν τῶν πιστῶν παραμυθίαν. Ἀποθανόντων δὲ ὁ Πατρίκιος Ἀντώνιος, ἄφησε τὸ ρηθὲν λουτρόν δημοῦ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τοὺς ρηθέντας Χριστιανούς. Ὅμως ἐκεῖνοι, μὴ ὄντες δυνατοὶ νὰ διατηροῦν τὸ τοιοῦτον λουτρά δι' ἰδίῳν ἐξόδων, καὶ μὴ ἔχοντες δικαίωμα, ὅσον ἀπὸ λόγου τοῦ νὰ τὸ δώσουν εἰς ἄλλους, κατ' ὀλίγον ἀμεληθέν, ἔμεινε ἀργὸν τελείως, τῶν ἐν αὐτῷ σκευῶν ἀρπαγέντων παρὰ τοῦ τυχοῦτος, καὶ κατελείφθη τελείως γυμνὸν καὶ ἀρηστον τὸ λουτρόν. Τὸν δὲ ναὸν ἐδοξολογεῖ Ἱερεὺς τις εὐλαβὴς, ἔχων τὰ πρὸς ζωάρεϊαν παρὰ τῶν Χριστιανῶν, μετὰ τὸ νὰ ἐνεργεῖντο εἰς αὐτὸν παρὰ τῆς Θεομήτορος μύρια θαύματα. Τοῦτο τὸ λουτρόν ἠβουλήθη ποτὲ ὁ βασιλεὺς Ρωμανὸς εἰς τὸ χαλᾶσαι, διὰ τὰ πάρεχ' αὐτῷ μάρμαρα, πλὴν ἐμποδίσθη παρὰ τῆς Θεοτόκου· διότι κτίζων παλάτιον, καὶ χρειασθεὶς μάρμαρα, τοῦ εἰπᾶν τινος πῶς ἔκκειν τὸ λουτρόν, ἔχει τέτοια μάρμαρα ὅπου χρειάζεται· ὅθεν καὶ ὁ Βασιλεὺς ὡς ἀχρηστον, ἔστειλε τινὰ Ρέκτορα ἀντιπρόσωπόν του νὰ τὰ χαλᾶσῃ, καὶ νὰ πάρεχ' αὐτῷ μάρμαρα, ὡς ἀνὸς ἦσαν ἐπιτήδεια εἰς τὴν χρείαν του. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅπου ἔγενεν ἡ τοιαύτη ἀπόφασις, ἐφάνη ἡ Κυρία Θεοτόκος κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ρέκτορα, ὁμοίως καὶ εἰς ἓνα συγγενὴ αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐπαγγεῖλα μετὰ φόβου καὶ ἐκπλήξεως, νὰ μὴ τολμήσουν νὰ περᾶν τοῦ ἐν τῷ Νεωρίῳ λουτροῦ. Καὶ ἔξυπνος γενόμενος ὁ Ρέκτωρ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν Βασι-

λέα Ῥωμανόν με φοβισμένην καρδίαν καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὰ δραθέντα. Ὁ δὲ εὐσεβὴς Βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα εἶπε· Δὲν θέλω ἐγὼ νὰ ἔχω κρίσιν με τὴν Κυρίαν μου Θεοτόκον. Ὅθεν ἀντὶ νὰ τὸ χαλάσῃ, ἐπεμψεν ἀνθρώπους καὶ τὸ ἐκαθάρισαν, καὶ μεγαλύτερον τὸ ἔκαμε, καὶ κάλυμβον ἔλαβεν εἰς αὐτό, καὶ οἱ τρεῖς Βασιλεῖς, ὅτε Ῥωμανὸς καὶ Κωνσταντῖνος καὶ Χριστόφορος ἐλούσθησαν, καὶ χρυσόβουλλον ἔδωκαν, ὅτι νὰ ἔχῃ τὸ τοιοῦτον λουτρόν συντήρησιν καὶ σιτηρέσιον ἀπὸ τὰ Βασιλεία, εἰς ψυχαιγωγίαν τῶν μετ' εὐλαβείας λουομένων Χριστιανῶν. Διότι εἶχε τὸ νερὸν κουβαλητόν, καὶ διὰ τοῦτο ἐχρειάζετο ἔξοδα· διὰ τοῦτο δὲ ἐχαλάσθη, καὶ προτύτερα διὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν ὑδάτων. Γενομένου δὲ τοῦ λουτροῦ, ἄρχισαν πάλιν νὰ γίνωνται εἰς αὐτὸ ἄπειρα θαύματα, διὰ τῆς χάριτος τῆς Θεοτόκου, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀφίνοντες νὰ διηγούμεθα πολλά, νὰ εἰποῦμεν ἕνα μόνον, εἰς πίστει τῶν εὐλαβῶν καὶ ἀπλουστέρων Χριστιανῶν.

Γυνὴ τις ἀρχόντισσα παθοῦσα ἀπὸ ὑδρωπικίαν, καὶ ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἀπεπισθεῖσα, προσέδραμεν εἰς τὸν ῥηθέντα Ναὸν τῆς Θεοτόκου, τὸν ἐν τῇ Νεωρίῳ, καὶ προσπεσοῦσα ἐδέετο τὴν Παντάνασσαν νὰ θεραπεύσῃ τὸ πάθος τῆς· προσμείναισα δὲ ἡμέρας ἱκανάς, καὶ μὴ ὠφεληθεῖσα, ἔφυγεν ἐκείθεν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ εἶψα αὐτὴν ἐμπροσθεν τῆς σεβασμίας Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, ἐπαρεκάλει μετὰ θερμῶν δακρύων λέγουσα· «Ἐλέησόν με, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μου, ὅτι πλέον ἀπεπισθεῖσα ἀπὸ κάθε ἄλλην βοήθειαν, ἔδραμναι εἰς τὸ ἄμετρόν σου ἔλεος. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπιμένουσα ἐκαὶ ἡμέρας ἑννέα. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα τῆς ἐνάτης ἡμέρας ἐφάνη εἰς αὐτὴν κατ' ὄναρ ἡ Πολυέλεος Δέσποινα, λέγουσα πρὸς αὐτήν· Ὡ γύναι, τί βοᾷς πρὸς με ἐνοχλοῦσά με καὶ μηδὲν ἡσυχάζουσα; Ἡ δὲ ἐντρομος γενομένη, καὶ μετὰ δέους ἀποκριθεῖσα εἶπεν· Ὡ Δέσποινα, ἡξέσθω πῶς διὰ τὰς ἁμαρτίας μου πάσχω· ὁμῶς πάλιν πιστεύουσα, ὅτι εἰ υἱός σου, καὶ Θεός ἡμῶν, δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐκατέβη, καὶ κατοικήσας εἰς τὴν ἄκραντόν σου μήτηρ, ἔλαβε σάρκα ἐκ τῶν Ἀγνῶν σου αἱμάτων, γεγόνετο· τέλειος ἄνθρωπος, Θεός ὢν τέλειος, διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ πονηροῦ ἐμέ, καὶ τοὺς κατ' ἐμὲ ἁμαρτωλοὺς, μεταχειρισθεὶς ὡς μέσον τῆς τοιαύτης μεγάλης δωρεᾶς ἐσέναι τὴν ἄκραντον καὶ ἀειπάρθενόν του Μητέρα, ἡ ὅποια φαίνεσαι ἑτοιμὸς βοηθός καὶ προστατὴς πᾶσι τοῖς μετὰ πίστει ἐπικαλουμένοις σε· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἡ ἁμαρτωλὸς, καὶ πολλὰ ἀναξία, καὶ ῥυπαρὰ δούλη σου, προσέφυγα εἰς τὴν σκέπην σου, διὰ νὰ μὲ ἐλεήσῃς, ὥσάν ὅπου ἔχεις δύναμιν νὰ ἐλεῇς ὅποιον θέλεις. Καὶ ταῦτα μὲν αὕτῃ ἡ δὲ Θεοτόκος, οἰκτιρεύουσα τὴν ἱκέτιν εἰπέ τῆς· «Πήγαινε εἰς τὸν παραμικρόν μου οἶκον τὸν ἐν τῇ Νεωρίῳ, καὶ θέλεις εὖρεθαι τὴν θεραπείαν σου. Ἐξυπνήσας δὲ καὶ τὴν Θεοτόκον εὐχαριστήσασα, ἐπῆγε σπουδαίως εἰς τὸν ἐν τῇ Νεωρίῳ Ναὸν, καὶ πάλιν προσπεσοῦσα, ἐπαρεκάλει λέγουσα· Ἐλέησόν με τὴν δούλην σου, Δέσποινα, καὶ δός μοι τὴν ἱασιν, κατὰ τὴν διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος, ἀψευδῆ σου ἐπαγγελίαν». Καὶ ταῦτα λέγουσα μετὰ δακρύων ὤραν πολλήν, ἀπεκοιμήθη, καὶ ἐλπέει πάλιν τὴν ἐν Βλαχέρναις φανίσαν σεμνοπρεπῆ γυναῖκα, μαζί καὶ ἕνα Ἱεροπρεπῆ καὶ εὐλαβῆ ἄνδρα, εἰς τὸν ὅποιον εἶπεν· Ἰδοὺ ἡ ἄρρωστος γυνή, σχίσον λοιπὸν τὸν ὀμφαλὸν τῆς. Ὁ δὲ ἄνδρας ἐκείνος, σχῆμα ὑποταγῆς ποιήσας πρὸς τὴν φαινομένην Δέσποιναν, καὶ βασιτάζων ῥάβδον εἰς χεῖράς του, ἐκτύπησε με αὐτὴν εἰς τὴν κοιλίαν τὴν πάσχουσαν, καὶ με τὸν κτύπον ἐκείνοι μὲν ἐγένοντο ἀφαντοί, ἡ δὲ γυνὴ ἔξυπνος γενομένη, εὗρε τὸν αὐτὸν τῆς γεμῆτον ἔμπυα καὶ δυσωδίαν. Ὅθεν εἰσελθοῦσα εἰς τὸ λουτρόν, καὶ λουθεῖσα, εὐχέσθη ὅλη νύκτις, ὅλη ἱατρυνμένη, μὴ ἔχουσα οὔτε οὐλὴν τῆς τοσαύτης μεγάλης, καὶ χαλεπῆς ἀσθενείας. Ἐξεληλυθούσα δὲ τοῦ λουτροῦ, ἐπῆγεν εἰς

τὸν Ναόν, καὶ θυμιάσας, καὶ τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν ἀποδοῦσα τῇ Εὐεργετίᾳ, ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια χαίρουσα, καὶ τὸ θαῦμα κηρύττουσα.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην, εἰς τινὰ Ναὸν τῆς Θεοτόκου εὐρίσκεται μία φιάλη μαρμαρένια, εἰς τὴν ὅποιαν γίνεται ἐν θαῦμα ἀξιοδιήγητον, διὰ τῆς χάριτος τῆς Θεοτόκου. Ὅτι κινήτῃ οὖσα ἡ τοιαύτη φιάλη, καὶ μετατοπιζομένη ἔνθεν κάκειθεν, ἀναβλύζει ὕδωρ παραδόξως, ἀπὸ τὸ ὅποιον πίνοντες πολλοὶ ἀσθενεῖς μετὰ πίστεως ἱατρεῦνται. Εἰς τοῦτο λοιπὸν τὸ παραδόξω βλῦτον, καὶ ἱαματικὸν ὕδωρ πολλοὶ διστάζοντες, διὰ δοκιμῆς ἐπιστώθησαν. Ὅτι τὰς μὲν ἰάσεις βλέποντες, ἐπίστευον νὰ ἐνεργοῦνται διὰ τῆς χάριτος τῆς Θεοτόκου, με τὴν πίστιν τῶν προσερχομένων. Ὅμως εἰς τὴν παράδοξον ἀνάβλυσιν δὲν ἐπίστευον, διότι βλέποντες μάρμαρον κινήτῃ νὰ ἀναβρῇ ὕδωρ ἐδίσταζον, νομίζοντες τὸ τοιοῦτον θαῦμα τέχνην, καὶ κακουργίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν, γενομένην δηλαδὴ δι' ἰδίαν αἰσχροκέρδειαν. Ὅμως διὰ τὴν πίστιν, ὡς εἶπομεν, τῶν μετ' εὐλαβείας πινόντων πιστῶν, ἐπίστευον νὰ τελοῦνται αἱ θαυματουργαὶ παρὰ τῆς Θεοτόκου. Ὅθεν καὶ σῆκώσαντες το, καὶ βάνοντες αὐτὸ εἰς ἄλλον τόπον, καὶ σκεπάσαντες καὶ βουλλώσαντες ἀσφαλῶς αὐτό τε καὶ τὸ οἶκῆμα ἀφ' ἐσπέρας, τὸ πρωὶ ἀπελθόντες τὸ εὖρον γεμῆτον ἀγίασματος διαυγεστάτου, καὶ ἐκπλαγέντες ἐπίστευσαν. Καὶ οὐ μόνον ἀπαξ ἡ δις ἐγένετο ἡ τοιαύτη δοκιμή, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς σήμερον πολλοὶ ἀπιστοῦντες, καὶ δοκιμάζοντες το πιστεύουσιν. Εἰς δὲ τὴν ἐπαρχίαν Δημητριάδος πάλιν κατὰ τὴν τοποθεσίαν τοῦ Βόλου, ὑπάρχει λόφος τις Γουρίτζα καλούμενος. Ἐπάνω λοιπὸν εἰς αὐτὸν τὸν λόφον φαίνονται ἐρείπια κάστρου, καὶ πύργος καὶ στέρνες καὶ ὕδωρ κομιστόν καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ κάστρου Ναὸς τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἀφανισθεὶς ἀπὸ τοὺς κυριαρχούντας ἄσθεῖς καὶ κρημνισμένος, ὀλίγον περιφραγμὰ ἔχων· ὁπισθεν δὲ τοῦ Ναοῦ μία παμμεγέθης δεξαμενὴ, χαλασμένη ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος· καὶ μέσα εἰς τὴν αὐτὴν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ναοῦ εἶνε μικρὸν φρέαρ, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἀναβλύζει ὕδωρ διειδέστατον, τὸ ὅποιον τι-

μύμενον εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ὑπερενδόξου Θεοτόκου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, κατ' ἔτος τελεῖ θαύματα πάμπολλα, συγκροτουμένης ἐκεῖ λαμπρᾶς πανηγύρεως κατὰ τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου. Εἰς τὴν ὁποῖαν συντρέχουσιν ἄνθρωποι πολλοί, εὐλάβειαν φερόμενοι, ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν Δημητριάδος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς λοιπὰς πέριξ ἐπαρχίας φέροντες ἀσθενεῖς καὶ κακῶς ἔχοντας.

Καὶ πολλοί, ὅσοι δηλ. πίνουν μετὰ πίστεως ἐκ τοῦ ἁγιάσματος, θεραπεύονται. Καὶ τόσην φήμην ἔχει, ὅπου σχεδὸν πολλοί, ἀγνοοῦντες τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν Ζωοδόχον Πηγὴν, νομίζουν νὰ εἶνε αὕτη, ἢ παρὰ τοῦ Βασιλέως Λέοντος τοῦ Μακέλλου εὐρεθεῖσα. Συνήθεια δὲ ἐπεκράτησεν εἰς τὸ σεπτὸν τοῦτο ἁγίασμα, νὰ τὸ πίνουν οἱ χριστιανοί, ἀφοῦ ἀρχίσῃ ὁ Ἱερεὺς τὴν Θείαν Μυσταγωγίαν. Λέγουσι δὲ ὅτι κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μάλιστα ὅπου προσφέρεται ἡ ἀναίμακτος θυσία, νὰ γίνωνται καὶ τὰ περισσότερα θαύματα. Καὶ οὐδόλως παράδοξον τὸ συμβαίνειν τοῦτο, διὰ τοὺς μικροψύχους καὶ διστάζοντας εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἀμώμου ἡμῶν πίστεως. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἕτερα Ἀγιάσματα ἐπὶ τῇ τῷ ὀνόματι τῆς Θεοτόκου σεμνυνόμενα, καὶ ἄλλων τινῶν Ἀγίων τιμώμενα· τὸ εἰς τὴν Νικομήδειαν δηλαδὴ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, καὶ ἄλλο εἰς ἓνα χωρίον τῆς Χαλκηδόνος, εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου, καὶ εἰς τὴν Νίκαιαν, καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Προύσης τὸ τῶν Ἀρχαγγέλων, καὶ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Κων/λεως τὸ τῆς Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς, καὶ τοῦ Προφήτου Ἡλίου τοῦ Θεοσβίτου· καὶ ἐντὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ τοῦ τιμίου Προδρόμου, εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στουδιτῶν, τὸ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ τοῦ Ἀρχιερέως ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου. Καὶ εἰς ἄλλους τόπους πάμπολλα ἐπὶ τῇ τῷ ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῆς Ἀγνῆς καὶ Παναμώμου Ἀγίας Αὐτοῦ Μητρὸς καὶ πολλῶν ἄλλων ἁγίων τιμώμενα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐρρῶσιν ἐξαισία θαύματα καὶ πηγάζουσιν ἰάματα πάμπολλα καὶ παράδοξα. Οὐδόλως, ἐπαναλαμβάνων, παράδοξον τὸ τοιοῦτον. Διότι ἀποδεχόμενοι οἱ Ἅγιοι καὶ ἡ Πολυεύσπλαχνος Δέσποινα τὴν εὐλάβειαν καὶ καλὴν προαίρεσιν τῶν

πιστῶν, πέμπουσι τὰς χάριτάς των εἰς αὐτά, καὶ τελοῦνται οὕτως σημεῖα θαυμαστὰ καὶ παράδοξα.

Ὡς ἐπισφράγισιν τέλος τῶν ἀπειραριθμῶν θαυμάτων τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς παραθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐξῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Λογγοθάρας τελεσθὲν θαῦμα, παρὰ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας.

Εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς παρελθούσης τεσσαρακονθήμερου νηστείας, τοῦ ἔτους δηλαδὴ 1927, ἦλθεν ἐνταῦθα χωρικός τις ἀπὸ τὸ χωρίον τῆς νήσου Λεύκαις, καλούμενος Γεώργιος Ραγκούσης. Οὗτος μὲ παρεκάλεσεν ὅπως φέρῃ εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν τὸν υἱὸν τοῦ Δημήτριον ἡλικίας 18 ἐτῶν, πάσχοντα ἐκ δεινῆς παραλύσεως πάντων τῶν μελῶν τοῦ σώματός του καὶ μὴ δυνάμενον περιπατῆσαι μηδόλως. Ἐγὼ ἔχω ἀκράδαντον πεποιθῆσιν εἰς τὴν ἄμαχον βοήθειαν τῆς Θεοτόκου καὶ εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀπείρων θαυμάτων Αὐτῆς, εἶπον εἰς τὸν ἄνθρωπον· Ὑπαγε, φέρε τὸν υἱόν σου εἰς τὴν Μονήν, καὶ ἔχε πίστιν καὶ ἐλπίδα, ὅτι ἡ Πανάχραντος Δέσποινα ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ θὰ τὸν θεραπεύσῃ. Μεταβάς ὅθεν ἐκεῖνος εἰς τὸ χωρίον ἔφερε τὸν υἱὸν του, εἰς τὸν ὅποιον ἤρχισαμεν νὰ ἀναγινώσκωμεν τὰς εὐχὰς τοῦ Μ. Βασιλεῖος καὶ τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου, ἀλείφοντες συνάμα αὐτὸν ἐλαίῳ ἐκ τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου Ζωοδόχου Πηγῆς. Ὡς τοῦ θαύματος! μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του ὁ πρὶν μὴ δυνάμενος σταθῆναι ἐπὶ τοὺς πόδας ἤρχισεν ἤδη νὰ περιπατῇ ἐλευθέρως δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Πανύμνητον Θεοτόκον τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν ἣτις διπλὴν παρέσχεν αὐτῷ τὴν ἴσιν, ψυχῆς τε καὶ σώματος. Ἦδη εὐρίσκεται εἰς τὴν Μονήν μας ἐργαζόμενος εἰς τὴν ὑποδηματοποιεῖαν (τυγχάνει γὰρ ὑποδηματοποιεῖς) καὶ θὰ ἀναχωρήσῃ κατ' αὐτὰς διὰ τὴν πατρικὴν ἐστίαν πρὸς χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τῶν γεννητόρων αὐτοῦ, οἷτινες πάμπολλα εἶχον δαπανήσει εἰς ἰατροὺς διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ υἱοῦ των ἀνωφελῶς.

Ἀλλὰ καὶ ἕτερα θαύματα τῆς Θεοτόκου Ζωοδόχου Πηγῆς ἀνα-

φέρονται γινόμενα ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Μονῇ τῆς Λογγοθάρδας. Εἰς τι ἐγγραφον τῆς Μονῆς τοῦ ἔτους 1669 τῆς 6 Ἀπριλίου, ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Αὐτοῦ Ἡγουμένου καὶ κτίτορος τῆς Μονῆς Ἰωακείμ Παλαιολόγου, καλουμένη Μαρίνα Α. Ράφου, εἰς κίνδυνον ἐλθοῦσα ἐκ δεινῆς νόσου, καὶ ἰδοῦσα τὴν ὑγείαν τῆς ἀπὸ τὴν Κυρίαν Πηγγὴν τῆς Λογγοθάρδας, ἀφίερωσεν εἰς αὐτὴν ἀγρόν τινα εἰς τὸν Παλαιόπυργον, διὰ τὴν μνημονεύουν εἰς τὴν Πρόθεσιν.

Ἐτερον θῆμα ἔγεινεν ἐν καιρῷ τοῦ ἀποκλεισμοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1917 ὅτε μὴ ὑπάρχοντος αἵτου ἐν τῇ νήσῳ ἕνεκα τοῦ ὑπὸ τῶν Ἀγγλογάλλων ἀποκλεισμοῦ, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς τῆς νήσου καὶ ἀπὸ τοὺς πρόσφυγας κατέφυγον εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν μας τῆς Ζωοδόχου Πηγγῆς τῆς Λογγοθάρδας· οἱ πλεῖστοι γὰρ πλούσιοι, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, κρύπτουσι τὸν αἶτον διὰ τὴν πωλήσωσιν αὐτὸν εἰς τιμὰς ὑψηλὰς καὶ ὠφεληθῶσιν. Οἱ πατέρες τῆς Μονῆς σπλαγχνίζοντες τοὺς πεινῶντας παρείχον εἰς πάντας ἄρτον εἰς βρῶσιν καὶ ἄλλα ἐπιτήδεια ἅφ' ὧν εἶχεν ἡ Μονή. Τότε ἦτο τὸ θαυμάσιον τις τὴν θαυματουργίαν τῆς Ζωοδόχου Πηγγῆς, διότι ἐνῷ ἅφ' ἐνὸς οἱ Πατέρες ἔδιδον καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς προσερχομένους καὶ ὁ αἶτος ἡλαττοῦτο, κατὰ δὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τινῶν ὀλιγοψύχων ὁ αἶτος ἐν τῇ ἀποθήκῃ συντόμως θὰ ἐξαντλεῖτο, ἐξ ἄλλου ἢ Πανάχραντος Θεοτόκου ἢ Ζωοδόχου Πηγγῆ ταῖς εὐλογίαις αὐτῆς ἀπέδειξεν αὐτὸν ἀνεξάντλητον· καὶ δὲν ἐξηγντήθη ὁ αἶτος, ἀλλὰ διετηρήθη εἰς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν τῶν ὁρῶντων ἄχρι τῆς νέας συγκομιδῆς. Ἀλλὰ τί τὸ πολυλογῶ; Ποταμὸν ἀκένωτον καὶ ἀνεξάντλητον ἔχει ἀναδείξει τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς. Διότι ποῖος πτωχὸς ἢ ποία χήρα, ἢ ὀρφανὸς ἢ ἀσθενὴς ἢ πάσχων εἴτε σωματικῶς εἴτε ψυχικῶς, ἐρχόμενος εἰς τὴν Μονὴν μετὰ πίστεως δὲν λαμβάνει τὸ αἰτούμενον; Πάντες ὑγιεῖς γινόμενοι, ὁ μὲν ψυχῆς ὁ δὲ σώματος τὴν ἴσιν κομίζοντες, ἀπέρχονται εὐχαριστοῦντες τὴν Θεοτόκον καὶ ἐκδιηγούμενοι τὰ πλήθη τῶν θαυμάτων αὐτῆς.

Ἄς ἐμφραχθῶσι τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν δυσσεβῶν ἀπίστων, οἵτινες οὐ παραδέχονται θαύματα. Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σή-

μερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Αἰεὶ καὶ πάντοτε ἡ ἀγαθότης καὶ φιλάνθρωπία τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ Βασιλέως ἡμῶν καὶ Δημιουργοῦ τῶν πάντων οὐκ ἐπαύσατο ἐνεργοῦσα τεράστια διὰ τῆς Πενυμνήτου Μητρὸς Αὐτοῦ, τῶν Ἀγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας τοῖς ἱεροῖς ναοῖς καὶ ταῖς πεπαισῖς Εἰκόσι καὶ ἀγίοις λειψάνοις αὐτῶν, καὶ αἰτουμένοις παρ' αὐτῶν τὴν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἴσιν.

Ἄλλ' ὁ πανέκλαμπρος οὗτος καὶ ἱστορικώτατος τῆς Ζωοδόχου Πηγγῆς Ναός, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἵνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν σειρὰν τοῦ πανηγυρικοῦ Λόγου, ὁ ἐγερθεὶς τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ ἐπικαλουμένου Μακέλη, ὡς εἵπομεν, ἐπηρξήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Μ. Ἰουστινιανοῦ καὶ ἐπλουτίσθη καὶ λαμπρῶς κατεκοσμήθη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα, τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ καὶ ἄλλων Αὐτοκρατέρων, διετηρήθη ἄχρι τῆς πτώσεως τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων. Ὅποτε φεῖ! πλείστων ναῶν καταστραφέντων τὰς ἀποφράδας ἐκείνας ἡμέρας τῆς Ἀλώσεως, κατεστράφη ἐκ θεμελίων καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς οὗτος Ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγγῆς. Ἀλλὰ τὸ ζώηρυτον νῆμα τῆς Πηγγῆς ἐξηκολούθει ῥέον ἀψοφητί καὶ ἡ ἐπισκιάζουσα ἀοράτως τὸ ἱερὸν τοῦτο καταγώγιον χάρις οὐδέποτε τὸ εἶχεν ἐγκαταλείψει. Τὰ δὲ πλήθη τῶν πιστῶν ἐξηκολούθουν τὴν συρρέωσιν ἐκεῖ ἐν πίστει καὶ εὐλαθείᾳ, καὶ αἱ θαυματουργαὶ εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προσερχομένους, ἀφθόνως παρείχοντο ὑπὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγγῆς. Οὕτω παρουσιάσθη ἡ ἀνάγκη ἀναγέρσεως Ναοῦ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ τῇ Ἱερᾷ. Πρῶτος δὲ ὁ Δέρκων Μητροπολίτης Νικόδημος μετὰ πύρρον 3 αἰῶνων, ἦτοι κατὰ τὸ 1727 ἤγειρε μικρὸν ναῖσκον τῆς Ζωοδόχου Πηγγῆς καὶ ἤρξαντο τελοῦμεναι λειτουργαὶ ὁρθοὶ καὶ ἐσπερινοὶ μέχρι τοῦ 1821, ὅτε τελείως πάλιν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Ναῖσκος κατεστράφη ὑπὸ τῶν μαινομένων Γενισάρων, ἡ δὲ Πηγγὴ ἐκαλύφθη ὀλοτελῶς πλέον. Ὅμως ἡ εἰς τὸ μέρος τοῦτο τὸ σεβ-

σιον καὶ σεπτὸν προσέλευσις τῶν πιστῶν καὶ αἱ θαυματουργαίαι ἐξηκολούθουν ἄχρι τοῦ 1833, ὅτε τέλος τῇ 14 Σβρίου τοῦ ἔτους ἐκείνου ὑπὸ τοῦ τότε Πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ Α'. τοῦ ἀπὸ Σιναίου ἐτέθη ὁ Θεμέλιος λίθος τοῦ νέου Ναοῦ τοῦ σήμερον ὑπάρχοντος, ὅστις μετὰ 14 μῆνας ἦτοι τῇ 30 Δεβρίου 1834 τῇ συνδρομῇ τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν ἐπερατώθη. Δὲν δυνάμεθα εἰς τὸ μέρος τοῦτο νὰ παραλείψωμεν τὰ πολλὰ συγκινητικὰ λόγια μὲ τὰ ὅποια ὁ γλυφυρὸς κάλαμος τοῦ ἀειμνήστου Συγγραφέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου περιγράφει τὴν ἐρήμωσιν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου Ναοῦ καὶ Ἀγιάσματος. «Ὅταν μετὰ 4 ἔτη, γράφει, ἐπιστρέψας τῷ 1825 εἰς τὴν Πόλιν ἀπῆλθον εἰς προσκύνησιν τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου τόπου, δὲν εὗρον εἰμὴ σωρὸν ἐρειπίων, καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἰστάμενον ἐν ὑπαίθρῳ τὸν ἱερέα καὶ ἀναγινώσκοντα τὴν Παράκλησιν ὑπὲρ τῶν παρισταμένων πιστῶν. Δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ συσταλὲς εἰς γωνίαν τινὰ ἀνεπόλουν κατ' ἐμαυτὸν ἀναμνήσεις τινάς. Ἀλλὰ τὸ ζώηρυτον τῆς Πηγῆς νᾶμα ἐξηκολούθει ῥέον ἀψοφητί, καὶ ἡ ἐπισκιάζουσα ἀοράτως τὸ ἱερὸν τοῦτο καταγώγιον χάρις οὐδέποτε τὸ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ. Παρῆλθον ἔκτοτε εἰκοσιτέσσαρα ἔτη, καὶ ἐπανελθὼν πάλιν, τῷ (1849) λευκοπώγων ἤδη εἰς τὸ αὐτὸ τοῦτο μέρος, εὗρον τὸ αὐτὸ σκιερὸν καὶ βαθύκομον δάσος, καὶ τὴν πηγὴν προΐονσαν ἀθόρυβον καὶ πραεῖαν· ἀλλ' ἀντὶ τῶν ἐρειπίων, εἶδον νὰν μεγαλοπρεπῆ, μαρμάρων καὶ κιόνων καὶ κοσμημάτων λαμπρότητα, εὐκοσμίαν ἐν πᾶσι καὶ περὶ πάντα . . . καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα ταῦτα ἦσαν δάκρυα χαρᾶς, κατανύξεως, ἐθνικῆς συμπαθείας. Καὶ λαβὼν τὸ χαρτοφυλάκιόν μου ἐσημείωσα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου τούτου· «Αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου».

» Ἀλλ' ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου, ἐκείνη ἡ ὁποία τὰς τύχας τοῦ γένους ἡμῶν καὶ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν σοφῶς διευθύνει καὶ ὁδηγεῖ, ἐποίει πάλιν μεγαλεῖα καὶ δύναμιν. Τὸ ὑπὸ σωροὺς χωμάτων καὶ πετρῶν ἀναδύζον ἁγίασμα ἐθαυματούργει, ἱερεὺς δὲ ἡ λαϊκός τις ἐπίτροπος εὐσεβής, εἰς διαιώνισιν τοῦ Θαύματος, ἀνέγραψεν.

ἐπὶ μακροῦ ξυλίνου πίνακος τὰ θαύματα τῆς Θεοτόκου τὰ κατὰ τὰ ἔτη 1824—1826 γεγόμενα, τὰ ὅποια ἐτυπώθησαν μετὰ τινων νεωτέρων θαυμάτων, γενομένων καθ' ὃν χρόνον οἰκοδομεῖτο ὁ σήμερον ὑψούμενος μεγαλοπρεπὴς ναός. Τὰ θαύματα ταῦτα ἀναφέρονται ἐν τῇ Συνοπτικῇ περιγραφῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὑπὸ Κ.Ρ. σελ. 24—29. Εἰς συμπλήρωσιν δὲ τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ Κ.Ρ. καὶ τῶν παρὰ Καλλίστου Ξανθοπούλου ἀναφερομένων θαυμάτων ἀντιγράφωμεν ἐκ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τῆς ὑπὸ Εὐγενίου ἱερέως, διευθυντοῦ Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐκδοθείσης τῷ 1886, τὸ θαῦμα τὸ γεγόμενον εἰς τὴν Νεόφυτον Μαυρομμάτην, τὸ ὅποιον αὐτὸς οὗτος ἀφηγγεῖται λέγων· «Ἐννέα καὶ δέκα ἔτων ὄντι μοι ἐνεφύη τὸ πάθος τῆς σύριγγος, τὸ κοινῶς λεγόμενον φύστουλας, καὶ σχεδὸν ἔμεινα κατὰ καιροὺς ἀκίνητός τε καὶ ἀνενέργητος· πολλὰ δὲ καμῶν, καὶ οὐκ ὀλίγα προσδαπανήσας τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν ἱατρῶν, τομὰς τε καὶ ἀκρωτηριασμοὺς ὑπομείνας θεραπείας ἕνεκα, οὐδὲν ἤνυσα· ἀπελπισθεὶς δὲ δι' ὅλου παρ' αὐτῶν, ἔμενον κλαίων καὶ δαυρόμενος, ἐκ νέου τοῖς ἀνιαιροῖς πάθεσιν ὁμιλῶν καὶ δύναις δριμύταταις θαλλόμενος· τούτοις οὖν προσταλαίπωροῦντί μοι ἐπὶ συγχροῖς ἤδη ἔτεσι, μὲ τῶν ἡμερῶν ἱερεὺς τις ὀνόματι Νικολῆς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἐφημέριος τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ, ἔφην προσελθὼν αὐτοῖς ῥήμασι· Φίλτατέ μοι διάκονε, (ἐτύγχανον γὰρ κ' αὐτὸς τῷ τότε καιρῷ διάκονος τοῦ γέροντός μου κυρ Διονυσίου τοῦ τοῦς οἵακας τῆς ἐκκλησίας τότε ἱθύνοντος). Βούλει σὺν ἐμοὶ ἀπελθεῖν ἐν τῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐπικαλέσασθαί τε καὶ νίψασθαι ἐκ τοῦ ἁγιάσματος; Κἀγὼ ἔφην ὑπολαβὼν, ὅτι ἐκ τοῦ πάθους χωλαίνω, καὶ οὐ δύναμαι βαδίζειν· τοῦ δέ, κατὰ μικρὸν βαδιούμεθα, καὶ δυνήσῃ, εἰπόντος, ἠψάμεθα τῆς ὁδοῦ, κατ' ὀλίγον ὀλίγον βαδίζοντες, ἕως ὅτου μετὰ πολλοῦ τοῦ καμάτου ἐγενόμεθα τῇ Πηγῇ. Ποιήσαντος δὲ ἐκείνου **εὐλογητόν** ἐψάλαμεν ὁμοῦ τὴν Παράκλησιν τῆς Θεοτόκου καὶ ἁγιασμόν. Εἰτα λαβὼν ἀνὰ χεῖρας τὴν ἐκεῖσε κοτύλην πλήρη ἁγιάσματος μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν, τοῦ ἱερέως παρὰ μέρος συρέντος, ἔχεον ἐν τῇ σαρκί μου, πολλάκις νίψας καὶ τὴν πληγὴν· ἐτύγχανον γὰρ τότε νεωστὶ τὰς τομὰς ἔχων τῶν ἱα-

τρῶν, καί, ὦ τῶν θαυμασίων σου, Δέσποινα ! εὐρέθην ἐν ἀκαρεῖ ὑγίης, τῶν ὠτειλῶν μόνον καταλειφθεισῶν, εἰς ἔνδειξιν, ὡς οἶμαι, τοῦ πάθους ὁμοῦ καὶ τοῦ θαύματος. Οὕτω δὲ παρ' ἐλπίδα ἰαθεὶς ὑπὸ τῆς Θεομήτορος ἐπανάκαμψα ὑγίης μετὰ τοῦ Ἰερέως ἐν τῇ Πατριαρχεῖᾳ κηρύττων τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀγίας Θεοτόκου».

Ὅθεν, ἀδελφοί μου, πιστεύοντες εἰς τὴν Παντοδύναμον Ἀνασταν, καὶ πρωτίστως εἰς τὴν Παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἀκουσθῇ ἁγίασμα, προστρέχετε εἰς αὐτὸ μετὰ πίστεως, ὅσοι κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀσθενήτε, μηδὲ ὡς διστάζοντες, καὶ θέλετε εὖρεῖ παράδοξον τὴν θεραπείαν καὶ ἄμισθον. Ἀπερχόμενοι δὲ εἰς τὰς τοιαύτας σεβασμίους πανηγύρεις, προσέχετε νὰ γίνεταί ἡ ἑορτὴ μὲ ἐκεῖνα ἑποῦ θέλει καὶ ὀρέγεται ὁ Θεός, καὶ ἡ Κυρία Θεοτόκος, καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι. Μὲ πίστιν δηλαδὴ καὶ εὐλάβειαν, μὲ ὕμνους καὶ δοξολογίας, μὲ εὐχαριστίας καὶ μὲ πνευματικὴν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην. Καὶ οὕτω κάμνοντες θέλετε ἀπολαύσει ὁ καθεὶς ἐκεῖνο ὅπου ζητᾷ, ἥτοι ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ἰατρείαν. Εἰ δέ τις, ἀκούων μὲν τὰς θαυματουργίας τῶν τιμίων ἁγιασμάτων καὶ χρήζων τινὸς θεραπείας, ἀπέρχεται ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν πηγαίνει, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ἀλλὰ ὡσὰν εἰς κανένα παζάρι, ἢ εἰς θέατρα καὶ παιγνίδια ἀνευλαβῶν καὶ ἀπίστων, ἐσθίων καὶ πίνων μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων, ὁ τοιοῦτος διὰ τὴν ἀνευλαβὴν τρόπον τοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὕρῃ τὴν θεραπείαν. Ὁ τοιοῦτος, ἂν δὲν ἀπιστῇ εἰς τὴν θεῖαν χάριν, ἃς μὴ νομίζῃ ἀδύνατον τὸν Θεόν, ἀλλὰ ἃς μέμφεται τὸν ἑαυτὸν του, ἃς ταλανίζῃ τὴν ἀκρασίαν του, ἃς ἡξεύρῃ πῶς διὰ τὴν ἀπιστίαν του εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, μισητὸς εἰς τὴν Δέσποιναν Θεοτόκον, συγχαμερὸς εἰς τοὺς Ἁγίους διὰ τὴν ἀμετανόητόν του γνώμην. Καὶ ταῦτα συλλογιζόμενος, ἃς μὴ ἀπελπίζεται πάλιν, ἀλλὰ ἃς μετανόησιν ἀπὸ τῆς κακίας του, ἃς μεταβάλῃ εἰς πίστιν τὴν ἀπιστίαν του, εἰς εὐλάβειαν τὴν ἀνευλάβειάν του, τοὺς χοροὺς εἰς ὕμνους, τὰ παιγνίδια εἰς δοξολογίας καὶ εἰς

θεῖα ἔσματα καὶ μέλη τὰ ἄσμενα τραγούδια. Ἀς προσπέσῃ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τὸ ἀπειρον, ἃςβάλῃ μεσίτριαν τὴν παντὸς τοῦ γένους ἡμῶν ὑπέρμαχον εὐλογημένην Θεοτόκον. Ἀς ἐπικαλεσθῇ Ἁγίους Ἀγγέλους, καὶ ὅσους Ἀγίους ἡξεύρει. Ἀς μὴ καταφρονῇ τὰς θείας συνάξεις, ἃς γένῃ φιλάρετος, φιλακόλουθος καὶ ἔλως ζῶν διὰ τὴν ἄλλην ζωὴν, καὶ τότε θέλει γνωρίσει πῶς καὶ ἡ χάρις τῶν ἁγιασμάτων θέλει ἐνεργήσῃ εἰς αὐτόν. Καὶ ὅχι μόνον θέλει ἰδῇ τὴν υἱείαν τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην θέλει ἀποκτήσῃ, ὡσὰν ὅπου θέλει ὑγιάνει, μάλιστα κατὰ τοῦτο τὸ κυριώτερον, τὸ πνευματικὸν μέρος. Ὅτι καὶ τὰ θαύματα, καὶ αἱ θεραπείαι διὰ τοῦτο καὶ μόνον γίνονται, ἡγουν διὰ νὰ λαμβάνῃ ὁ καθεὶς ἀφορμὴν νὰ στερεώνεται μᾶλλον εἰς τὸ ἀγαθόν, νὰ ποθῇ τὰ οὐράνια καὶ αἰώνια, καὶ νὰ γένῃ πιστὸς δούλος Χριστοῦ. Ὅθεν καὶ πρὸ τῆς θεραπείας χειάζεται ἡ πίστις καὶ ἡ μετάνοια· διότι χωρὶς τούτων τῶν δύο, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τύχῃ κανεὶς θεραπείας. Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὴν θεραπείαν πάλιν ἡ μὲν πίστις νὰ περισσεύῃ εἰς τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον καὶ νὰ ἀπομακρύνεται ὅσον δύναται ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἢ μᾶλλον νὰ μὴ ἁμαρτάνῃ πλέον· καὶ γὰρ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν θεραπεύων τοὺς ἀσθενεῖς, μολονότι ἡ θεία του δύναμις τοὺς ἰάτρευεν, ὅμως εἰς οὐδένα αὐτῶν εἶπεν· Ἐγὼ σὲ ἔσωσα· ἀλλ' ἔλεγεν· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· ἡγουν ὡσὰν νὰ ἔλεγε· Διὰ τὴν πίστιν σου σὲ ἔσωσα. Καὶ μετὰ τὴν θεραπείαν, ἐντολὴν ἔδιδεν εἰς τοὺς ἰατρευομένους, νὰ μὴ ἁμαρτάνουν τοῦ λοιποῦ λέγων· Ἴδε, ὑγίης γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν τί σοι γένηται. Ἀράγε ποῖον νὰ ἦτον αὐτὸ τὸ χειρότερον, ὅπου ἤθελε τοὺς ἀκολουθήσῃ; Καμμία ἀσθένεια σωματικὴ; τύφλωσις δηλαδὴ; χωλότης; θλάσις μελῶν; ὑδρώπικας; καρκίνοι; ἢ ἄλλα τοιαῦτα, καὶ χεῖρονα τούτων πάθη; Ὅχι, ὅχι! δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ **χειρότερον**. Ὅτι δὲν ἐταπείνωσεν ὁ Πολυεὐσπλαγχνος Θεὸς τὸν ἑαυτὸν του τόσον πολλά, ὅπου νὰ συγκατέβῃ καὶ μέχρι δούλου μορφῆς, καὶ νὰ γένῃ ὑπόδικος θανάτου κατηραμένου καὶ ταφῆς, διὰ νὰ ἰατρεύσῃ φθαρτὰ κορμιά, τὰ ὅποια καὶ πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν φθορὰν νὰ καταντήσουν. Οὐδαμῶς, οὐδα-

μῶς. Δὲν ἔκαμε τὴν τοιαύτην ἄρρητον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνώριστον, ἀδελφοί μου ἀγαπημέναι, Οἰκονομίαν διὰ τοῦτο, ὥστε ἱατρεύοντας δηλαδὴ τοὺς ἀσθενεῖς νὰ τοὺς φοβερῶς καὶ νὰ τοὺς λέγῃ· Ἐὰν πάλιν ἁμαρτήσουν, θέλουν τοὺς γείνη χειρότερα. Ἀλλὰ μὲ τὸ χειρότερον τοῦτο φανερώνει τὴν αἰώνιον κόλασιν, τὴν ἀληθῶς πάντων τῶν κακῶν χειρότεραν καὶ χαλεπωτέραν, ὡς ἂν ὁποῦ εἶνε αἰώνιος καὶ ἀτελεύτητος, καὶ ὑστερημένη πάσης θείας παρηγορίας. Ἀπὸ αὐτὸ λοιπὸν τὸ κακόν, καὶ παντὸς χαλεποῦ χαλεπώτερον, καὶ φοβερώτατον, βουλούμενος ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἄπαξ δουλωθέντα εἰς τὸν διάβολον ἄνθρωπον, ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν μέχρι δούλου μορφῆς. Ἐνυβρίσθη, ἐνεπαίχθη, ἀτιμάσθη, θάνατον σταυρικὸν καὶ εἰς καταδίκους πρέποντα, καὶ ταφήν ὑπέμεινε, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρρα, διὰ νὰ λύσῃ τὸ ἡμῶν κατὰκριμα, διὰ νὰ σχίσῃ τὸ ἐδικόν μας χειρόγραφον, διὰ νὰ μᾶς ἀναιθάρσῃ εἰς τὴν προτέραν, ἢ νὰ εἰπῶ καλλιώτερον, καὶ μεγαλειότεραν τῆς πρώτης τιμὴν. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ὑπερφῶς ἐκεῖνα σημεῖα ἐτέλει, διὰ νὰ γνωρίσουν δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι αὐτὸν τὸν ἐλευθερωτὴν τους, τὸν Σωτῆρά τους, τὸν Θεόν, καὶ εὐεργέτην τους, καὶ νὰ πεισθῶν εἰς τοὺς λόγους του, ν' ἀφήσουν τὰς σατανικὰς ἐργασίας, νὰ στρέψουν εἰς τὸ ἀγαθόν, καὶ οὕτω νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοῦ αἰώνιου κακόν, τὸ παντὸς κακοῦ κάκιστον, τὴν κόλασιν. Τοῦτο διψῶσα καὶ ἡ Πολυεύσπλαγγχος Δέσποινα, ἡ Μήτηρ Αὐτοῦ τοῦ Πολυελέου Θεοῦ, καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοι καὶ διάκονοι, καὶ οἱ Ἅγιοι καὶ δίκαιοι αὐτὸ ὀρεγόμενοι, κάμνουν εἰς ἡμᾶς τὰ σημεῖα, πάντως διὰ νὰ μᾶς τραβήξουν εἰς τὸ αἰώνιον καλόν, καὶ νὰ μᾶς κάμουν συμμετόχους τῆς Οὐρανίου κληρουχίας. Λοιπὸν καὶ πᾶς πιστὸς προσερχόμενος εἰς τὰ χαριτωμένα Ἀγιάσματα ὡς πλυθὴν πρῶτον ἀπὸ τὸν ψυχικὸν μολυσμὸν μὲ τὴν Ἀγίαν ἑξομολόγησιν, ὡς μετανόησιν, ἐξ ὧν ἔπραξεν ἀτόπων, καὶ ἔργων σατανικῶν, ὡς ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ καλὰ, ὡς ἀγαπήσῃ τὰς χρηστὰς καὶ ἐλαφρὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτως ὡς προσέλθῃ μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν, καὶ θέλει εὖρει ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπιθυμεῖ· θέλει ἀξιωθῇ ὁμοῦ καὶ τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς θεραπείας. Καὶ

οὕτω θεαρέστως πολιτευόμενος θέλει γένει συγκοινωνὸς τῶν Ἁγίων εἰς τὴν οὐράνιον καὶ αἰώνιον μακαριότητα. Ἐν ὅσῳ θὰ ὑπάρχῃ πίστις, δὲν θὰ παύσουν τὰ θαύματα. Ἐν ὅσῳ ὑπάρχουν Χριστιανοὶ ἔχοντες πίστιν, διότι Χριστιανοὶ ὑπάρχουν πολλοί, Χριστιανοὶ ὅμως ὀνόματι καὶ πράγματι, κατ'οὐσίαν καὶ μὲ πίστιν, ὅλγιοι ὑπάρχουν. Ἐν ὅσῳ λέγω, ὑπάρχουν Χριστιανοὶ μὲ πίστιν, τὰ θαύματα θὰ γίνωνται, καθὼς καὶ βλέπομεν ὅτι δὲν ἔπαυσαν νὰ γίνωνται πανταχοῦ, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἐσχάταις αὐταῖς ἡμέραις, ἐν Τήνῳ ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας. Ὅταν ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ ὀβελγιοὶ χριστιανοὶ ἐκλείψουν, τότε θὰ παύσουν τὰ θαύματα. Σὺ δέ, ὦ Πανάχραντε Θεοτόκε, πρὸς σὲ τὴν Πολυεύσπλαγγχον στρέφω τὸν λόγον, Ζωοδόχε Θεία Πηγὴ, ἡ ἀενάως ἐκδύζουσα νάματα σωτήρια, ἔκχεον τὰ ρεῖθρα τοῦ θείου Σου ἐλέους ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς Ὀρθοδόξους χριστιανούς· πότισον τὰς ἐκτακείας τῷ καύσῳ τῆς ἁμαρτίας ψυχὰς ἡμῶν· ὀρόσιον τῷ ὄροσιμῳ τῆς Σῆς χάριτος. Πλὴν καὶ κἄθαρρον αὐτάς, τῇ Μητρικῇ Σου εὐσπλαγχνίᾳ καὶ ἴασαι καὶ ζωοποίησον διὰ τῶν Σῶν ζωηρῶν ναμάτων, ἵνα τῇ μητρικῇ Σου πρὸς ἡμᾶς ἀγάπῃ καὶ συμπαθείᾳ καὶ τῇ πρὸς τὸν Υἱόν Σου καὶ Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν μεσιτείᾳ ἀξιωθῶμεν ἀκινδύνως διαπλεῦσαι τὸ πέλαγος τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ ἐλλιμενισθῶμεν εἰς τὸν ἀκύμαντον λιμένα τοῦ Παρκαδείσου, καὶ ἀπολαύσωμεν τῶν ἀτελευτήτων ἀγαθῶν, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν. Ὡς ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ προσκύνησις σὺν τῷ Ἀνάρχῳ καὶ Παναιτίῳ Αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ Ὁμοουσίῳ καὶ Ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Τὸ ζωήρρυτον ὕδωρ πηγῆς σου, διπλοῦν φάρμακον ὑπάρχει, Κόρη, ψυχῆς ὁμοῦ τε καὶ σώματος, Ἀχραντε· τοὺς οὖν ἐν νόσοις ἡμᾶς ταῖς τοῦ σώματος, κατατακέντας, καὶ πάθει πνεύματος, καταδρόσιον ῥοαῖς τῶν θείων χαρίτων σου, ἵνα ὕμνοις σε αἰμεγαλύνωμεν.

Ἔτερον Ἦχος α'.

Ο Ναός σου, Θεοτόκε, ἀνεδείχθη Παράδεισος, ὡς ποταμοὺς ἀειζῶους ἀναβλύζων λάματα· ᾧ προσερχόμενοι πιστῶς, ὡς Ζωοδόχου ἐκ Πηγῆς, ρῶσιν ἀντλοῦμεν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Πρεσβεύεις γὰρ σύ, τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, Σωτῆρι Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερα ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίου Α' τοῦ Βυζαντίου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως θησαυρὸν πολυτελεῖ ἡ Παρθένος, καὶ κρήνην βρύουσαν ρεῖθρα θαυμάτων, ταύτην τὴν ζωήρρυτον πηγὴν δέδωκεν ἅπασιν, νόσους θεραπεύουσαν παθημάτων ποικίλων, φλέγα τε δροσίζουσαν, θλίψεως καὶ ὀδύνης· διὸ καὶ πάντας ἐκθαμβεῖ, τῆς θείας, Παρθένε, Πηγῆς, τὰ ξένα ταύτης κατάπληκτα τέρατα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Η ἀναβλύζουσα θεῖον ὕδωρ ἀθάνατον, ἡ προχέουσα ρεῖθρα ζωῆς ἀένναα, τοῖς προστρέχουσι πιστῶς, τῇ Ζωοδόχῳ σου Πηγῇ, καὶ ταῦτα ἀρυσόμενοι, βραβεύεις χύδην Παρθένε, ρῶσιν καὶ θεραπείαν καὶ συμφορῶν ἀπολύτρωσιν.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ Ἡ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν τῆς ὑπερευλογημένης
Δε ποίνης ἡμῶν Θεοτοκοῦ καὶ Αἰ Παρθένου Μαρίας

Ποίημα Νικοδήμου Ἱερομονάχου Κάππου τοῦ Πατρίου.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τῇ Ζωοδόχῳ σου Πηγῇ, Θεοχαρίτατε, προσενεγκεῖν ὁ εὐτελής δοῦλός σου, Δέσποινα, τὸ ἐφύμνιον τεθάρβηκα, Θεοτόκε. Ἀλλ' ὡς Μήτηρ τοῦ Παντάνακτος ὑπάρχεις, τοῦ ἐλέους σου βανίδα μοι ἐπίσταξον, ἵνα κράζω σοι·

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Αγγελοι οὖν ἀνθρώποις, ἐποφείλουσιν ὄντως, Παρθένε, προσφωνεῖν σοι τὸ χαῖρε· (γ') καὶ γὰρ ὡς τετοκυῖαν Χριστόν, ἀνευθεν ὠδίνων μητρικῶν βλέποντες, εἰκότως ἐξιστάμενοι κραυγάζουσι πρὸς Σὲ τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐδόθη,

χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐπαύθη.

Χαῖρε μυστηρίου ἀρχαίου φανέρωσις,

χαῖρε τῆς Βουλῆς τοῦ Ὑψίστου ἐκπλήρωσις.

Χαῖρε ὅτι Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελήλυθεν ἐν σοί,

χαῖρε ὅτι τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ Ἅγιόν ἐστι.

Χαῖρε ἡ σεβομένη ἐκ βροτῶν καὶ Ἀγγέλων,

χαῖρε δεδοξασμένη εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Χαῖρε· δι' ἧς λαμβάνομεν ἄρεσιν,

χαῖρε, δι' ἧς ἀντλοῦμεν τὴν ἴασιν.

Χαῖρε φλέψ ἡ ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου,

χαῖρε πηγὴ ὕδατος σωτηρίου.

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Βάτον σε ὁ Θεόπτης ἐθεώρει, φωνῆς τε Θεϊκῆς ἀκηκοεῖ· Λέων δὲ ὁ μέγας Βασιλεὺς, ἔνδον τοῦ δάσους ὕδωρ εὗρεῖν ἠΰχετο, φωνῆς δὲ τῆς ἁγίας Σου ἀκούσας, ἐν ἐκπλήξει ἔφη·

Ἀλληλούϊα.

Γένος ἀδαμαῖον, διὰ Σοῦ σεσωσμένον, Πανάχραντε Ἀγνή, καθοράται· τὸν Σωτήρα γὰρ καὶ Ποιητὴν ἀρρήτως καὶ υπερφυῶς ἔτεκες· διὸ κινεῖς πρὸς αἰνόν σου, πᾶσαν γλῶσσαν φθέγγεσθαι ταῦτα·

Χαῖρε τιμὴ τοῦ βροτείου γένους,

χαῖρε δόξα τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Χαῖρε Μαριάμ τὸ γλυκύτατον ὄνομα,

χαῖρε τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου μελέτημα.

Χαῖρε, ὅτι περ ἐγέννησας τὸν Σωτήρα μου Χριστόν·

χαῖρε, ὅτι περ ἐθήλασας τὸν τροφέα τοῦ παντός.

Χαῖρε ἡ ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσοῦ φυεῖσα,

χαῖρε ἡ ἐκ στεῖρας παραδόξως τεχθεῖσα.

Χαῖρε εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον,

Χαῖρε σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον·

Χαῖρε· Σὲ γὰρ πᾶς πιστὸς προσκαλεῖται·

χαῖρε· Σὲ γὰρ βοηθὸν ἐξαίτεται.

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἀριδὴλως ὁράται, ἐν ὕδατι Πηγῆς σου, Παρθένε. Οἱ γὰρ προστρέχοντες ἐν αὐτῇ, τυφλοὶ, χωλοὶ γενικῶς ἅπαντες, κομίζονται πῆν ἱασιν, ψυχῆς καὶ σώματος βοῶντες·

Ἀλληλούϊα.

Εχουσα τὴν Πηγὴν σου, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ πόλις σου θησαυρὸν ἱαμάτων, τὴν τῆς πίστεως ἑδραν πλουτεῖ, καὶ Σὲ πολιούχον κραταιὰν κέκτηται· ἡμεῖς δὲ ἀγαλλόμενοι σὺν αὐτῇ βοῶμεν ταῦτα·

Χαῖρε ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας,

χαῖρε ἡ λάμψις Ὁρθοδοξίας.

Χαῖρε Βασιλέων τὸ θεῖον ἀγλίσμα,

χαῖρε Πατριαρχῶν σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα.

Χαῖρε ἀνακεφαλαίωσις τῶν δύο Διαθηκῶν·

χαῖρε ῥάβδος ποιμαντήριος τῶν κλεινῶν Ἱεραρχῶν.

Χαῖρε τῶν Ἱερέων καλλονὴ καὶ λαμπρότης,

χαῖρε τῶν Διακόνων χαρμονὴ καὶ τερπνότης.

Χαῖρε Κληρικῶν τὸ σεμνολόγημα.

χαῖρε Ἀσκητῶν μέγα ἐντρύφημα.

Χαῖρε πιστῶν Ὁρθόδοξων τὸ κύδος·

χαῖρε τῶν ὀρθὰ φρονούντων τὸ νίκος.

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Ζήτησον ἐπιμόνως καὶ εὕρησις τὸ ὕδωρ, ἐνταῦθά που τοῦ ἄλλου, ὦ Λέων· ποτίσας δὲ ἐκ τούτου τὸν τυφλόν, καὶ τὰς κόρας αὐτοῦ τῷ πληρῷ ἱασαί· ἀμφοτέροι δὲ οἰκοῦσάν με τὸν δε τὸν χώρον, κράξατε γνόντες·

Ἀλληλούϊα.

Ηκουσε τῆς φωνῆς σου ἰδιώτης ὢν τότε, τὴν σὴν Πηγὴν ὁ ἀνακαλύψας· φιλόανθρωπος μὲν πράγματι ὢν, Λέοντος δὲ ὄνομα πλουτῶν ἐντρομος· ὅς οἰκόν σοι δειμάμενος ἐδίδαξε πάντας βοᾶν σοι·

Χαῖρε πηγὴ ἀκενώτου μύρου,

χαῖρε κρατὴρ αἰεζώου ρεῖθρου.

Χαῖρε, ποταμὲ Παραδείσου αἰεῖρρυτε,

χαῖρε εἰς ἀρχὰς πολλαπλᾶς διαιρούμενε·

Χαῖρε ὕδωρ τὸ ἀνώτερον κολυμδήθρας Σιλῶμ,

χαῖρε ἅπαντας ἰώμενον τοὺς φωνούντας· Μαριάμ!

Χαῖρε ὅτι ὑπάρχεις ἱατρεῖον τῶν νόσων,

χαῖρε ὅτι καθαίρεις τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Χαῖρε φλογμὸν τῶν παθῶν ἡ σθενύουσα·

χαῖρε παντὸς κινδύνου ἐξαίρουσα.

Χαῖρε· Σὲ γὰρ προσκυνούμεν οἱ δοῦλοι·

χαῖρε· Σοὶ γὰρ προσφωνοῦμεν ἐν πίστει.

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Θεταλὸς νεανίας, ἐξανίσταται αἰφνης, προσχύσει τῇ τριττῇ
ὕδατος σου· θανὼν γὰρ γλιχόμενος αὐτοῦ, παλινζωῖας ὡς θαυμα-
στῶς ἔτυχε, δοξάζων, μεγαλύνων σε, μετὰ πάντων ψάλλον·

Ἀλληλοῦια.

Ιδε μου τὴν ἀνάγκην, καὶ τὴν θλίψιν, Παρθένε καὶ ἐπίσκεψαι
τὴν κάκωσιν ἣν ἔχω κατὰ σάρκα, δεινῶς γε κακουχούμενος, ἐλεει-
νῶς ἄλχητα· καὶ γὰρ ἐπικαλοῦμαι Σὺ ἐν κλαυθμῷ γοερῶς ἀνακραυ-
γάζων·

Χαῖρε ἐπίσκεψις τῶν νοσούντων,
χαῖρε παράκλησις τῶν πενθούντων.
Χαῖρε τῶν ἐν κλίνῃ κειμένων ἀνέγερσις·
χαῖρε ψυχικῶν παθημάτων ἀφάνισις.
Χαῖρε πάντων ἡ ἀνάρθρωσις καχεκτούντων ἐν σαρκί·
χαῖρε αὐθις ἡ διόρθωσις τῶν νοσούντων ἐν νοῷ.
Χαῖρε ὅτι τοὺς πόνους τῆς σαρκὸς καταπαύεις,
χαῖρε ὅτι ἀπάντων τὰς ψυχὰς διασώζεις·
Χαῖρε, ἱατρέ, ψυχῆς τε καὶ σώματος·
χαῖρε, χορηγὲ πάσης ἀγιότητος.
Χαῖρε ζωῆς τῆς αἰωνίου φρέαρ·
χαῖρε· ἐξ ἧς θεῖα χέονται ρεῖθρα.

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Κλίμαξ οὐρανομήκης ἀπὸ γῆς τεταμένη πρὸς ὕψος τὸ τοῦ πό-
λου ἐφάνης τῷ προπάτορι πάλαι Ἰακώβ, δι' ἧς Θεὸς κατῆλθεν ἐν·
γῇ, Πάναγνε, ἡμῖν δὲ ἀναδέδειξαι πηγὴ ζωῆς τοῖς ἐκβοῶσιν·

Ἀλληλοῦια.

Λόγους ἐμῶν χειλέων καὶ καρδίας τὸν πόθον δεξαμένη, Μητρά-
νανδρε Κόρη, ἀντιλήψεως καὶ ἀβρωγῆς ποίησόν με, Δέσποινα, τῆς
Σῆς ἄξιον, οἰκτεράσα τὸν δειλαιον, ἐκ ψυχῆς βοῶντά σοι ταῦτα·

Χαῖρε Ἀγγέλων ἡ ὑμνωδία·
χαῖρε ἀνθρώπων ἡ σωτηρία.
Χαῖρε τῶν Προφητῶν, Σεμνή, τὸ προκήρυγμα·
χαῖρε τῶν πρωτοπλάστων, Ἀγνή, τὸ ἀχύρημα.

Χαῖρε, ἡνπερ ἐθεάσατο Πύλῃν Ἰεζεκιήλ·
χαῖρε, ἡν περ προσέωρακεν Ὁρος πρὶν ὁ Δανιήλ.
Χαῖρε· Σὲ γὰρ παρθένον Ἡσαΐας προλέγει·
χαῖρε· Σὲ γὰρ Μητέρα τοῦ Θεοῦ προαγγέλλει.
Χαῖρε Προφητῶν ὑπερέχουσα·
χαῖρε πασῶν γυναικῶν ἐξάρχουσα.
Χαῖρε ἡ τιμὴ πάντων τῶν Δικαίων·
χαῖρε ἡ δόξα πάντων τῶν Ἀγίων.

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Μέλλοντος καταπίπτειν τοῦ ναοῦ τῆς Πηγῆς Σου, Ὑπέραγνε·
Ἀγία Παρθένε· βαστάζουσα ὠφθης αὐτόν, ἕως οὗ τὸ πλήθος τοῦ
λαοῦ ἀπιδὼν ᾤχετο· οὐ γὰρ βούλει τὸν θάνατον, ἀλλὰ τὴν ζωὴν
τῶν βοώντων·

Ἀλληλοῦια.

Νάουσιν ἐκ πηγῆς σου δαψιλῶς τε καὶ χύδην, ρεῖθρα τῶν θαυ-
μάτων, Θεοτόκε, ἐπικαλύπτοντα ἀληθῶς, ἅπαν τὸ τῆς θαλάσσης
καὶ γῆς πρόσωπον, καὶ πάντας διεγείροντα, ἐν ἐνὶ στόματι βοᾶν·
Σοὶ·

Χαῖρε συντήρησις τῆς ὑγείας·
χαῖρε ἐκδίωξις ἀσθενείας.
Χαῖρε ἡ ἐκ κινδύνων πολλῶν ἐξαίρουσα,
Χαῖρε ἡ ἐκ νηπίων αἶνον καταρτίζουσα.
Χαῖρε· Σὲ γὰρ προσκαλούμεθα ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτί,
χαῖρε· Σὲ γὰρ ἐπιστάμεθα βοηθῆσαι δυνατὴν·
Χαῖρε ὅτι καὶ Μητὴρ καὶ τροφὸς Σὺ ὑπάρχεις,
χαῖρε ὅτι καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις πέλεις.
Χαῖρε Χριστιανῶν καταφύγιον
χαῖρε τῶν εὐσεβῶν τὸ προπύργιον.
Χαῖρε τὸ ἔρεισμα τῶν ἐστηκότων,
χαῖρε διώρθωσις τῶν ἐπταικώτων.

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Ξένα καὶ ὑπὲρ λόγον τὰ τεράστια πέλει, τοῦ ὕδατος τῆς Πηγῆς
σου, Παρθένε· καὶ γὰρ τὰ πεπραγμένα ἐν σοὶ ξενήκουστα καὶ

ὑπερφυῖ ἔνεστιν· ἀλλ' οὖν ἡμεῖς πιστεύοντες, προσκυνοῦμεν ταῦτα
βοῶντες·

Ἀλληλούϊα.

Ολὴν μου τὴν ἐλπίδα ἀνατίθῃμι Κόρη, εἰς Σὲ τὴν τοῦ Θεοῦ
μου Μητέρα· Σὺ οὖν ὥσπερ στρουθίον μικρόν, πτέρυξιν ἁγίαις με
ταῖς Σαῖς σκέπασον, ὥς ἂν περιθαλπόμενος κελαδῶ ἐκ καρδίας
οὕτω.

Χαῖρε ἡ Μητήρ τοῦ Ἰησοῦ μου,

χαῖρε καθέδρα τοῦ λυτρωτοῦ μου·

Χαῖρε Ἀσωμάτων Δυνάμεων ἑπαινος,

χαῖρε τῶν ἁγίων Ταγμάτων ἐγκώμιον·

Χαῖρε ἐπὶ τῆς Εἰκόνης Σου ἑμπροσθεν ὁ Γαβριήλ,

χαῖρε χαίρων ἐξεβόησεν ὕμνον· Ἄξιόν ἐστι.

Χαῖρε ἐπὶ ὑπάρχεις παντὸς τοῦ κόσμου προστάτις,

χαῖρε ἐπὶ τὰς πόλεις καὶ τὰς νήσους φυλάττεις.

Χαῖρε Προυσοῦ, Τήνου, Κύκκου ἑφορος,

χαῖρε καλὴ πολιοῦχος Ἀθωνος.

Χαῖρε τῆς γῆς καὶ θαλάσσης Κυρία,

χαῖρε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία.

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Πόνους μου ἀφορήτους καὶ ὁδύναις ἀρρήτους, ἐλξέφρυνον ἐν
ῥα θανάτου· περισκέπυσά μου τὴν ψυχὴν, δαιμόνων λυτρουμένη
χειρὸς, Πάνσεμνε, σὺν πᾶσι τοῖς Δικαίοις με τὸν ὕμνον ἀξιούσα
μέλπειν·

Ἀλληλούϊα.

Ρήσεις θεηγόροις, Προφητῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν
ἁγίων Πατέρων, πειθαρχῶν ἕκαστος εὐσεβῆς Θεοτόκον σε πανα-
ληθῆ σέβεται, πιστεύων τῇ καρδίᾳ μέν, στόματι δὲ ὁμολογῶν
ταῦτα·

Χαῖρε ὁ θρόνος τοῦ Βασιλέως,

χαῖρε ἡ πόλις Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

Χαῖρε ἀπειράνδρως Χριστὸν σωματώσασα,

χαῖρε ἀνωδίνως αὐτὸν ἡ κνήσασα.

Χαῖρε, ἣν περ ἐμνηστεύσατο ὁ Δίκαιος Ἰωσήφ·

χαῖρε, ἣν εὐηγγελίστατο πρωτοστάτης Γαβριήλ.

Χαῖρε ἡ πρὸ τόκου καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος,

χαῖρε ἡ καὶ μετὰ τόκον μέινασα Παρθένος.

Χαῖρε τοῦ Θεοῦ Λόγου τὸ σκῆνωμα·

χαῖρε Πατὴρ καὶ Πνεύματος οἶκημα.

Χαῖρε, ἐξ ἧς ὁ Σωτὴρ ἐσαρκώθη,

χαῖρε, δι' ἧς πᾶς ὁ κόσμος ἐσώθη.

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Στάμνος χρυσῇ τοῦ μάννα καὶ ἡ Βάτος Μωσέως, καὶ ῥάβδος
Ἀαρὼν βλαστηφόρος· καὶ ὁ Πόκος ὁ τοῦ Γεδεὼν, καὶ τὰ Σύμβολα
τῶν Προφητῶν ἅπαντα, ἐτύπουν σε τὴν Δέσποιναν, ἃ οἱ ὀρώντες
Θεῷ ᾗδον·

Ἀλληλούϊα.

Τρέμω τὴν τῆς Δευτέρας Παρουσίας ἡμέραν καὶ φρίττω τοῦ
Υἱοῦ σου τὸ Βῆμα, ἐργασάμενος πράξεις αἰσχυράς, καὶ μίανας σῶμα
καὶ ψυχὴν πάθεις· ἀλλ' οὖν ἐν μετανοίᾳ με πρόσδεξαι, Πάναγνε,
βοῶντα·

Χαῖρε προστάτις τῶν ὑπευθύνων.

χαῖρε ἀθώσις τῶν ἐνόχων.

Χαῖρε ἀδεκάστου Κριτοῦ ἡ δυσώπησις,

χαῖρε κρινομένου βροτοῦ ἡ ἀντίληψις.

Χαῖρε· Σὺ γὰρ εἰ μεσίτρια ἁπάντων τῶν ἁμαρτωλῶν·

χαῖρε· Σὺ γὰρ ἐγγυήτρια δι' αὐτοὺς πρὸς τὸν Θεόν.

Χαῖρε ἀπολογία τῶν ἐξεταζομένων·

χαῖρε συνηγορία τῶν ἐκδικαζομένων·

Χαῖρε πιστῶν ἐλπίς ἀκαταίσχυντος,

χαῖρε ἡ κρηπίς αὐτῶν ἡ στερέμιος.

Χαῖρε γεέννης ἡμᾶς λυτρουμένη,

χαῖρε ἀσέστου πυρὸς ρυομένη.

Χαῖρε ὕδωρ Σωτήριον.

Υδωρ ἀθανασίας καὶ πέμα ἀμβροσίας, καὶ τοῦ νέκταρος φέρτε-

ρον νᾶμα, ἐκ τῆς Ζωοπαρόχου Πηγῆς, χαρὰ καὶ πόθῳ ἀδελφοί,
πίετε, τὴν πάνσεπτον Εἰκόνα δὲ ταύτης προσκυνοῦντες, βοᾶτε·

Ἀλληλούϊα.

Φέρουσιν ἐν νηδύϊ τὸν πρὸ πάντων αἰώνων, ἀρρήτως ἐκ Πατρὸς
γεννηθέντα, αἰσθόμενος ὁ στερωτικῇ, κρυπτόμενος μητρὶ γαστρὶ
Πρόδρομος, ἐσκήρτισεν, ἐδόξασεν, ἐδόξασεν πρὸς τὴν Παρθένον·

Χαίρε Ἀγνή Κεχαριτωμένη,

χαίρε ἐν γυναιξίν Εὐλογημένη.

Χαίρε τὸν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡ τέξασα·

χαίρε τὸν Δοτῆρα τῶν καλῶν κηρύσσουσα.

Χαίρε, ὅτι περὶ ὁ Κύριος μετὰ σοῦ ὁ αἰνετός,

χαίρε ὅτι τῆς κοιλίας σου ὁ καρπὸς εὐλογητός.

Χαίρε, δι' ἧς ἐδόθη ἡ χάρις τοῖς ἀνθρώποις,

χαίρε, δι' ἧς ἐπαύθη τῆς ἁρᾶς ἡ πικρότης.

Χαίρε γλυκὺ ῥῶνον ὕδωρ προρέουσα,

χαίρε ἀνὰ τὸν πλάνης διώκουσα,

Χαίρε ζωῆς τὸν ὄμbron ἡ τεκοῦσα,

χαίρε Πηγὴ θαυμαστῶς πλημμυροῦσα·

Χαίρε ὕδωρ Σωτήριον.

Χαίρε σοι ἀνακράζω, ὡς τεκούσῃ ἀφράστως, τοῦ κόσμου τὴν
χρᾶν, Θεοτόκε, καθ' ἐκάστην Σὲ ἐκλιπαρῶν, τῆς ἀλήκει με
ποιῆσαι χαρὰς μέτοχον, φωνῆς ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ἡχοῦ εὐορτάζον-
τος ἀκούειν·

Ἀλληλούϊα.

Ψάλατε, ἀνακράζει, τῷ Θεῷ ὁ Προφήτης, ψάλατε, δὴ τῷ Βα-
σιλεὶ πάντες· ἐπαινῶν ἐν τῷ αὐτῷ ψαλμῷ, Σὲ τὴν καλλονὴν τοῦ
Ἰακώβ ἄριστα. Ἡμεῖς οὖν τῷ Προπάτορι πειθόμενοι ψάλλομεν
ταῦτα·

Χαίρε τὸ ἄσμα τῆς Ἐκκλησίας,

χαίρε ὅδῃ τῆς Σῆς κληρουχίας.

Χαίρε μελωδιῶν ἱερῶν ἡ ὑπόθεσις,

χαίρε μουσουργῶν χοροστατῶν ἡ ὕμνησις.

Χαίρε πάντερπνον ψαλτήριον τοῦ Προπάτορος Δαυὶδ,
χαίρε ἄσμα Σολωμόντειον ἐξιστῶν πᾶσαν πνοήν.

Χαίρε ὅτι φωτίζει τοὺς τυφλοὺς ὕδατί σου,

χαίρε ὅτι φωτίζει τοὺς ἀσφόδους φωτί σου.

Χαίρε πιστοὺς ἐξ Ἀδου ἀρπάζουσα,

χαίρε ψυχὰς τῶν δούλων σου σώζουσα·

Χαίρε, δι' ἧς σωτηρίαν ἐλπίζω,

χαίρε, ἐφ' ἣν πεποιθὼς ἀποθνήσκω.

Χαίρε ὕδωρ Σωτήριον.

Ω Πηγὴ Ζωοδόχε, ἡ βλυστάνουσα πᾶσι, ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώ-
ματός ρῶσιν (ἐκ γ').· δεδεγμένη δέσιν οἰκτράν, ἀπὸ πάσης ρῦσαι
συμφορὰς ἅπαντας, καὶ αἰωνίου λύτρωσαι κολάσεως τοὺς συμβο-
ντας·

Ἀλληλούϊα.

Καὶ αὖθις τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τῇ Ζωοδόχῳ σου Πηγῇ, Θεοχαρίτωτε, προσεναγκαῖν ὁ εὐτελής
δουλός σου, Δέσποινα, τὸ ἐφύμνιον τεθάρρηκα, Θεοτόκε. Ἀλλ'
ὡς Μήτηρ τοῦ Παντάνακτος ὑπάρχουσα, τοῦ ἐλέους σου ῥανίδα
μοι ἐπίσταξον, ἵνα κράζω σοι·

Χαίρε ὕδωρ Σωτήριοι.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ὅταν κόλυμβοι ἁγιασμάτων ὦσιν.

Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Λουτρῷ Σφ, πια-
σμάτων πλύνον Κόρη.

Ὡδὴ α' ἤχος α'. Ὡδὴν ἐπινίκιον.

Λαβὼς θεοῦ ἀνθρακος, πηγὴ τοῦ ζῶντος, Πανύμνητε ὕδατος, τῇ
θερμῇ πρεσβείᾳ σου, ἐναποκαθαρον τὸν τῆς ψυχῆς μου μολυσμόν,
ὅπως ὑμνήσω σε.

Ο πόκος ὁ ἐνδρόσος τῆς θείας δρόσου, Μαρία Θεόνυμφε, τὰς
ψυχὰς τῶν δούλων σου αἰτοῦμεν δρόσιον, τῆς ἁμαρτίας τῷ φλογμῷ,
κατατακείσας δεινῶς.

Υπάρχουσα Ἅγιος ναὸς τοῦ Λόγου, ἐν Οἴκῳ ἁγίῳ σου, τοὺς
πιστῶς, Πανύμνητε Ἄγνή, προστρέχοντας, ἁγιάσον, καὶ ψυχικοῦ
ρύπου ἀπόπλυνον.

Τὴν μόνην Πανάμωμον ἐκδυσωπῶ σε, τὰ πάθη θεράπευσον, ψυ-
χῆς μου καὶ σώματος· τὸν ἱατρὸν γὰρ τῶν ψυχῶν σὺ ἀπεκύησας
σαρκί, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Ὡδὴ γ', Στερωθήτω ἡ καρδία μου.

Τοῦ Σιλῶα ὁ θεὸς οἶκός σου, Θεοτόκε, ὦφθη ἀνώτερος, ρύπου
ἐκπλύνων τῶν παθῶν, καὶ πηγάζων ἰάματα, τοῖς ἐν πίστει ἐν
αὐτῷ, σὲ ἀληθῶς μακαρίζουσι.

Ως φοβερά σου τὰ τεράστια, ὡς σεπτὸς ὁ Οἶκός σου, Δέσποινα,
ἐν ᾧ προστρέχοντας αἰεὶ, ἁγιάζεις τοὺς δούλους σου, ἀπασμύ-
χουσα παθῶν, καὶ λογισμῶν καὶ κακώσεων.

Σταγὼν καθάπερ ἐν τῇ μήτρᾳ σου, τῆς Ζωῆς Πηγῇ καταβέβη-
κεν, ὁ ὑπεράγαθος Θεός, ἐν ζυσώπει, Πανάμωμε, ἀναβλύσαι ἤλα-
σμόν, καὶ φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ωφθης, Παρθένε, θρόνος πύρινος, τοῦ βουλήσει σάρκα φορέσαν-
τος, ἐν ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ, ὅταν μέλλῃ καθέζεσθαι, ἐκδυσώπει
τῆς γεέννης, τοῦ πυρὸς ἡμᾶς ρύσασθαι.

Ὡδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Πηγάζουσα, Παρθένε, τὸν θεῖον γλυκάσμον, τῆς πικρίας λύ-
τρῶσαι ἡμᾶς τῶν δυσχερῶν, καὶ τὸν ἐνόντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν,
ρύπον ἐξ ἁμαρτίας, τῷ λουτρῷ τῆς Σῆς πρεσβείας, Δέσποινα τοῦ
κόσμου ἀπόπλυνον.

Τὰ ἔλκη τῆς ψυχῆς μου, Ἄγνή, τὰ χαλεπά, τῇ μοτώσει κάθα-
ρον Σῶν θεῶν πρεσβειῶν, καὶ ὑγιῇ με ἀποκατάστησον, ὅπως ἐν
εὐφροσύνῃ εὐχαρίστως σὲ δοξάζω, μόνη τῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

Αγία Θεοτόκε, ἁγιάσον ἡμᾶς, ἡ τὸν Ὑπεράγιον κυήσασα σαρκί,
ὁμοιωθῆναι θελήσαντα τοῖς ἀνθρώποις, καὶ οὐρανοῦ βασιλείας
πάντας δεῖξον, Ἄχραντε, μετόχους πρεσβείαις σου.

Ιδοὺ τὸ μέγα ὄρος κατάσκιόν ποτε, ὅπερ ἐθεάσατο ὁ μέγας Ἀδ-
θακούμ, ἡ Θεομήτωρ, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, ὕδωρ πηγάσας
ἀφθαρσίας τοῖς βοῶσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῶν ἐξαπόστειλον.

Στάμνος τοῦ μάννα προετύπου σε, ἔνδον φέρουσα τὸν γλυκά-

ναντα Μερρᾶς τὰ ὕδατα, καὶ τὴν πικρίαν πᾶσαν τῶν ψυχῶν
ἡμῶν ἐξαίροντα, Ἄχραντε.

Μόνη ἐκύησας τὸν ἀόρατον, σάρκα φορέσαντα, τὸν ἐκβλύσαντα
ἐκ πέτρας ὕδατα, ὃν ἐκδυσώπει πταισμάτων τὴν ἄφεισιν, ὁμβρῆσαι
τοῖς δούλοις σου.

Ανατολὴν Σε ὀνομάζομεν, τοῦ ἀνατείλαντος, ἐκ λαγόνων σου
ἡλίου, Ἄχραντε· ὃν ἐκδυσώπει σκότους ἡμᾶς ῥύσασθαι, τοὺς Σε
μακαρίζοντας.

Τὰ διαθήματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Κόρη, κατεύθυνον, εἰς ὁδὸν
εἰρήνης πάντοτε, τῶν ἐναντίων καθυποσκελιζουσα, τὰς βάσεις
Πανάμωμε.

Ῥδὴ σί'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Ωραιότατος Ναός, τοῦ εἰκήσαντος ἐν σοί, δεδειγμένη Μαριάμ,
τοὺς τῷ θεῷ σου Ναῶ, προστρέχοντας, καλῶν ἰδίαις νῦν καθω-
ράϊσον.

Νομική σε ἡ Σκηγή, προετύπου ἐμφανῶς, ἀγιάσματος Σκη-
νὴν τοῦ τὴν θείαν σου Σκηγὴν, δεικνύοντος, χειμαζομένων λιμένα
εὐδίου.

Προσελθόντες μυστικῶς, ἀπαντλήσατε πιστῶς, εὐρωστίαν τῶν
ψυχῶν, καὶ ὑγείαν τῶν παθῶν, ἡ Πάναγνος, πηγάζει πᾶσι ῥῶσιν
καὶ ἔλεος.

Λόγον σύνθρονον Πατρός, ἐσωμάτωσας, Ἀγνή, ἀλογίας τῶν
παθῶν, ἐλυτρούμενον ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε, ἐνθέοις, Κόρη, πόθῳ
γεραίροντας.

Ῥδὴ ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδας σου.

Υψηλοτέρα ὤφθης οὐρανῶν, κυήσασα τὸν δημιουργήσαντα τὴν

γῆν, ὃν ἐκτενῶς καθικετεύουσα μὴ παύσῃ, Παναγία Δέσποινα,
κυδύνων σῶσαι ἡμᾶς, τοὺς σοὶ προστρέχοντας.

Νόσους σωμάτων ἅμα καὶ ψυχῶν ὁ Ἰερὸς κόλυμβος, καθαίρει
ἀληθῶς, ὃν τῇ φρικτῇ ἐπιστάσει ἀγιάζεις, Θεοτόκα Ἄχραντε,
παύουσα πάσας ἡμῶν, τὰς ἀσθενείας ἀεὶ.

Οσὸς Ναός ὡς θεῖος ποταμός, πεπλήρωται μυστικῶς ὑδάτων
δαφιλῶς, τῶν σῶν, Ἀγνή, καὶ ἱαμάτων παραδόξων, ὧν ἐκβλύζεις
πάντοτε, ὁμβροὺς παντοίων παθῶν ἀποξηραίνουσα.

Νεῦσον ἡμᾶς σωθῆναι, Ἀγαθή, τὸν Ἀγαθὸν τέξασα Θεὸν καὶ
Λυτρωτὴν, καὶ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ σκανδάλων πολυτρόπων, ἀπὸ πά-
σης θλίψεως, ἀπὸ παθῶν καὶ φθορᾶς, Θεογεννήτορ Ἀγνή.

Ῥδὴ η'. Ὁν φροῖττουσιν Ἀγγελοι.

Κατάκαρπος Ἀμπελος, Ὑπάρχουσα, Ἀγνή, Χριστὸν ἀπεκύη-
σας τὸν βότρυν τῆς ζωῆς, πηγάζοντα οἶνον ἐπιγνώσεως, καὶ τῆς
ἀμαρτίας ἐξαίροντα τὴν μέθην.

Οθεῖός σου κόλυμβος, ἱάματα ἡμῖν, πηγάζει προστάξει σου,
Θεόνυμφε Ἀγνή· διὸ ὡς αἰτίαν τῶν καλῶν σε ἀεὶ, πάντες ἀνυ-
μνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρυπῶντας πάθειν ἀπόπλυνον ἡμῶν, καρδίας καὶ σώματα, Παρ-
θένε Μαριάμ, καὶ δίδου ὁσίως πολιτεύεσθαι νῦν, τοὺς ὑπὸ τὴν Σκέ-
πην τὴν Σὴν προσπεφυγότας.

Ηπύ·η τῆς χάριτος, Παντάνασσα Ἀγνή, τοῖς δούλοις σου ἀνοι-
ξον, βοῶμεν ἐκτενῶς, ἐλέους σου πύλας, λυτρομένη ἡμᾶς, ἐκ πυ-
λῶν θανάτου, τῆς δεινῆς ἀμαρτίας.

Ιδοὺ ὁ Ἅγιος Οἶκος, ὁ ἀγιάζων τοὺς πάντας, ἰδοὺ ὁ τόπος τοῦ
Θεοῦ, ὁ παράδοξος ὄντως, ἰδοὺ ἡ κλίνη Σολωμών, ἐν ᾗ ἀνεπαύ-

σατο ὁ Κύριος, ἡ Παρθένης Μαρία, τῶν ἀνθρώπων ἡ σεπτὴ καταφυγή.

Ῥδὴ Θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ως θαυμαστός ἐστιν οὗτος, ὁ εὐκλεέστατος δόμος, ἐν ᾧ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἁγία Παρθένης, ἐπιφοιτῶσα θαυμαστῶς, ναοὺς ἀπεργάζεται τοῦ Πνεύματος, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, ἀπὸ πάσης ἐκκαθαίρουσα φθορὰς.

Στήσον παθῶν μου τοὺς ὀμβροὺς, ἡ τὸν οὐράνιον ὀμβρον, ἐν τῇ γαστρὶ σου ὑπὲρ νοῦν, δεξαμένη, Παρθέने, καὶ κατανύξεως πηγὴν, κατὰπεμψον δέομαι, Ἀνύμφευτε, τῇ ἀθλίᾳ ψυχῇ μου, ξηρανθείσῃ ταῖς δεινῶν ἐπαγωγαῖς.

Η Ὑπεράμωμος Κόρη, τοῦ Ἰεσοῦ θεία ῥάβδος, τὸν φυτοῦργόν, καὶ Ποιητήν, ἐξανθήσασα μόνη, παραφυάδας τῶν παθῶν, ψυχῆς ἐμῆς ξήρανον, καὶ ποιήσον, κατανύξεως κλάδους ἐκβλαστάνειν, διανοίᾳ καθαρᾷ.

Φιλαμαρτήμονα γνώμην καὶ ἀδιόρθωτον βίον, καὶ πλημμελήσαν ψυχὴν, καὶ καρδίαν ρυπῶσαν, ἔχων ὁ ἄσωτος ἐγώ, προσπίπτω σοι, Δέσποινα· βοήθει μοι, καὶ διόρθωσιν δίδου, πρὶν με φθάσῃ, τοῦ θανάτου ἡ τομή.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Ῥδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Τὸν ραντισμόν, τὸν φωτισμόν καὶ τὴν ἴασιν, νῦν ἐπ' ἐμοὶ κατὰπεμψον, προσερχομένῃ Σοι, καὶ ἀπαρυσμένῃ ἐκ τῆς Πηγῆς σου, Κόρη, νάματα.

Χαῖρε Σεμνή, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χαῖρε δρόσος οὐράνιος, Πηγὴ ἀκένωτος, χαρὰς τῶν θλιβομένων, χαῖρε κάμου τὸ θάρσος, καὶ ἀγαλλίαμα.

Τὸν κοπετόν, καὶ τὸν κλαυθμόν καὶ τὰ δάκρυα, νῦν εἰς χαρὰν μετάρτρεψον ἐμοῦ τοῦ δούλου σου, Θεοτόκε Παρθέने, εἰς Σὲ γὰρ τὴν ἐλπίδα μου πᾶσαν ἀνέθηκα.

Η τὴν ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον τέξασα, νενεκρωμένον πάθει νῦν ἐξανάστησον, Παναγία Παρθέने, καὶ πάσης αἰωνίου ρῦσαι κολάσεως.

Ῥδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Δοξάσωμεν, τὴν μόνην δεδοξασμένην, βοῶντες γηθούσως Αὐτῇ τῷ χαῖρε, πηγὴν τῆς ἀφθαρσίας ἡ τετοκυῖα, πιστῶν καθαίρουσαν ψυχὰς καὶ σώματα, χαῖρε, Θεοτόκε, Ἀγνή Παναμώμητε.

Υμνήσωμεν τὴν μόνην εὐλογημένην, ἀσμένως ἐκβοῶντες Αὐτῇ τὸ χαῖρε· ἡ τράπεζα ἡ ἔμψυχος χαῖρε ὄντως, πιστοῖς παρέχουσα, τροφὴν ἀθάνατον, καὶ χαρὰν αἰδίου καὶ ἀπόλαυσιν.

Πολλοὶ οἱ πολεμοῦντές με, Παναγία, πολλὰς μοι τὰς κακώσεις ἐπινοοῦντες, ἐκ πάντων με διάσωσον Θεομήτορ, ἵνα δοξάζω σε, τὴν χαριτόδωρον· ὅτι πλήν σου, Δέσποινα, οὐκ ἔστιν ἴασις.

Αμέτρητά σοι πταίσας τὰς ἀμετρήτους, κολάσεις ἀπεκδέχομαι ὁ παντλήμων· οἰκτεῖρησον οὖν δέομαι Ἐλεῆμον, ταῖς παρακλήσεσι, τῆς κυρησάσης σε· οὐ γὰρ ἔστι δίκαιος πλήν σου, Κύριε.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Παρθέने Παναμώμητε, τοὺς ἐκ ψυχῆς ἀγίασον Σοὶ προσφυγόντας, καὶ τῶν ψυχικῶν μολυσμάτων ἀπόπλυνον.

Πολυπόθητον ὄνομα, χαῖρε βροτῶν, καὶ τεῖχος καὶ γαλήνη, Παναγία, μόνη Θεοχαρίτωτε.

Σοὶ Θεόνυμφε Δέσποινα, οἱ γηγενεῖς προστρέχοντες ἐκ πόθου, ψυχικῶν ἐκπλυθῆναι παθῶν δεόμενοι.

Σύ, Παρθένε, τοὺς δούλους σου, ἰάτρευσον ταῖς Σαῖς πρεσβεαῖς,
ἐκ παντοίας νόσου, ψυχῆς καὶ σώματος.

Ῥδὴ ε'. Τῆς νυκτὸς διελεύσεως.

Χαῖρε, Ζωοδόχε Πηγῇ, καὶ χαριτέβρυτε· πηγάζεις γὰρ ἡμῖν ἰά-
ματα, καὶ ἐκ νόσου ἐγείρεις, πάντας τοὺς προστρέχοντας τῷ Ναῷ
σου, Θεοχαρίτωτε.

Χαῖρε πύρινε σὺλε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, ἥ πρὸς θεῖαν ὄντως
κατάπαυσιν, καὶ ἀνώλεθρον, Κόρη, τῆς πικρᾶς δουλείας, κόσμον
διασώσασα.

Παναγία Παρθένε, Δέσποινα τοῦ κόσμου, ἥ τὸ φῶς ἀρρήτως
κυήσασα, ἐκ βυθοῦ με πταισμάτων, ῥῦσαι καὶ κινδύνων, καὶ βιω-
τικῶν περιστάσεων.

Εννοῶν μου τὰ πλήθη, Δέσποινα Παρθένε, τῶν πολλῶν πται-
σμάτων ἐξίσταμαι, καὶ πτοοῦμαι τὴν μένουσάν με γέενναν· ἔθεν,
Κόρη, σοὶ προσφεύγοντα, δίδου τούτων τὴν λύσιν.

Ῥδὴ στ'. Ἀβυσσὸς με ἀμαρτημάτων.

Χαῖρέ σοι ἀναβοῶμεν αἰσίως τὸ τοῦ Ἀγγέλου, τῇ Ὑπεραμώμῳ
Παρθένῳ· χαῖρε ἡ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, παθῶν ἀποσμή-
χουσα.

Χαῖρέ Σοι τῇ Πανυμνήτῳ καὶ Ἀπειράνδρῳ Παρθένῳ, νῦν προσ-
άγω, Κόρη, χαρμονικῶς· χαῖρε ἀντίληψις, καὶ καύχημα τῶν εἰς
σὲ προστρέχόντων.

Τέτρωμαι τῷ βέλει, τῶν πολεμούντων ἐχθρῶν με μάτην, προσ-
πίπτω δέ σοι ὁ τάλας, Δέσποινα, ἐκπλυνον, καὶ ἴασαι τὰς ἐκ τοῦ-
των μου τρώσεις.

Ἀβυσσὸς πολλῶν πταισμάτων ἐκύκλωσέ με, Παρθένε· ἀλλ' ὡς
Ἰωνᾶς ἐκβοῶ Σοι, Δέσποινα, Δέσποινα, ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν
ζωήν μου.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Οἱ τὴν σὴν λαβόντες.

Ἡ ἐν ἀνάγκαις ὡς ἔμψυχος κυβερνήτις, μόνη ἐν κινδύνοις ἀκα-
ταίσχυντος προστασία, μόνη Μητρόθεε καὶ Ἀμόλυντε, τῇ προσ-
ευχῇ μου νεῦσον ὅλως τετραυματισμένῳ, καὶ κάθαρὸν με τοῦ
βορβόρου τῶν ἔργων.

Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνας χουσῆς.

Πηγὴν ἀληθῶς, ἐπιγνόντες Σε Παρθένε ἀγιάσματος, οἱ σεσω-
σμένοι τῇ κηρύσει σου ἀναβοῶμεν Σοι· Ἀχραντε, καθαριστὸν ἡμῖν
κατὰ ψυχὴν παράσχου τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Παλάτιον Σύ, ἀνεδείχθης ὑψηλὸν τοῦ Βασιλέως, τοῦ καταλάμ-
ψαντος γῆς τὰ πέρατα· ἔθεν ἀκούεις χαρμόσυνα· Χαῖρε δυστυ-
χούντων τὸ θάρρος, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καὶ πενομένων θη-
σαυρὲ Θεοχαρίτωτε.

Ἡ κόσμῳ χαράν, ἀνατείλασα Ἀγνὴ εὐλογημένη, χαρᾶς ἀρρή-
του τὴν καρδίαν μου, πλήσον Θεόνομφε Δέσποινα· λύπην ἐκδιώ-
ξασα πάσαν, ἵνα κραυγάζω σωζόμενος· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ
κυήσασα.

Ἡ μόνη ἐλπίς, καὶ βοήθεια πιστῶν καὶ ὅπλον τὸ θεῖον, τοὺς
Σοὺς οἰκέτας νῦν περιέσωζε, τῇ δυναστείᾳ σου, Ἀχραντε, ὅπως
τῷ ἀμάχῳ κράτει, δυναμωθέντες Πανύμνητε, τὴν βαρβαρῶδη τῶν
ἐχθρῶν κακίαν τρέψωμεν.

Ῥδὴ η'. Τῷ δόγματι τῷ τυραννικῷ.

Ἰδοὺ πιστῶς χαῖρέ Σοι Σεμνή, βοῶμεν εὐχαρίστως, οἱ ἐκ τῆς

Σῆς Πηγῆς ἀντλήσαντες, καὶ εἰς κόρον ἐμπλησθέντες, καὶ φωτὸς αὐτοῦ γενόμενοι μέτοχοι.

Ως ἄρρητον ὄντως καὶ φρικτόν, τὸ ἐπὶ Σοὶ μυστήριον ἐφάνη· ὅθεν συμφώνως οἱ πάντες πιστοί, τὸ χαῖρε κραυγάζομεν, τῇ Παρθένῳ, καὶ μόνῃ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ανάνηφον τάλαινα ψυχῇ, τοῦ ὕπνου τῆς δεινῆς βραθυμίας, καὶ προσπεσοῦσα τῇ Πηγῇ τῆς Ζωῆς, δάκρυα κατάγαγε, ὅπως σε ἐκπλύνῃ τῆς δεινῆς καχεξίας.

Νῦν Πάναγνε δέξαι τὴν ἐμὴν, ἐκείσιον ᾧδὴν τε καὶ θρήνον, καὶ τοὺς ἐκ βάθους πικροὺς στεναγμούς, ἐνώτισαι Δέσποινα, καὶ παντοῖου με ῥύπου κάθαρον Παρθενομήτητορ.

ᾠδὴ δ'. Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν.

Νομίμων δίχα φυσικῶν, Θεομήτορ τέτοκας, τὸν τοῦ Νόμου Δοτῆρα Πανύμνητε, χαῖρε τοίνυν σοὶ βοῶμεν, Παρθένε.

Ητὴν Ζωήρρυτον Πηγὴν, ἀπορρήτως τέξασα, ὁρόσον χαράς τῇ ψυχῇ μου παράσχου, ἵνα κἀγὼ ἀνυμνῶ σε, Παρθένε.

Σοὶ νῦν προσπίπτω Ἀγαθὴ, ὁ παντλήμων δοῦλός σου, ἐξαιτῶν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, ὣν ἐν κόσμῳ ἔπραξα ὁ τάλας.

Ηνπερ ἡγίαςας πηγὴν, ἐν ταύτῃ προστρέχοντες Παρθένε, ἄφεςιν πταισμάτων λαμβάνομεν, καὶ παθῶν ἰατρείαν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ᾠδὴ α'. Ἦχος γ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Χαῖρε Σεμνὴ Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, χαῖρε Κυρία τοῦ κόσμου.

σμου καὶ Πηγῇ ἀείζωος· χαῖρε Θεοδόξαστε, χαῖρε φωτεινέτατον Παλάτιον τοῦ Παντάνακτος.

Χαῖρε πηγὴ ρείθρου ζωηροῦ, χαῖρε βροτῶν σωτήρια καὶ καταφύγιον, χαῖρε Πανακίηρατε, χαῖρε εὐωδέστατον θυμίαμα, καὶ μύρον πολύτιμον.

Σὲ τῆς ζωῆς πύργον ἀσφαλῆ, σὲ προστάτην καὶ σκέπην, καὶ τεῖχος φέρω Ἀγνή. Σὺ μου καταστώρεσον πειρασμῶν καὶ θλίψεων τὰ κύματα, ὅπως δοξάζω σε.

Ως ἐλυστήρ Μνήσθητι βοῶ, ὡς ὁ τελώνης κραυγάζω ἐκ ἐχθυτάτης ψυχῆς, ὁ Θεὸς ἰλάσθητι, καὶ πασῶν κολάσεων με λύτρωσαι, ὡς Ὑπεράγαθος.

ᾠδὴ γ'. Τύξον ἔθρουσας ἐχθροῦ.

Χαῖρε Φῶς τὸ ἐκ Φωτός, ὑπερφῶς ἐκλάμψασα, ἐν τῷ κόσμῳ Δέσποινα Ἀγνή, χαῖρε τὸ ρεῖθρον τῆς ζωῆς ἡμῖν τεκοῦσα.

Χαῖρε πύλη τῆς ζωῆς, χαῖρε Παστὰς ὁλόφωτε τοῦ Ὑψίστου, χαῖρε λυτρωτὴν αἰχμαλώτων ἀληθῶς, τέξασα, Θεόνυμφε Δέσποινα.

Εκ πασῶν με συμφορῶν, καὶ πειρασμῶν ἐξάγαγε καὶ κινδύνων, τὸν ἐπὶ τὴν Σὴν ὁλοψύχως, ζωηρὰν Πηγὴν καταφεύγοντα.

Φρίττω μόνε Βασιλεῦ, τὴν φοβερὰν σου κρίσιν, εἰς νοὺν λαμβάνων· ἀλλὰ πρὸ θανάτος, ταῖς λιταῖς τῆς Σῆς Ἀχράντου Μητρός, οἴκτειρον καὶ σῶσόν με.

ᾠδὴ δ'. Τὸ ξένον καὶ ἀπόδητον.

Χαῖρε παρθένων ἐνδοξον, ὠράϊσμα πανέντιμον· χαῖρε ἄφθορε Σκηνὴ τοῦ Λόγου, χαῖρε πιστῶν τὸ διάσωμα, χαῖρε κόσμου προπύργιον ἄσιστον.

Χαῖρε μητέρων τίμιον ἀγλάϊσμα, καὶ καύχημα, χαῖρε πάγχρυσον τοῦ Κτίστου σκεῦος, χαῖρε πηγὴ ἀκένωτε, τῶν ἐνθέων χαρίτων τοῦ Πνεύματος.

Ως ὄμβρος ἐν τῇ μήτρᾳ σου κατήλθεν ὁ Ὑπέρθεος, ἐν δυσώπησον ξηρᾶναι, Κόρη, τὰ τῶν παθῶν μευ βεύματα, καὶ πρὸς φῶς ἀπαθείας ἰθὺναί με.

Ισχύϊ σου κατάρραξον, τὴν ἐπηρμένην δύναμιν, τῶν βεβήλων ἐχθρῶν Θεομήτορ· καὶ τῷ λαῷ σου δώρησαι, τὰ τῆς νίκης ἀήτητα τρόπαια.

Ὡδὴ ε'. Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀόρατος.

Χαῖρε ὁ φωτεινότατος δόμος, χαῖρε σκιὰν ἢ παύσασα τοῦ Νόμου, χαῖρε ἡ κυήσασα τὸν τοῦ Νόμου πάροχον, Θεοτόκε Πανάμωμε.

Χαῖρε φωστήρ τοῦ ἐμοῦ φωτὸς θεραπεία, χαῖρε βροτῶν ἀγίασμα, καὶ πόκε θεῖε καὶ ἑνδροσε, χαῖρε θεία εἰσοδος τῶν πιστῶν, Θεοχαρίτωτε.

Ητῶν ἐχθρῶν τυραννὶς με βιάζει, καὶ συμφορῶν τὸ πλῆθος συνταράττει με τὸν παντλήμονα. Παναγία πρόφθασον, καὶ βοήθει μοι τῷ δούλῳ σου.

Οἱμοὶ ψυχὴ! πῶς οὐ τρέμεις τὴν κρίσιν, δι' ἃ πολλὰ καὶ ἄμετρα ἤμαρτες; Πρόφθασον πρόσδραμε, κρήνην πρὸς τὴν ἄχραντον, ἵνα τύχῃς συγχωρήσεως.

Ὡδὴ στ'. Σκηνώσεως Ἰωνᾶς.

Αγγέλων χαῖρε χαρά, καὶ τῶν Ὁρθοδόξων ὄντως σεβάσμιον καύχημα καὶ πηγὴ Ἁγία, καὶ δρόσος τῶν σοὶ πιστῶς προστρέχόντων, Πανάμωμε.

Απάντων χαῖρε χαρά, τῶν ἐν περιστάσει ζῶντων καὶ θλίψεσι Πανύμνητε, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ πάντων τῶν ἐπὶ Σοὶ πεποιθότων βοήθεια.

Βοήθειαν κατ' ἐχθρῶν, Σὲ καὶ τῆς ζωῆς ἀσφαλὴ προστάτιν ἐπίσταμαι· διὸ μὴ με παρίδης, ἀλλ' οἴκτειρον καὶ χαρὰς τὴν καρδίαν μου πλήρῃ σον.

Πλῆθος συνέχει με δεινῶν, συμφορῶν καὶ θλίψεων, τὸν πανάθλιον δοῦλόν σου· ὥς οὖν Πηγὴ ὑπάρχουσα, καθαρὸν, Παναγία με ποίησον.

Ὡδὴ ζ'. Σοβαρὸς ὁ τύραννος.

Χαῖρε πάντων Ἀνασσα, τῶν κτισμάτων Ἀχραντε Δέσποινα, χαῖρε Νυμφὼν δλόφωτε, χαῖρε κογχύλη πορφύραν βάψασα, ἐκ τῶν Σὼν αἱμάτων, Ἀχραντε, τῷ Θεῷ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χαῖρε στυλε πύρινε, καὶ νεφέλη, θεῖον ἀγίασμα, Κόρη, ἡμῖν παρέχουσα· χαῖρε τοῦ Λόγου πύρινον ὄχημα· χαῖρε αὐγὴ ἡ λάμψασα, τὴν λαμπρὰν ἡμέραν τοῖς πέρασιν.

Απὸ πάσης ῥῦσαί με συμφορᾶς, τὸν ἄθλιον δοῦλόν σου· ἐπὶ Σὲ γάρ κατέφυγον τὴν θαυμαστὴν καὶ βρύουσαν τέρατα, Ζωῆς πηγὴν ἀκένωτον, καὶ χαρὰς θεῖον σκῆνωμα.

Σοβαροὶ οἱ θλίβοντες, καὶ πικροὶ τὴν γνώμην καὶ βέβηλοι, ὥσπερ θῆρες ἄγριοι, ἐπιζητοῦσι διασπαράξαι με· οὐδὲ τῷ θεῷ σου ὕδατι, διὰ τάχους κόρη ἀπέλασον.

Ὡδὴ η'. Ἐνύλου φιλόγος.

Ιδοὺ σοὶ χαρμονικῶς, χαῖρε πάντες ἀνακράζομεν, οἱ σεσωσμένοι.

τῇ τόκῳ σου, Ἀχραντε· χαῖρε μόνη κρήνη θαυμάτων, Παρθένε, ἀκένωτε· χαῖρε τῶν περάτων, ἐλπίς καὶ προστασία.

Ως ἄλλην σε Κιβωτόν, διασώσασαν Πανύμνητε, κατακλυσμοῦ ἁμαρτίας τὰ σύμπαντα, ἐγνωκότες πάντες οἱ δοῦλοί Σου κρᾶζομεν· ἀνυμνολογοῦντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Απὸ παντὸς πειρασμοῦ, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, ἀπὸ παντοίας κακώσεως, Δέσποινα, ἐξελοῦ με, μόνη πεσόντων ἀνθρώπων, ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Νύξ ἀφεγγής με πολλῶν ἁμαρτιῶν κατεκάλυψεν· ἀλλ' ἡ φῶς ὡς νεφέλη κυήσασα, ὁμηρησόν μοι ὄμβρον ἅγιον, καὶ κάθαρον, Δέσποινα, καὶ τῆς μετανοίας, παράσχου μοι τὸ φέγγος.

Ῥδὴ θ'. Οἱ τῷ γλυκεῖ τοῦ ἀχράντου σου Τόκου.

Ναὲ Θεοῦ καὶ νεφέλη καὶ θρόνε, χαῖρε Πανάχραντε· χαῖρε ἀξιέραστον κάλλος, καὶ πανέντιμον· χαῖρε τείχος τῶν πιστῶν· χαῖρε ἡ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνάψασα.

Ητῶν πιστῶν ἀρβραγῆς προστασία, χαῖρε Παρθένε Ἀγνή· χαῖρε τὸ παγκόσμιον καύχημα· χαῖρε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε τῶν εἰς Σὲ προστρέχοντων ἀντίληψις.

Σύ μου χαρά, Σύ μου καὶ τείχος, Σύ μου πηγὴ, ἁμαρτίας ῥύπου καθαίρουσα· Σοὶ προστρέχοντα καὶ νῦν, πασῶν με συμφορῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Θραῦσον τὴν ἰσχὺν τὴν ἐπηρμένην, Παρθένε, τῶν ἀλαζόνων ἐχθρῶν· τοὺς δὲ Σοὺς ἱκέτας περίσωζε πάντοτε, ὅπως θεαίς ἐν φωναῖς, πάντες ὡς εὐεργέτιν μεγαλύνωμεν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἡτοί εἰς τὴν ζωοδόχον Πηγὴν

Ποίημα Ἀθανασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἀπὸ Κρήτης.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Δειγῶν ἐπιθέσεις, Ἄδου πρὸς πόλιν ἐγγίσαντος, φωνῆς μου εἰσάκουσον, Πηγὴ τῆς ὄντως Ζωῆς· καὶ ἀνάγαγε, εὐθεοῦ καὶ ἐπὶ πέτραις, τῆς πίστεως κράτυνον, Θεογεννήτρια.

Ελέους ἡ τέξασα, τὸν θελητὴν μὴ παρόψει μου, ἀλλ' ἐγειρόν κλίνης μου ἐξ ἀρρωστίας Πηγὴ, τῶν ἰάσεων, καὶ ἐπανισταμένων, κατὰστροφον φρύαγμα Θεογεννήτρια.

Χερσὶ μὴ ἐάσης με, μισούντων μάτην Θεόνυμφε, τὰ τούτων· δὲ πρόσωπα αἰσχύνης πλησόν Πηγὴ, Θεοδόξαστε, χαρίτων καὶ μαρίας δαιμόνων ἐξάρπασον Θεογεννήτρια.

Οδοὺς χε ραγώγησον, πρὸς σωτηρίους Παντάνασσα, Πηγὴ ἀνεξάντλητος τῶν τοῦ Θεοῦ οἰκτιρμῶν· καὶ ἐκ θλίψεων, καὶ πάσης ἀβρῶστίας, τῇ κράτει σου ρῦσαι με Θεογεννήτρια.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Υπάνοιξον σπλάγχνα οἰκτιρμῶν μοι, καὶ σώματος ῥῶσιν καὶ ψυχῆς, πρὸ τελευταῖας μοι δώρησαι, Πηγὴ θείων ἐλλάμψεων, δόξῃ τῇ σῇ προσφεύγοντα, Θεογεννήτρια ῥέομαι.

Πηγὴ ἀγαθότητος κηλίδας, ψυχῆς μου καὶ σώματος ταῖς σαῖς, πρεσβείαις ἀποκάθαρον, κυνδύνων διασώζουσα, ἀβρῶστιων καὶ θλίψεων, ποικίλων Θεογεννήτρια.

Νυκτὶ πειρασμῶν συνεχομένῳ, ἐπίφανον φάους ἡ Πηγὴ, καὶ μάτην διαβούλια, μισούντων με ἐκλίχμισον, καὶ πρὸς ὑγείαν ἵθουν, ἐκ νόσου Θεογεννήτρια.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τῶν ἀρίστων θαυμασίων, ἡ πηγὴ χαῖρε Πάναγνε, τῶν ἀνομημάτων, ξήρανον ἀβύσσους καρδίας μου, Θεογεννήτρια νόσων λυτρουμένη με, καὶ παθῶν ἀκαθέκτων λιταῖς σου, Μητράνανδρε.

Επὶ σὲ τῆς σωτηρίας, τὰς ἐλπίδας θεμένῳ μοι, εἰς ἀντίληψίν μου, Δέσποινα αὐτῇ διανάσθῃ, Θεογεννήτρια νόσων ῥυομένη με, ἐκ παντοίων, Πηγὴ ἀγαθότητος.

Υπερέβης οὐρανίους, στρατιάς τῇ κυήσει σου· διὰ τοῦτο χαῖρε, χάριτος Πηγὴ τοῖς βοῶσι· σοὶ Θεογεννήτρια ῥῶσιν τὴν εὐφρόσυνον, προστασία ἡμῶν πρὸς Θεόν, ἐπιμέτρησον.

Λοιμωδῶν ἀρρώστημάτων ἡ Πηγὴ τῆς χρηστότητος, καὶ ἐκ κακουργίας τῶν διακινήσ ἀνομούντων με, Θεογεννήτρια ῥῶσαι, καταρράξασα, κατωτάτοις ἐν ᾧ δου, μισούντας τῷ κράτει σου.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Οδύνης καὶ θλίψεως, ἡμᾶς Θεογεννήτρια, ῥῶσαι καὶ ἐνίσχυσον θεῶν σοι· χαῖρε τῆς δόξης Πηγὴ δλόφωτε, χαῖρε καταφύγιον πιστῶν, χαῖρε Ἀπειρόγαμε, γηγενῶν ἐγκαλλώπισμα.

Γνωσθήτω μισοῦσί με, ταχὺ ἢ ἐπεξέλευσις, ὃν προσονειδίζουσι καὶ πόνος, ἐπιστρεψάτω, ἀθνησίας Πηγὴ, τάχος κεφαλαῖς ἐν ταῖς αὐτῶν, ὦ Θεογεννήτρια, τῇ ἀμάχῳ ἰσχύϊ σου.

Ημέρας ἐκέκραξα, καὶ ἐν νυκτὶ Παντάνασσα, πρὸς Σὲ εἰσελθέτω στεναγμός μου, ἐνώπιόν σου καὶ ἀτιμίας παθῶν, ἀπάλλαξον δέομαι Σ μνή, καὶ χαρὰς ἐμφόρησον, τὸν εἰς σὲ καταφεύγοντα.

Ταχεῖαν ἐκ θλίψεως, ἡμῶν Θεογεννήτρια, παρέχε υἱεῖαν εὐφροσύνης, τῆς εὐφροσύνης Πηγὴ καὶ κράτυνον, πρὸς ἐπιστροφὴν ἀληθινήν, τοὺς εἰς Σὲ προτρέχοντας, θελημάτων τοῦ Κτίσαντος.

Ῥδὴ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Εκ σοῦ Ζωὴ ἀνατεῖλασα, Πηγὴν σε θαυμασίων τοῦ Πνεύματος, Θεογεννήτρια, τοῖς προσιοῦσιν ἀνέδειξεν, οὓς νοσημάτων ῥῶσαι τῇ μεσιτείᾳ σου.

Χειρῶν ἀδίκων με λύτρωσαι, καὶ γλώσσης ἐκ δολίου σὸν πρόσφυγα, Θεογεννήτρια, Πηγὴν ζωῆς ἢ κήσασα, καὶ συνοχῆς καὶ νόσων, καὶ πάσης θλίψεως.

Θεοῦ τῆς δόξης Παλάτιον, ἀτίμων ἐκ παθῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, Θεογεννήτρια, πρὸς σωτηρίαν ἰθύνουσα, καὶ ἀρρώστιας ἀχθούς, Πηγὴ ἀεὶζωε.

Ασώτως βεδιωκότα με, Πηγὴ τῶν δωρεῶν τοῦ Παντάναντος, Θεογεννήτρια, μὴ με παρίδῃς ἀλλ' ἴασιν, ἐκ μαλακίας δίδου, θείαις πρεσβείαις σου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Αγιωτέρα Χερουβὶμ Θεογεννήτρια, τῶν τεραστίων ἡ Πηγὴ ἢ ἀνυπερβλήτος, ἐπικάρφθητι φωναῖς ἱκετῶν ἀχρείων καὶ παντοίας συνοχῆς ἡμᾶς ἐκλύτρωσαι, χαῖρε χαρὰς αἰτία αἰεὶ σοὶ κράζοντας, χαῖρε θαυμάτων καινοπρεπῶν ἢ ἀβύσσος.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Νέκταρος θεῖου ἡ Πηγὴ, τῶν παντοσιδῶν ἀρρωστημάτων, Ἀγιωτέρα Χερουβὶμ, παναγίαις πρεσβείαις σου λύτρωσαι, τὴν ψυχὴν μου ῥυθμίζουσα Θεογεννήτρια τῆς μανίας.

Αθανασίας ἡ Πηγὴ, ἐξ ἀνομῶν πολυτρόπων, ἐμπεπαρμένους συμφοραῖς, μεσιτείαις σου Κάρη ἐξάρπασον, ἀρρώστιας καὶ θλίψεως, ἢ ἐλπίς Θεογεννήτρια τῆς ψυχῆς μου.

Σάλου ἡμᾶς ἀρρώστων, καὶ αἰρετιζόντων μανίας, Θεογεννή-

τρια αὐτῇ, ἐξελοῦ καὶ κρημνοῦ ἀθεότητος, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρά μου κυήσασα, ἀφράστως Πηγῇ ἐλέους.

Ικετικῶς Σὲ τὴν Πηγὴν, κράζω τῆς τρυφῆς μὴ ἀπώσῃ, Θεογεννήτρια καὶ ἐμὴ, ἀλλὰ νόσων καὶ θλίψεων λύτρωσαι, καὶ ψυχῇ μου ἐμφύτευσον, τοῦ υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μου τὸν θεῖον φόβον.

Ῥδὴ η'. *Παῖδαις εὐαγεῖς.*

Ορεξον Πηγῇ τῆς σωτηρίας, κειμένῳ μοι δεξιᾷ καὶ ἐπανάγαγε, λάκκου ἀπογνώσεως, καὶ ἀρρωστημάτων με, καὶ δαιμονίου μάστιγος Θεογεννήτρια, βοᾷν με ἐνισχύουσα χαῖρε, τῶν πιεζομένων ἀντίληψις ἐτοίμη.

Υπνου με πηγῇ ἡ ζωογόνος, ἐξέγειρον ἐμπαθείας, καὶ καρδίαν μου, κάθαρον πρεσβείας σου, οἶκον θεοῦ Πνεύματος, ἀποδεικνύουσά με μέλπειν σοί, Θεογεννήτρια, χαρᾶς ἀνεκλαλήτου δοχεῖον, καὶ ἐκλυτρουμένη ἐκ δυσωδίας νόσου.

Θλίψεων ψυχῇ μου καὶ θανάτου, Πηγῇ τῶν καινοπρεπῶν ρύσαι ἰάσεων, καὶ αἰσχύνης πλήρωσον τῶν διαβαλλόντων με, τὰ πρόσωπα Πανάμωμε, δακρύων δὲ ἐλεεινῶν τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ πόδας, ἐκ παντὸς ὀλίσθου καὶ νόσων ρυομένη.

Ρῶσιν Παντευλόγητε παράσχου, ψυχῆς μου Θεογεννήτρια καὶ σώματος, καὶ πολέμου πρόστηθι, ἐν ἡμέρᾳ Δέσποινα, θείας Πηγῇ χρηστότητος, ἐπισκιάζουσα, εὐσπλαγχνῶς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου, καχεξίας νότων ἀνώτερον φρουροῦσα.

Ῥδὴ θ'. *Ἀπας γηγενής.*

Ητῶν ἐν δεινοῖς, γλυκεῖα ἐπίσκεψις Θεογεννήτρια λῦσιν ἀνομήματος ἡ Θεοχεύμων Πηγῇ παράσχου μοι, καὶ ἀρρωστίας ἱασιν, λιταῖς ἀγίαις σου, τῷ βοῶντι· Χαῖρε ἀνεξάντλητε, Θεϊκῶν θαυμασίων ἡ ἄβυσσος.

Νόσων ἐξελοῦ, ἀτίμων παντοίων τε παθῶν ἐξαίρουσα, Θεογεννήτρια, τῶν θαυμάτων ἡ Πηγῇ, τοὺς καθ' ἐκάστην κράζοντας Σὲ εἰς ἀντίληψιν, καὶ τοὺς λόγον καθ' ἡμῶν παράνομον, συνθεμένους, ζωῆς βίου ἔξωσον.

Οἴκτειρον Πηγῇ, ἰσχύος ἀπήμονα Θεογεννήτρια, τῶν προσπιπτόντων δεινῶν, οἰκτρὰν Σὴν ποιμένην, Νύμφη ἀνύμφευτε, καὶ τοῖς αὐτὸν ἐκθλίβουσιν, ὅν ἐσωμάτωσας, ἐπιπέσοι πῦρ καὶ τὸν ἥλιον, τὸν τῆς δόξης ἐνδίκως θεάσαιντο.

Πέθῃ τὴν ψδὴν, τῷ ἔσαντι πάρεσο, Θεογεννήτρια, ἐξ ὀρωμένης αἰεὶ καὶ νοουμένης βλάβης ἀρπάζουσα, καὶ δεξιᾷ τῆς στάσεως καταξιούσά με, καὶ εὐκταίας φωνῆς ἐνωτίσασθαι, εὐσπλαχνίας Πηγῇ τοῦ Παντάνακτος.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥδὴ α'. *Ἦχος πλ. α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.*

Πονηρὰ συμβουλῇ, παρακοῆς τὸ πικρὸν, πίνοντες πόμα ἐξωκίσθημεν, τοῦ Παραδείσου, διὰ σοῦ δὲ εἰσφικίσθημεν, Μαρία Πανύμνητε, Θεογεννήτρια.

Καρποφόρος Σεμνή, σὺ ἀναδέδειξαι γῇ, ἡ ἀπειράνδρως ἐξανθήσασα, τὸν ἀφθαρτίσαντα ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου, Μαρία Παντάνασσα, Θεογεννήτρια.

Μυροθήκη χρυσή, τοῦ νοητοῦ καὶ σепτοῦ, καὶ Θεοῦ μύρου εὐωδίαςον, τὴν δυσωδίαν τῆς καρδίας μου, Μαρία Πανάμωμε, Θεοχαρίτωτε.

Προστασία γενοῦ τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, χωριζομένης ἐκ τοῦ σώματος, ἢ προστασία τῶν πιστῶν καὶ ἀκαταίσχυντος, Μαρία Ὑπέραγνε, κόσμου βοήθεια.

Ῥδὴ γ'. *Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ.*

Ναὸν σε τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, Θεογεννήτορ ἐπιστάμενος, ἐκ-
δυσωπῶ τὴν καρδίαν μου, Ναὸν ποίησον Πνεύματος.

Η πόλις τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, καὶ Βασιλέως, ἣν ὁ ὕψιστος ἐθε-
μελίωσεν Ἀχραντε, οὐρανῶν πολίτην δεῖξόν με.

Ζωῆς τῆς ἀκηράτου ἡμᾶς, τοὺς νεκρωθέντας καταξιώσον, ταῖς
ἱεραῖς σου Δέσποινα, καὶ τῆς ἁνῶ βασιλείας Χριστοῦ.

Πάντων τῶν θλιβομένων χαρά, Παρθένε χαῖρε ἀπειρόγαμε,
χαῖρε νοσούντων ἐπίσκεψις, καὶ πεσόντων ἐπανόρθωσις.

Ῥδὴ δ'. *Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν.*

Χαῖρε Πύλη ἀδιόδευτε, δι' ἧς διήλθεν ὁ Θεός, χαῖρε μέγα
καταφύγιον βροτῶν, χαῖρε ἀγρυπνον, πάντων τῶν πιστῶν φυλα-
κτήριον.

Επεσκήασεν ἡ τοῦ Ὑψίστου, Κόρη δύναμις ἐν σοί, καὶ Παρά-
δεισον εἰργάσατο τρυφῆς, ζωῆς ξύλον ἔχουσιν μέσον, τὸν μεσίτην
καὶ Κύριον.

Η Πανάμωμος Ἀμνάς, τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, καὶ ἀκήρα-
τος πηγὴ τῆς σωτηρίας τῶν βροτῶν, ἀειζῶων σου βέλθρων, ἡμᾶς
πλήσον Ἀχραντε.

Η ψυχὴ μου ἐκολλήθη ἀληθῶς, ὀπίσω σου ψαλμικῶς, καὶ ἀν-
τιλάβοιτο διδὴ ἡ δεξιὰ σου Πανάμωμε, τῆς ταλαιπωρίας μου δέομαι.

Ῥδὴ ε'. *Ὁρθοῖζοντες βοῶμέν σοι.*

Αγγέλων ἀγαλλίαμα τίμιον, χαῖρε μόνῃ Παναγία Δέσποινα,
καὶ τῶν βροτῶν ἐγκαλλώπισμα.

Οσίων στολισμὸς ὡραιότατε, καὶ Μαρτύρων κράτος καὶ ἐδραί-
ωμα, χαῖρε πανθαύμαστε Δέσποινα.

Μὴ παύσῃ δυσωποῦσα Ὅν ἔτακες, Θεοτόκε σῶσαι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν, τῶν ἐκτενῶς ἀνυμνούντων σε.

Η σκέπη τῶν ἀνθρώπων, τὴν γύμνωσιν σκέπασόν μου, σκέπη
τῶν πτερύγων σου, τῆς ἀντιλήψεως Πάναγνε.

Ῥδὴ στ'. *Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.*

Τὸ φῶς τὸ προαιώνιον, λυχνία ἢ φέρουσα φῶτισον, φωτὶ τοῦ
προσώπου σου, σθε.θέντα τὸν λύχνον μου τὸν τῆς καρδίας, καὶ
ἀναψὸν Θεόνυμφε.

Λαβίδι θείου ἀνθρακος, παθὼν μου, Παρθένε, τοὺς ἀνθρακας,
τοὺς σπινθηρακίζοντας, κατὰσβεσον δέομαι, καὶ τὰς ἀκάνθας τῶν
λογισμῶν κατάφλεξον.

Ρανίδα τοῦ ἐλέους σου, σταγόνα τῆς φιλανθρωπίας σου καὶ
εὐσπλαγχνίας σου, ψεκὰδα δροσίζουσαν, ἐπίσταξέν μοι, καὶ σῶσόν
με Πανύμνητε.

Ιχθύρας τῆς καρδίας μου, καὶ ἔλκη κακοήθη Δέσποινα, τῆς σῆς
ἀντιλήψεως, τῇ σπόγγῳ καθάρισσον, τὴν δυσωδίαν καὶ σήψιν αὐ-
τῶν αἶρουσα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. α'. *Τὸν Συνάναρχον Λόγον.*

Τὴν ἀνείκαστον χάριν τῆς εὐσπλαγχνίας σου, καὶ τὸ ἔνθεον

κράτος τῆς δυναστείας σου, Παρθενομῆτορ Μαριάμ ἐπιστάμενος, ἀναθεῶ σοι τῇ Πηγῇ, ῥανίδα στάξον ἐμοί, τῆς εὐσπλαγχνίας σου Κόρη, καὶ ἐμπλησον θυμηδίας, ὅπως ὕμνω σε τὴν Πανύμνητον.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Νάματοφόρε Πηγῇ, τῆς νεκταρώδους ἀμβροσίας, τὴν τῶν παθῶν μου πολλὴν πικρίαν γλύκανον.

Πτέρυγας περιστερᾶς, περιηργυρωμένας δός μοι, δι' ὧν, Ἀγνή, πετασθῶ καὶ καταπαύσω πρὸς σέ.

Εν τῇ Νυμφῶνι Χριστοῦ, λαμπαδηφόρον εἰσελθεῖν με, Νυμφῶν Θεοῦ λογικέ, Κόρη, παράσχου μοι.

Εν ἐθισμῷ γεγονός, τοῦ ἀμαρτάνειν τυραννοῦμαι, τῇ συνηθείᾳ πικρῶς Δέσποινα, σῶσόν με.

Χαῖρε Ὑψίστου Σκηνή, χαῖρε τοῖς μέλπουσι προστάτις· Εὐλόγητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σβέσον τυράννων ὀφρύν, ἡμᾶς δὲ σῶσον τοὺς βοῶντας· Εὐλόγητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Υλομανοῦσαν καρδίαν, τὴν ἐμὴν ἐξ ἐπομβρίας παθῶν, καὶ χερσωθέντα τὸν νοῦν μου, ἀνομβρία ψυχοτρόφου βροχῆς, ἄρδουσιν ῥανίσι, τῆς σῆς φιλανθρωπίας, Νεφέλη θείου ὕμβρου.

Ιακῶβ σε εἶδε, Κόρη, οὐρανομήκη κλίμακα ποτέ, δι' ἧς ἀνέβη ἀπὸ τῆς γῆς κατὰ τὴν ἐλπίδα σου, ἐπὶ γῆς κατὰ τὴν ἐλπίδα σου, οἱ κάτω δὲ πεσόντες, ἀνήχθησαν εἰς ὕψος.

Ως ἀνωτέραν ἀπάντων τῶν κτισμάτων σε ὑπάρχουσαν, Θεοκυ-

τορ Μαρία, ἐπιγόνους ἀνακράζομεν· Χαῖρε Παναγία, Ὑπερυλογημένη καὶ Κεχαριτωμένη.

Αδούτου Μῆτερ ἀστέρος, χαῖρε, Κόρη Παναμώμητε· χαῖρε Νεφέλη τῇ κόσμῳ σωτηρίαν θετίζουσα, καὶ τοὺς τηκομένους φλογμῷ τῆς ἀμαρτίας, ἀρδεύουσα πλουσίως.

ᾠδὴ θ'. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Νέμοις, Ἀγαθή, ἀγαθὸν μοι φύλακα ἄγγελον, παρεμβάλλοντα κύκλῳ μου, κακῶν με ῥυόμενον, ἢ τεκοῦσα μεγάλης βουλῆς Ἀγγελον.

Νύξον τὴν ἐμὴν καρδίαν, Παρθένε Ἀγνή, γλυκερᾶς κατανύξεως, γλυκεῖ βέλει, δέομαι, ἢ πλευρὰν τὸν νυγέντα Θεὸν τέξασα

Ορμος καὶ λιμὴν, τεῖχος καὶ σκέπη μου σύ, ὀχυρὸν καταφύγιον, ἀχειρῶτον φρούριον· Παναμώμητε Κόρη· διὰ σῶσόν με.

Υπερθεν τὴν χειρά σου, τῆς ἐμῆς κεφαλῆς, ὡς νεφέλην σκιάζουσαν ἀπλώσασα Δέσποινα, ἀναψύχουσα δρόσος τῇ ψυχῇ μου γενού.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΚΤΟΣ

Τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Ἐκτενὴν δέησιν προσφέρω τῇ Παρθένῳ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Κύματι θαλάσσης.

Εως τοῦ αἰῶνος, ἡ δόξα σου μένει, Ἀγνή, μὴ λήγουσα, Θεοχαρίτωτα δεδοξασμένη· δι' ὃ σε, τοὺς δοξάζοντας ἀξίωσον, κωνόνος γενέσθαι, τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Κύριον τεκοῦσα, ἀπάσης Κυρία ὤφθης τῆς κτίσεως· διὰ κυ-

ρίως σε, καὶ ἀληθῶς Θεοτόκον ὀνομάζομεν δεόμενοι, νικητὰς ἐχ-
θροῦ, ἡμᾶς γενέσθαι καταξίωσον.

Τοῦτόν σου τὸν οἶκον, ὅνπερ ἡρετίσω προσεπιοκέπτεσθαι, ἐπι-
σκεπτόμενοι, ἡμεῖς οἱ δοῦλοί σου, Κόρη, ἐν αὐτῷ παρακαλούμέν-
οι· ἐπισκέψαι θεῖά σου, ἡμᾶς, Ἀγνή, ἐπίσκεψαι.

Ητὸ ὕδωρ κόσμῳ, τὸ θεῖον τεκοῦσα, πηγὴν ἀμόλυντε, τοὺς μο-
λυσμοὺς ἡμῶν, πλύνον ἐν τούτῳ, Παρθένε, τῷ λουτρῷ σου θεοίς
νάμασι, καὶ τὰ πάθη ἴασαι τῶν πιστῶς προστρεχόντων σοι.

ᾠδὴ γ'. Σὲ τῶν ἐπὶ ὕδατων.

Νύκτα τῆς ἀγνοίας, ἐμεῖς σὰς φῶς ἄδυτον τεκοῦσα· τοὺς οὖν
νυκτὸς Παρθένε σε καὶ ἡμέρας δοξάζοντας, υἱοὺς ἡμέρας ποίησον,
τὴν ζῶφον λύουσα πάντα, Κόρη, τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δύναμιν τοῦ Ὑψίστου, ἐκύησας ὑπερφῶς, Παρθένε· δυνάμωσον
οὖν πάντας, διακονοῦντας ἐκ πίστεως, τῷ σεβασμίῳ οἴκῳ σου, καὶ
τῶν χειρῶν ἡμῶν τὸ ἔργον, Ἀγνή, κατεύθυνον.

Επλησας εὐφροσύνης, τὰ σύμπαντα χαρὰν ἀποτεκοῦσα· πλή-
ρωσον θυμηδίας τοὺς ἐπὶ σοὶ καταφεύγοντας, τὸ κατηφές διώκου-
σα τῶν καρδιῶν ἡμῶν, μόνη σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ηγίασται Παρθένε, ἡ κτίσις ἐν σοὶ, καὶ ἐναγοῦς ἐρρύσθη, κακίας
τοῦ Βελίαρ· διὸ ἡμᾶς καθαγίασον, τοὺς ἐν Ἀγίῳ οἴκῳ σου, κα-
θαγιάζοντας, Λόγον μόνον ὑπεράγιον.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θεῖαν.

Σὼν ἡ πόλις τοῦ Παντάνακτος, τοὺς σοὺς δούλους Ἀγνή, πο-
λιτογραφηθῆναι, ἐν οὐρανοῖς ἀξίωσον, πάσης τε ὁργῆς, τὴν τιμῶ-
σάν σε πόλιν ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ιδοὺ τὸ φρέαρ τὸ Ζωήρρυτον, ἡ Παρθένο· Ἀγνή τῶν χαρισμά-
των ταύτης τὰνάματα προχέουσα, ἅπαντας πιεῖν εὐσεβεῖ διανοίᾳ
πιστοὺς προτρέποντα.

Νοὶ τελείῳ προσεγγίσωμεν, τῷ κολύμβῳ πιστοί, χεῖρὶ εὐλογου-
μένων, τῆς μόνης Θεομήτορος, καὶ τῶν ψυχικῶν, ἐκπλυθῶμεν κη-
λίδων, τῇ θεῇ Χάριτι.

Πυρὸς τοῦ θεοῦ οἰκητήριον, αἰωνίου πυρὸς ῥῦσαι ἡμᾶς, Παρ-
θένε, καὶ τούτοις σου τοῖς ὕδασι, Κόρη, τοῖς θερμοῖς, τὸν κρυ-
μὸν τῶν πταισμάτων ἡμῶν διάλυσον.

ᾠδὴ ε'. Πρὸς σε ὁρθοῖω.

Ροὰς δακρύων, δίδου μοι, Παρθένε, ἐκπλυνούσας ῥύπου παθῶν
τῆς ἁμαρτίας· καὶ θείῳ λουτρῷ, τῇ πρὸς μόνον τὸν Κτίστην πρε-
σβεῖά σου, καινοποιήσον, μόνη Ἀπειρόγαμε.

Οδὸν εἰς εὐθείαν, τὴν ὁδὸν τὴν θεῖαν, ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως,
ὁδηγήσον, Παρθένε, ἡμᾶς τοὺς πιστῶς βηματίζοντας, τούτῳ τῷ
θείῳ Ναῷ, ἐν αὐτῷ τε ὑμνοῦντάς σε, Πανύμνητε.

Σωμάτων πάθη, ἡ τῆς ἀπαθείας τὴν πηγὴν, τεκοῦσα ἰάτρευσον,
Παρθένε, καὶ τῶν ψυχικῶν, τὸν λαόν σου κηλίδων ἀπόσμηξον
νῦν, τὸν ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ δοξάζοντα.

Φορέσας σάρκα, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων, σοῦ Παρθένε ὁ Λόγος, τῷ
κόσμῳ ἐπεφάνη· ὃν ἐκδυώπει διαρρηξίᾳ τὸν σάκκον, ἡμῶν τῶν
παθῶν, γυμνωθέντας ἐνδύσαι τε ἀπάθειαν.

ᾠδὴ στ'. Ἀβυσσος ἐσχάτη ἁμαρτημάτων.

Εὐφρανον, Παρθένε, τὰς διανοίας τῶν δούλων σου, καὶ κατεύθυ-

νον ἡμῶν τὸ ἔργον, ὅπερ τελοῦμεν εἰς δόξαν τοῦ μόνου φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν.

Ρανόν σου, Παρθένε, Θεοκυῆτορ Πανάμωμε, τὰ ἐλέη ἐπὶ τὸν λαόν σου, καὶ πρὸς θερμὴν τοῦ Δεσπότου ἀγάπην, τὰς ψυχὰς ἡμῶν κίνησον.

Ωρθωσας πεσοῦσαν, ὥπερ σκηνὴν τὸ ἀνθρώπινον, Παναμώμητε Σκηνὴ τοῦ Λόγου, τοὺς τῇ Σκηνῇ σου φοιτῶντας οὖν, εἰσάγαγε εἰς θεῖα Σκηνώματα.

Τέτοκας Παρθένε, τὸν Βασιλέα τῆς κτίσεως· ὃν δυσώπει τῆς βασιλευούσης, νῦν ἐπ' ἐμοὶ ἁμαρτίας λυτρώσασθαι, καὶ σῶσαι τὸν δοῦλόν σου.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Η Παντευλόγητος Κόρη, γενοῦ ἐν μέσῳ τῶν δούλων σου, οὐρανίαις ἡμᾶς εὐλογίαις, εὐλογοῦσα κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἰ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πεινῶντάς σου, Παναγία, τὴν χάριν ἅπαντας ἔμπλησον, τοὺς ἐν πίστει θερμῇ τούτοις προστρέχοντας τοῖς ὕδασι, εὐλογημένους χάριτι, ὑπὸ σοῦ, Παντευλόγητε.

Αγιασμὸν ἐπιπέμπεις, τοῖς ἀγιάζουσι πάντοτε, τρισαγίαις φωναῖς, τὴν Τριάδα καὶ πιστῶς σὲ δοξάζουσιν, ἀγιωτέραν Δέσποινα, Χερουδὶμ χρηματίζουσιν.

Ρέουσι θεῶν Χαρίτων, τῶν σῶν σταγόνες ἐκάστοτε καὶ ψυχὰς τῶν πιστῶν, Θεοτόκε δαφιλῶς καταρδεύουσι καὶ τὸν αὐχμὸν ἐξαίρουσι, τῶν παθῶν θεῖα χάριτι.

ᾠδὴ η'. Νόμων Πατέρων.

Θεοῦ Μητέρα, σὲ δοξάζομεν πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης, παντοίου

κλύδωνος, χαλεπῆς τε περιστάσεως, καὶ φλογὸς αἰωνίου, λύτρωσαι μόνῃ πάντων Προστασία τῶν πιστῶν, καὶ τὸ ἔργον κατεύθυνον τῶν χειρῶν ἡμῶν τοῦτο, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, βοῶντων, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εθνῶν ἀνόμων διασκέδασον, βουλὰς ἀνόμους, μόνῃ Θεομακάριστε, καὶ τοὺς νόμους ἐκπληροῦν ἡμᾶς εὐδῶσον τοῦ Κτίστου, ἡ τὸ τοῦ νόμου παύσασα σκιῶδες τοκετῷ, καὶ τὸ φῶς εἰσοικήσασα, χάριτος τοῖς βοῶσι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νοὶ τελεῖψ μακαρίσωμεν, τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, Θεὸν μακάριον ἀπορρήτως σωματώσασαν, καὶ πάντας μακαρίους ἐργαζομένην τοὺς ἐν τῷ ναῷ Αὐτῆς πιστῶς εἰσίνοντας ἐκάστοτε, καὶ πίστει μελῳδοῦντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωράθης κλίμαξ ἀπὸ γῆς ἡμᾶς, πρὸς οὐρανόν, Παρθένε, ἀναβιβάζουσα, καὶ πηγὴ θαυμάτων βρύουσα, ὡς τρυφῆς τὸν χειμάρρουν ἀποτεκοῦσα, πάντοτε τῶν πίστει μελῳδούντων· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ξενίας Δεσποτινῆς.

Ιερώτατος Μωσῆς, Μερρᾶς τὸ ὕδωρ ἐγλύκανε λαοῦ εἰς σωτηρίαν· ἡμῶν δὲ τὰ πικρὰ πάθη καὶ ἁμαρτήματα, τοὺς ἀγιάζομένους παύει, τοῖς αὐτῆς ἡ Παρθένος, ὕδασι πάντοτε.

Ως πόκος τῷ Γεδεὼν ὥράθης πάλαι τὸν ὄμβρον, εἰσδεξαμένη, Κόρη, τὸ ἐπουράνιον διδιδῶντα Πανάμωμε, πότισον τὸν λαόν σου νᾶμα ἀφθαρσίας, ἐν πίστει ὅπως δοξάζῃ σε.

Σὲ πάλαι τοῦ Ἀαρὼν, ἡ βᾶβδος προεικόνιζε, ἐξ ἧς Χριστὸς τὸ ἄνθος, Ἀγνή, ἐβλάστησε, καὶ τὴν δεινῶς βλαστήσασαν ἐν Παραδείσῳ πρὶν ἁμαρτίαν, ἀπεμάρανε ξύλῳ, Θεοχαρίτωτε.

Ηγίασε Χριστὸς σέ, Σκέπη μου Παναγία, τῇ θεῖα τούτου
δόξῃ διὰ τοὺς τῇ Σκηνῇ, πιστῶς ταύτῃ σὲ δοξάζοντας, ἁγιασμῷ
πληροῖς ἐνθέου, νοσημάτων παντοίων ἀποκαθαίρουσα.

Φανεῖσα τῶν Χερουβὶμ, ἁγιωτέρα Παρθέने, τὸν Θεὸν τεκούσα
τὸν Ὑπεράγιον, πάντας ἡμᾶς καθαγιάσον, τοὺς ἐν φωναῖς ἁγίαις,
πίσται ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ σὲ ἁγιάζοντας.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

ᾠδὴ α'. Ἦχος βαρύς. Τῷ Συντρίφαντι πολέμους.

Φώτισόν μου, Θεοτόκε, τὰς αἰσθήσεις τοῦ νοός, ὡς νεφέλῃ αὐ-
σα, Κόρη φωτοδόχε· ῥᾶνον τῇ ψυχῇ μου ῥανίδα μετανόας καὶ
διάσωσόν με.

Χαῖρε Ἀχραντον δοχεῖον τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, χαῖρε πα-
στάς ἀκηράτου νυμφεύσεως, χαῖρε πρὸς Θεὸν καταλλαγὴ ἁμαρ-
τωλῶν, χαῖρε, Πανύμνητε.

Πλήρωσόν μου τὴν καρδίαν εὐφροσύνης, Ἀγαθή, πηγὴ Χαρι-
τόβρυτε, πάθη καθαίρουσα, καὶ ἐκδιώκουσα γηγενῶν νοσήματα,
Πανάμωμε.

Ο συντρίψας πολέμους ἐν βραχίονι Ἀγνή, καὶ ἀναβάτας βυ-
θίσας σὺν ἄρμασι, Κύριε, Πηγὴν τὴν κηρύσσαν αὐτόν, σωστικὴν
ἀνέδειξεν.

ᾠδὴ γ'. Ἑσπερώθη ἡ καρδιά μου.

Χαῖρε ἡ μόνη Χαριτόβρυτε καὶ Ἀγία, ἡ νόσους φυγαδεύουσα
κρήνη, καὶ καρδίας καθαίρουσα, Πανάμωμε.

Χαῖρε ἡ μόνη τῆς σωτηρίας πύλη, τὸ ὕδωρ χαῖρε τῆς ἀφθαρ-
σίας, τοὺς μετέχοντας ἀφθαρτίζον καὶ καθαῖρον, Ἀχραντε.

Μὴ ἀστοχήσω τῶν ἐσθλῶν, Ἀγνή, ζωρεῶν σου, μὴ πῦρ με
φλέξῃ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῆς βραθυμίας, ἀλλ' οἰκτεράσα σῶσόν με.

Ως ὁ ληστής Μνήσθητί μου ἀνακράζω, Οἰκτίρμον· σῶσόν με ταῖς
πρεσβείαις τῆς ἀφθόρως τεκούσης σε.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἑσαρκον παρουσίαν σου.

Ρωννύμενοι τῇ ὕδατί σου, Σεμνή, βοῶμέν σοι χαριστήριον ᾠδῇ.
τὸ καύχημα χαῖρε τῶν ὑμνούντων σε.

Τῶν εὐσεβῶν καταφυγὴν κραταίαν, τὸν οἶκόν σου ἐπιστάμενοι,
Ἀγνή, προσφεύγοντες ἰάσεις λαμβάνομεν.

Ποντούμενον τῇ πελάγει τῶν δεινῶν, σφαλμάτων με, δεξιᾷ σου
κραταίᾳ, ἀνάστησον, Κόρη, καὶ διάσωσον.

Εν κλίνῃ με ἀσθενείας κείμενον, ἰάτρευον τῇ πρεσβείᾳ σου,
Ἀγνή, ἡ τέξασα πηγὴν ζωῆς, Ἀχραντε.

ᾠδὴ ε'. Οἱ ὀρθοίζοντες Λόγε.

Χαῖρε τῆς ἁμαρτίας τὸν ῥυπον ἀναιροῖσα, κρήνη φωτεινέμερρε,
τοὺς ἁμαρτίαις ἐκπεσόντας Ἀγνή, θεῖως ἐκκαθαίρουσα.

Χαῖρε στάμνε, τὸ Μάννα χωρήσασα τὸ θεῖον, χαῖρε ὕδωρ τοῦ
κόσμου καθαῖρον ἁμαρτίας, κρήνη τοῖς πιστοῖς ὑγείαν παρέχουσα.

Παναγία Παρθέने, τοῦ κόσμου προστασία, ἐξελεῖ τὸν λαόν σου
τῆς νῦν πολιορκίας, καὶ πάσης ἀπειλῆς, λύτρωσαι καὶ θλίψεως.

Συντριβέντα με ὄλον τῶν θλίψεων τῷ βάρει, τῷ ἁγιασματί σου, ἀνάστησον Παρθένε, καὶ πάσης ἀπειλῆς ῥύσαι καὶ κολάσεως.

Ῥδὴ στ'. Βυθῷ ἁμαρτημάτων.

Τὸ χαῖρέ σοι τῇ μόνῃ εὐλογημένῃ, πιστοὶ χαρμονικῶς ἐκβοῶ-
μεν, Παρθένε, ἡ ἔμψυχος καὶ χαριτόδωτος βρύσις, χαῖρε κόρη
Πανάμωμε.

Παράδεισος ἡ κοιλία σου, ἐφάνη σεμνή, ξύλον ζωῆς μέσον βλα-
στήσας· τὸ χαῖρέ σοι διὰ πάντοτε πιστῶς ἐκβοῶμεν οἱ δοῦλοί
σου, Πανύμνητε.

Διάσωσον κινδύνων παντοδαπῶν με τὸν δοῦλόν σου, Ἀγνή, τὸν
πιστῶς τῇ Πηγῇ σου προστρέχοντα, καὶ αἰτοῦντα θερμῶς, ἀνιάτων
παθῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Βυθῷ ἁμαρτημάτων περιπεσόντα με νῦν, ὡς ἐλεήμων χειρί
σου ἀνάστησον, Ἀρχαντε, καὶ μελλούσης ζωῆς κληρονόμον με
ἀνάδειξον.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Χαῖρε ἀκήρατε Πηγῇ, τοῦ αἰζώου ρείθρου καὶ θείου, πιστῶν
τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, καὶ τοῖς βοῶσι χαρὰ καὶ σκέπη· Εὐλογη-
τὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χαῖρε λυχνία φωτεινή, χαῖρε στάμνε ζωῆς τὸ Μάννα, ἐν σῇ
κοιλίᾳ βαπτίσσας· χαῖρε τῶν μελωδούντων ἰσχυρὸς καὶ κράτος·
Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν πειρασμῶν τὰς προσβολάς, καὶ παθῶν καὶ νόσων τὸ νέφος,
Ἀγνή, τάχος διακίεδασον, καὶ πρὸς χαρμοσύνης ἴθυνον πλάτος,
τὸν δυστυχῇ καὶ ἄθλιον, καὶ ταλαίπωρον δοῦλόν σου.

Πόρνην ζηλοῦντες νοητῶς, τῶν ποδῶν τοῦ μόνου Δεσπότη, πι-
στοὶ δεῦτε ἐφαφώμεθα, ἵνα πλημμελημάτων λάβωμεν τὴν ἄφεσιν.

Ῥδὴ η'. Τὸν μόνον ἄναρχον Βασιλέα.

Ιερωτέραν σε οὐρανίων ταγμάτων, ἐπιγινώσκοντες αἱ πιστοὶ βοῶ-
μεν, Πανύμνητε· Χαῖρε κρήνη ἁγία, ἡ φέρουσα ζωῆς τὸ ρεῖθρον
τοῖς βοῶσι· Χαῖρε εὐλογημένη.

Ως ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀπόρρητα πάντα, καὶ ξένα λίαν βρο-
τοῖς καὶ Ἀγγέλοις, Πανύμνητε Θεοτόκε Μαρία, ὑπάρχει τὰ τῆς
σῆς πηγῆς θαύματα θεῖα, ἀκήρατε Παρθένε.

Αλλην οὐ κέκτημαι βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις, ἐν τοῖς κινδύνοις ἐτοι-
μότατον ῥύστιν Πανάχραντε, καὶ βεβαίαν προστάτιν, ἐν νόσοις χα-
λεποῖς χαράν, καὶ εὐφροσύνην ἐν θλίψεσι ποικιλίαις.

Νεύρωσον, Ἀρχαντε, τῆς ψυχῆς μου τὸν τόνον νενεκρωμένον·
ταῖς πολλαῖς ἁμαρτίαις καὶ φώτισον μετανοίας τῷ φέγγει ταῖς
θεαῖς σου λιταῖς, ὅπως εὐχαρίστως σε δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Σὲ τὴν Ἀρχαὶον Μητέρα.

Νύμφη Πάναγνε, Μητὲρ εὐλογημένη, ἡ τὴν ἀπόρρητον Πη-
γὴν ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα ἡμῖν ρεῖθρον ζωῆς,
Ἀρχαντε.

Ητὸν ἀχώρητον Θεὸν ἀποτεκοῦσα, χαῖρε ἀνύμφευτε Κόρη,
χαῖρε ὕψος ἄρρητον χαῖρε πάντων πιστῶν τεῖχος ἀρραγέστατον.

Σὲ κράτος μου καὶ τεῖχος, καὶ γαλήνην καὶ προστασίαν καὶ
δρόσον φέρω ἐν καρδίᾳ μου· Σύ με πάσης, Ἀγνή, κάθαρσον κα-
κώσεως.

Θραύσον ἅπασαν ἰσχὺν τῶν πολεμίων, Θεοκυῆτορ Μαρία, καὶ ἰσχὺν τὴν ἄμαχον κατ' αὐτῶν Ἀγαθή, δώρησαι τοῖς δοῦλοις σου.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΟΓΔΟΣΣ

(Ὑπὲρ νοσούντων)

Ὡδὴ α'. ἤχος πλ. δ. Ὑμῶν διοδεύσας.

Πηγὴν ἢ κυήσασα τῆς ζωῆς, πηγῆς ἐξ ἀφθόνου, τῶν πλουσίων σου δωρεῶν, μετάδος, Παρθένε, τῷ νοσοῦντι, καὶ τὴν ὑγείαν αὐτῷ νῦν χορήγησον.

Η πύλη τῆς ὄντως Ἀνατολῆς, ἀνάτειλον αἴγλη, σωτηρίας τῷ χαλεπῶς, ἐν κλίνῃ κειμένῳ ἀσθενείας, καὶ ἐκ πυλῶν τοῦ θανάτου ἐξάρπασον.

Ιάματα βρούεις τοῖς τῷ Ναῶ, τῷ Σῶ προσειῦσι, καὶ νοσήματα τῶν ψυχῶν, Ἀγνή, καὶ σωμάτων ἀπελαύεις· διὸ τὸν δοῦλόν σου ἴασαι, Δέσποινα.

Αφέσεως ὕδωρ ὡς ἀληθῶς, ἐγέννησας, Κόρη, καὶ πηγάζεις διὰ παντός, πέλαγος θαυμάτων ἱωμένη, τοὺς ἀσθενείας βυθῷ κινδυνεύοντας.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Τὸ κατάσκιον ἔρος, τὸ καθαρὸν σκῆνωμα, Λόγου τοῦ ἐν Σοὶ ἀνεκφράστως κατασκηνώσαντος, σκιάς θανάτου με, καὶ πυρετοῦ λυροτάτου, καὶ πολλῆς κακώσεως, Κόρη ἐξάρπασον.

Οὐρανῶν πλατυτέρα, Θεοπρεπὲς τέμενος, τῆς στενοχωρούσης ὀδύνης τάχος ἐκλύτρωσαι, τὸν προσφυγόντα με, ὑπὸ τὴν σκέπην σου, Κόρη, ὅπως μεγαλύνω σε τὴν Ὑπερύμνητον.

Οβυθὸς τῶν κακῶν μου, εἰς ἀχανὲς πέλαγος, Ἀχραντε, θειῆς ἀρρώστιας νῦν με συνώθησεν· ἀλλ' ἢ τὴν ἄβυσσον, τῆς εὐσπλαγχνίας τεκοῦσα, δός μοι χεῖρα σῶσόν με, κράζει ὁ δοῦλός σου.

Η πηγὴ τῆς Σοφίας, σοῦ ἐν γαστρὶ ἦκησε, Δέσποινα, πηγὴν ἱαμάτων, ἔθιν σὲ ἔδειξε, ρεῖθρον ἀφέσεως, καὶ ἀδαπάνητον πλοῦτον, καὶ τῶν ἀνυμνούντων σε σκέπην καὶ στήριγμα.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Υπὸ πλήθους πταισμάτων μου, πλήθη ὀδυνῶν με, περιεκύκλωσάν, σοῦ τὸ ἔλεος κυκλώσαι με, τῆς τεκούσης Λόγον πολυέλεον.

Σφοδρόταταις βαλλόμενος, Κόρη, ἀλγηδόνι· καὶ ὀδυνώμενος, σὲ προσέδραμον Παντάνασσα, τῶν πιστῶν τὸ μέγα καταφύγιον.

Ζωηφόρε ἀμίαντε, νῦν θανατηφόρου νόσου ἀπάλλαξον, τὸν ἐν νόσῳ ἐταζόμενον, καὶ θανάτου πύλας προσεγγίζοντα.

Μὴ ὑπνώσω εἰς θάνατον, νόσῳ βαρυτάτῃ περικυκλούμενος, ἀκοιμήτῳ δὲ πρεσβεῖα σου, σῶσόν με, Παρθένε καὶ σωθήσομαι.

Ὡδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ιαμάτων πηγὴν σε, ἔδειξε Σοφίας ἢ ἄπειρος ἄβυσσος, ἐκ σοῦ προσελθοῦσα, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε, ἀλλὰ ὁμβρισόν μοι, ἀναφυχῆς, Ἀγνή, ρανίδα, τὴν πυρὰν τῶν παθῶν μου σδευνούσαν.

Επὶ κλίνης ὀδύνης, ἐπὶ ἀρρωστίας στρωμνῆς κατακείμενος, τῆς ζωῆς τὰ τέλη, καὶ θανάτου ἐφόδους φαντάζομαι, ἀλλ' ἐπίσπεφαι με, ἐπισκοπῇ σωτηριώδει, Θεοτόκε, βοᾷ σοι ὁ δοῦλός σου.

Τοῦ Δεσπότη τοῦ ἐλῶν, ὧφθης καθρώτατος Ναὸς Πανάμωμε, καὶ Ναὸν τὸν θεῖον, σοῦ τῇ κλήσει ἀξίως τιμώμενον, εὐλογεῖς

Παρθένε, πηγὴν ἀφθόνων χαρισμάτων, τοῖς πιστῶς προσιοῦσαι δεικνύουσα.

Εξ ἀμέτρων πταισμάτων, ἄμετροι ἐπῆλθόν μοι νόσοι ἐπάλληλοι· ἀλλ' ἢ ἄμετρός σου, εὐσπλαγχνία νῦν ἐπιφασάτω με, Παναγία Κόρη, ὁ ἀσθενῶν πιστῶς βοᾷ σοι, δωρουμένη μοι ῥῶσιν καὶ ἔλεος.

Ῥδὴ σί'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Η πύλη ἢ νοητή, τῆς σωτηρίας ἢ εἰσόδος, τὸν δοῦλόν σου ἐκ πυλῶν, θανάτου ἐξάρπασον, καὶ τοῦτον εἰσάγαγε, εἰς ὑγείας τριβούς, σωτηρίας εἰς σκηνώματα.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ἱάτρευσον Ἀειπάρθενε, κεκακωμένον πολλὰς, παθῶν μαστιγώσεις, τὸ σῶμά μου ἴασαι, ὅπως εὐχαρίστως, μεγαλύνω σε, Πανάμωμε.

Ιλέφ ὄμματι νῦν, ἐπίσκεψάι με τὸν δοῦλόν σου, καὶ πάθη μου τὰ κρυπτά, θεράπευσον, Δέσποινα, ὅπως τὰ ἐλέη σου, φανερώς κηρύττω, ἐλεῆμον Ἀπειρόγαμε.

Υπὲρ τὴν προβατικὴν, ὁ σὸς Ναὸς ἀναδέδεικται, οὐχ ἓνα κατὰ καιρόν, πολλοὺς δὲ ἰώμενος, τῇ γεύσει τοῦ ὕδατος, οὐπερ, Παναγία, καθηγιάσας, Θεόνημφε.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες ἐβραίων.

Πάθει δεινῶ κεκρατημένος, ὀδυνώμενος καὶ στένων σοὶ προστρέχων, τρυχομένης ψυχῆς τὸν πόνον μὴ παρίδης· ἀλλ' εὐμενὴς ὑπάρχουσα, ἴασαί με, Θεοτόκε.

Εχων πληθὺν ἀμαρτημάτων, περιέπεσον εἰς πλῆθος νοσημάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πολλῇ προσήλθον δυναστείᾳ, τῶν ἀναγκῶν μου ῥῶσαί με, Παναγία Θεοτόκε.

Αγιον τέτοκας ἀγίων, Ἀγίστευκε τῆς θαλάσσης ὄντως δόξης· τῷ ναφ σου διό, τοὺς πίστει προσιόντας, καθαγιάζεις, Ἀχραντε, λυτρουμένη τῶν κινδύνων.

Ῥδὴ η'. Ἐπαπλασίως κάμινον.

Η τοῦ Ὑψίστου δύναμις, ἐπὶ σοὶ κατεσκήνωσε, δύναμιν ἀνίκητον σὲ περιζώσασα· διὸ παρειμένον με, ἐξ ἀμετρήτων πόνων Ἀγνή, ἐξ ἀρρώστημάτων, ἐκ παθῶν ἀνιάτων, ἀπάλλαξον καὶ δεῖξον, ἀρτιόδρομον φάλλειν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Σιλωάμ ὁ οἶκός σου, τιμιώτερος δέδεικται, ὅνπερ Παναγία, θαυμαστῶς ἡγίασας, τυφλοὺς καὶ κωφεύοντας, καὶ χαλεπῶς πυρέττοντας, καὶ ἀρρώστημάτων, προσβολαῖς κλονουμένους, ἰώμενος καὶ πείθων, εὐχαρίστως κραυγάζειν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Αγία Θεοτόκε ζῶσα πηγὴ, ἐκ παλάμης τὸ μύρον πηγάζουσα, καὶ ποταμούς, θείων ἱαμάτων παντοδαπῶν, τοὺς δεομένους δούλους σου, πότισον καὶ ἐκπλυνον τῶν παθῶν, κηλίδας Θεομήτορ, ὅπως σὲ μεγαλύνῃ, ὁ σὸς λαὸς ἐπαγαλλόμενος.

Η Πύλη ἦν ὁ Ὑψιστος διελθὼν, ἀπαράνοικτον πάλιν κατέλιπε, τὰς ἐαυτῆς πύλας ἀνεπέτασεν εὐμενῶς· οἱ ἐν δεινοῖς ὑπάρχοντες, δεῦτε καὶ προσέλθετε πρὸς αὐτήν, καὶ ῥῶσιν προσλαβόντες, οὐ μὴ κατασυχυνθῆτε, φωτὶ τῷ ταύτης σημειούμενοι.

Πηγὴ τῶν ἱαμάτων παναληθής, Κίθωτὲ τοῦ σεπτοῦ ἁγιάσματος, Θρόνε Θεοῦ, τῶν καταπιπτόντων ἢ κραταιά, καὶ δυνατὴ ἀνθρώποις, ἔγειρον ἐκ λάκκου ἀμαρτιῶν, καὶ βόθρου ἀσθενείας, καὶ χάους ἀλγηδόνων, τὸν σὸν ἱκέτην δυσωποῦντά σε.

Απόστολοι, Προφῆται, Ἀρχιερεῖς, Ἀθλοφόρων, Ὅσιων ὁμή-
γυρις, τῶν ἐκλεκτῶν, τάγματα Ἀγγέλων Θεοειδῶν, σὲ δυσω-
ποῦσι Κύριε, ἴασαι τὸ ἄλγος τοῦ ἀσθενοῦς, ἐλάφρυνον τὸν πόνον,
ὥς μόνος ἐλεῆμων, καὶ τὴν ὑγείαν αὐτῷ δώρησαι.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

(Μετὰ τὴν νόσον εὐχαριστήριος).

Ῥδὴ α'. ἤχος πλ. δ'. Ὑμνὸν διοδεύσας.

Η πύλη τῆς θείας Ἀνατολῆς, ἡνοιξάς μοι πύλας, συμπαθείας
καὶ ἐξ ὁδοῦ, εἰς Ἄδου φερούσης ἐλυτρώσω· διὸ αἰεὶ εὐχαρίστως
δοξάζω σε.

Καρδίᾳ καὶ πνεύματι καὶ νοῦ, τεταπεινωμένῳ, ἀνθ' ὧν ἔτυχον
τῆς ἐκ σοῦ, Ἀγία Παρθένε, βοηθείας, εὐχαριστῶ σοι ἀπαύστως ὁ
δοῦλός σου.

Τὸ πένθος μετήλθέ μοι εἰς χαράν· ἰδοὺ γὰρ ὀρώμαι, ὑγιαίνων
χάριτι σῇ· διὸ Παναμώμητε Παρθένε, εὐχαριστῶ σοι, καὶ πίστει
δοξάζω σε.

Ναῦ σου τῷ θεῷ προσπεφευγώς, δδύναις παντοίαις, χειμαζό-
μενος χαλεπῶς, ὁ δοῦλός σου ἔτυχον γαλήνης· καὶ διὰ τοῦτο,
Παρθένε, δοξάζω σε.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Αμαρτίας βυθός με, εἰς ἀχανές πέλαγος, ὤθησεν Ἀγνή ἀσθε-
νείας· ἀλλὰ προσέδραμον, εἰς γαληνότερον, τῶν οἰκτιρμῶν σου λι-
μένα, καὶ τυχὼν ἰάσεως, πόθῳ δοξάζω σε.

Τῆς ἐμῆς ἀσθενείας, ἀναψυχὴ γέγονας, καὶ τῆς συνεχούσης

δδύνης, θάττον ἀπήλλαξας, Θεοχαρίτωτε, ἐν εὐχαρίστοις φωναῖς
σοι, διὰ τοῦτο φθέγγομαι, πίστει ὁ δοῦλός σου.

Τὴν ἐμὴν οὐ παρείδες, δδυνηράν δέησιν· βρῦεις γὰρ πηγὴν
συμπαθείας, εὐσπλαγχνε Δέσποινα· ὤθεν τὸ ἄλγος μου, καὶ τῆς
ψυχῆς τὴν δδύνην, θεῖα ἐπισκέφει σου, θάττον ἐκούφισας.

Απὸ κλίνης δδύνης, ἀπὸ πυλῶν Ἄδου με, ἀπὸ στενωπάτης κα-
κώσεως ἐπανήγαγες, πρὸς φῶς ἀνέσεως, πρὸς πλατυσμὸν εὐρω-
στίας, ἀνθ' ὧν μεγαλύνω σε, Ἀχραντε Δέσποινα.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τοῦ συνέχοντος καύσωνος, δρόσῳ τοῦ ἐλέους σου ἐπεκούφισας,
τὴν πυρέττουσαν καρδίαν μου· διὰ τοῦτο, Κέρι, μακαρίζω σε.

Επ' ἐμοὶ ἐθαυμάστωσας, Ἀχραντε Θεόνυμφε τὰ ἐλέη σου, ρυ-
σαμένη με κακώσεως, καὶ τῆς κατεχούσης ἀπογνώσεως.

Τῆς φωνῆς μου ἀκούσασα, πᾶσαν ἀπ' ἐμοῦ ἀφείλες δυσχέρειαν,
Θεοτόκε καὶ δοξάζω σε, τὴν δεδοξασμένην, Ἀειπάρθενε.

Συμπαθείας ἡξίωσας, τὸν ἀσυμπαθῆ με καὶ ἐπεσκέψω με, περι-
στάσει κλονούμενον, Θεοτόκε, ὤθεν μεγαλύνω σε.

Ῥδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ο συνέχων με ζόφος, τῇ ἐπισκοπῇ σου, Ἀγνή, ἀπελήλαται· αἱ
πολλαὶ δδύναι, κουφισμὸν ἀοράτως ἐδέξαντο· ὑπὲρ ὧν δοξάζω,
εὐχαριστῶ καὶ μεγαλύνω, τὴν θερμὴν σου, Παρθένε, ἀντίληψιν.

Ταπεινώσει καρδίαν, ὕμνον χαριστήριον, Ἀγνή, προσάγω σοι,
ὁ πιστός σου δοῦλος, λυτρωθεὶς τῶν θλιβόντων, Πανάμωμε, καὶ
βοῶ σοι χαῖρε, καταφυγὴ τῶν ἐν ἀνάγκαις, χαῖρε· μόνη ἀνθρώπων
βοήθεια.

Τὸν ζοφώδη χιτῶνα, τῆς παρενοχλοῦσής με νόσου ἀπέδυσας, καὶ ἰδοὺ χορεῦω, καὶ ἐπισκικρῶ ἐπαγαλλόμενος, περιχαρῶς ἐν τῷ Ναῷ σου, ἀνυμνῶν σου, Παρθένε, τὰ θαύματα.

Ακοιμήτῃ πρεσβεῖα, μέλλοντα εἰς θάνατον ὑπνῶσαι ἡγείρας, καὶ τοῖς πόνοις πέρας, ἐπισκέψαι σου θεία ἐπέθηκας, καὶ ἀνήγαγές με, ἀπὸ βυθοῦ πολλῆς ὀδύνης· διὰ τοῦτο, Παρθένε, δοξάζω σε.

ᾠδὴ στ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸν κοπετὸν εἰς χαράν, μετέστρεψας τοῦ ἱκέτου σου· διέρρηξας γὰρ ἐμοῦ τὸν σάκκον, Πανάμωμε, τῆς πολλῆς κακώσεως, καὶ τὴν τῆς υἱείας εὐφροσύνην περιέζωσας.

Παράλυτον ὡς τὸ πρὶν, ὁ σὸς υἱὸς ἐξανέστησε, Θεοκυήτορ Ἀγνή, οὕτω με τὸν δοῦλόν σου, ἐν νόσου ἐξήρπασας, θάνατον γεννώσης· διὰ τοῦτο μεγαλύνω σε.

Τὰ τέλη μου τῆς ζωῆς, ἡλέησας φανταζόμενον, καὶ νῦν, Μαρία Ἀγνή, Ναὸν σου τὸν Ἅγιον, χαίρων περιέρχομαι, εὐχαρίστησά γλῶσση, καὶ καρδία μακαρίζων σε.

Ψυχῆς μου τὰς ἐκτροπὰς, θεράπευσον, Ἀειπάρθενε, ὡς ἔπαυσας τὰς δεινάς, ὀδύνας τοῦ σώματος, ὅπως ἀμφοτέρωθεν, υἱαίωνων αἶνον, χαριστήριον προσάξω σοι.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ιαμα βρύεις τοῖς νοσοῦσιν, ἐκ παλάμης σου Μαρία Θεοτόκε, τὸν σὸν δοῦλον ἐξ οὗ, ἐπότισας βοῶντα· Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ποίαις φωναῖς σε ἀνυμνήσω· Ποία γλώσση σε, Παρθένε, μεγα-

λύνω; Ὅτι νόσου πικρᾶς, καὶ πόνων βαρυτάτων, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, ἐλυτρώσω τὸν σὸν δοῦλον.

Εἶδες τὴν θλιψίν μου, Παρθένε, καὶ προσέσχες τῇ φωνῇ μου, καὶ ἐρρύσω, χαλεπῶν με παθῶν, καὶ νόσων καὶ κινδύνων. Εὐχαριστῶ σοι, Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου ἡ βεβαία.

Ρῶιν καὶ ἔλεος παράσχου, τῇ καρδίᾳ μου τῇ τετραυματισμένῃ, ἵνα πίσται βοῶ, καὶ χαίρων ἀνακράζω· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλάδας.

ᾠδὴ η'. Ἐπιπλασίως κάμινον.

Τοῖς ἀλγένοις στενούμενος, πυρετοῖς τε φλεγόμενος, καὶ τῇ τρικυμῇ τῶν δεινῶν δονούμενος, προσῆλθόν σοι, Δέσποινα, εὐλογημένη Πάναγνε, καὶ ὡς συμπαθής, οὐκ ἐβδελύξω με ὅλως, ἀλλ' ἔσωσας βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας αἰῶνας.

Τοῖς συνεχέσι πόνοις με, χαλεπῶς συντριβόμενον, καὶ τῇ ἀπογνώσει τῆς ζωῆς στερούμενον, ἐπέβλεψας ἄχραντε, εἰς τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν, καὶ ἀνεκαλέσω πρὸς υἱεῖαν βεβαίαν, βοῶντα Θεοτόκε· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὴν ἐμὴν ἐπέβλεψας, Θεομήτορ ἀσθένειαν, καὶ δι' εὐσπλαγχνίαν, παρ' ἐλπίδα ἔσωσας, τὸν δοῦλόν σου, Δέσποινα, καὶ εὐφροσύνης ἐπλησας, ῥώσεως ἐνθέου, καὶ χαρᾶς μελωδούντα· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εκδυσωπῶ σε, Δέσποινα, τὴν ψυχὴν μου θεράπευσον, τὴν κεκακωμένην προσβολαῖς τοῦ ὄψεως, τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, τῆς ἁμαρτίας λύτρωσαι καὶ τῆς ἐν γέννη χαλεπῆς καταδίκης· καὶ

σῶσόν με βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἐφοίξε πᾶσα ἀκοή.

Ποῖόν σοι αἶνον, Ἀγαθή, κατ' ἀξίαν ἀναπέμψω ὁ δούλός σου, ἀνθ' ὧν τοιαύτης με, εὐεργεσίας, Ἀγνή, ἠξίωσας, καὶ ἐλυτρώσω με παθῶν, τῶν παραπεμπόντων με, εἰς Ἄδου βάραθρα, μεσιτεία σου θερμῇ, Παντευλόγητε.

Αγιον Σκήνωμα Θεοῦ, χαῖρε μόνη τῶν βροτῶν ἐγκαλλώπισμα, Ναὲ πανάγιε, τοῦ Βασιλέως Θρόνε πυρίμορφε, ἐν τῇ εὐσπλάγχνῳ σου ροπῇ, τὸ βάρος ἐκούφισας, τῆς ἀσθενείας μου, καὶ ὑγείας, καὶ ζωῆς με ἠξίωσας.

Δευτέ μοι πάντες, ἀδελφοί, συνευφραίνεσθε κοινῇ μεγαλύνοντες, τὴν ὑπεράμωμον, Θεοῦ Μητέρα, Πηγὴν τὴν ἄφθονον, ἐξ ἧς μοι βεῖθρον διαυγές, ἰάσεως ἔβλυσε, καὶ τὸν φλογμὸν τῶν ἐμῶν, ἀλγυδόνων, παντελῶς ἐξηφάνισεν

Αχραντε Δέσποινα Ἀγνή, τῆς καρδίας μου τὰ πάθη θεράπευσον, καὶ τῆς μελλούσης με, ζωῆς ἐνθέου μέτοχον ποιήσον, καὶ τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, πρεθείαις σου λύτρωσαι, ἵνα δοξάζω σε, προστασία τῶν πιστῶν ἀκατάσχυντε.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Αγία Θεόνυμφε, ἡ τῶν Ἀγίων τὸν Ἅγιον, ἀρρήτως κυΐσασα, ἡμᾶς ἀγίασον, τοὺς προστρέχοντας, τῷ θεῷ σου τεμένει, καὶ τοῦ ἀγιάσματος, τοῦ σοῦ μετάδος ἡμῖν.

Βοῶμεν γηθόμενοι, σοί, Παναγία Θεόνυμφε· ὧδὴν χαριστήριον

νῦν ἀναμέλποντες, τὸ ἀγίασμα, ὁ θρόνος τοῦ Ὑψίστου, ἡ δόξα τῶν δούλων σου, χαῖρε, Πανάχραντε.

Γνωσθήτω μοι σήμερον, τοῦ Σιλωὰμ ἐνεργέστερον, τὸ ὕδωρ τὸ Ἅγιον τὸ προερχόμενον, ἐκ τοῦ οἴκου σου, Παρθένε τοῦ ἁγίου, τὰς νόσους ἰώμενον τῶν προστρέχόντων σοι.

Αγίασον, Δέσποινα, τὴν μολυνθεῖσαν καρδίαν μου, ἡ τὸν Ὑπεράγιον Λόγον κυήσασα, καὶ ὑπάρχουσα πασῶν Ἀγιωτέρα, τῶν ἄνω Δυνάμεων, μόνη Πκνύμνητε.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Διψῶντες σῆς χάριτος, Παρθένε, ἐφ' ὕδωρ προσήλθομεν τὸ σόν, οὐκ ἀργύριον ἔχοντες, πίστιν δὲ μάλλον φέροντες· οὐ τοὺς μεταλαμβάνοντας, δίψης παθῶν ἐλευθέρωσον.

Ελάφου τὸν πόθον μιμουμένη, Ἀγνή, εὐσεβοῦντων ἡ πληθὺς, τῇ σῇ πηγῇ προσέδραμε, μεταλαβεῖν καὶ χρίσασθαι, ναμάτων τῶν Ἀγίων σου, παντοίων νόσων εἰς κάθαρσιν.

Ζωὴν ἡ τεκοῦσα Θεοτόκε, ἀγίασον πάντας τοὺς τῷ σῷ, Ναῷ περιπολεύοντας, τὴν τῶν πταισμάτων ἄψειν, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἴασιν, ἡμῖν διδοῦσα τοῖς δούλοις σου.

Σπλαγχνίσθητι μόνη Θεομήτορ, ἐλέει σου εἰκτεῖρον ἡμᾶς, ἐν σάλῳ κινδυνεύοντας, παθῶν ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ὡς φιλόπαις πρόφθασον, ῥύουσα πάντας ἰσχυί σου.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθημέμος ἐν δόξῃ.

Η Ἀγία τῶν Ἀγίων, ἡ ζωήρρυτος Δέσποινα, ἄλλην κολυμβήθραν, νῦν τοῦ Σιλωὰμ ἐκαινούργησε, τιμιωτέραν καὶ θείαν καὶ ἀένανον, ἥπερ τὰς ἰάσεις πηγάζει, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι.

Θεοτόκον σε κυρίως, καὶ Παρθένον κηρύττομεν· πάσης βλάβης ῥῦσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσαι, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους ἀποσμήχουσα· ραντισμῷ τε καὶ μεθέξει, τοῦ θεοῦ σου νάματος.

Ινα σε μεγαλοφώνως, ἀνυμνῶμεν, Πανύμνητε· τὸ ἡγιασμένον, Ἀχραντε τοῦ Λόγου παλάτιον, τὸν σὸν Ναὸν Παναγία, καθαγίασον, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν, ἱατρεῖον καὶ καύχημα.

Απειρόγαμε Μαρία, τὸ γλυκύτατον ὄνομα, καὶ ὑπὲρ χρυσίου, λίθων τε πολὺ τιμιώτερον, ὁ πολυτίμητος πλοῦτος. τὸ ὑπέρτιμον χρῆμα σῶσόν με, τὸν ἐπὶ σοὶ καταφεύγοντα.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Κυρίως δοξάζομεν, σέ, Θεοτόκε Δέσποινα, καὶ μετὰ τὸν τόκον σε Παρθένον, ὁμολογοῦμεν, καὶ τὸν τεχθέντα ἐκ σοῦ, τέλειον ἐν φύσει διτταῖς, ἓνα τὸν Θεάνθρωπον, προσκυνοῦντες λατρεύομεν.

Λουσθῆναι τοὺς σπεύδοντας, χεῖρας ὁμοῦ καὶ ὄμματα, καὶ μεταλαβεῖν ἐκ τῶν νημάτων, τῆς σῆς ἁγίας Πηγῆς, Θεόνομφε, καθαρον τοῦ ῥύπου τῆς ψυχῆς, παθῶν τε τοῦ σώματος, ἐλευθέρωσον, Δέσποινα.

Μεγάλων ἰάσεων, πηγὴν ἁγίαν ἔδειξας, τοῖς πάλαι πιστῶς προσερχομένοις, τοῦτο τὸ ὕδωρ, δι' ὃ αἰτοῦμέν σε, θαυμάστωσον νῦν καὶ ἐφ' ἡμᾶς, Κόρη, τὰ ἐλέη σου· ἐπὶ σέ γὰρ ἐλπίζομεν.

Ρεῖθροις κατανύξεις, τοὺς ῥύπους τῆς καρδίας μου, Ἀχραντε, ἀπόπλυνον Παρθένε, καὶ μετανοίας τρόπους μοι δώρησαι, σαῖς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, ἱεραῖς δεήσεσιν, ὃν ἀρρήτως ἐκύησας.

Ῥδὴ στ'. Ἐβόησε προτυπῶν.

Νημάτων σου, ζωηρόντων, Ἀγνή, καταξίωσον, ἐμπλησθῆναι,

τοὺς πιστῶς προσιόντάς σοι δούλους σου, καὶ τῇ μεταλήψει, τῶν παθῶν ἀνωτέρους ἀνάδειξον.

Ξενήκουστον, τοῖς ἀπίστοις τὸ θαῦμα λογίζεται, ὅτι ὕδωρ, παραδόξως πηγάζει ἱάματα, ἐν ᾧ, Παναγία, ὑψωθήτω, τὸ κέρας τῶν δούλων σου.

Οικτίρμονα, καὶ φιλόανθρωπον Λόγον κυήσασα, καὶ ἐλέους, θελητὴν Θεοτόκε ἐλέησον, τὴν ψυχὴν μου ὅτι, ἐπὶ σέ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα.

Απάντων σε, ἐξελέξατο Κύριος Ἀχραντε, Παναγία, ἑαυτῷ καθάρωτατον σκῆνωμα, καὶ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εἰς βροτῶν σωτηρίαν εὐδόκησεν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Πανηγύρεως, ἡμέραν συγκροτήσαντας, Ἀγνή τοὺς δούλους σου, καὶ τῷ Ναῷ σου πιστῶς, συντρέχοντας πάντοθεν, φρούρησον ψάλλοντας· Χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρὰς πληρούμεθα καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.

Ραντισμῷ, καὶ μεταλήψει τοῦ σοῦ νάματος, πάντας ἁγιάσον, τοὺς ἐπαγρύπνοις εὐχαῖς, παννύχοις τε στάσεις, Ἀγία Δέσποινα, ἀναμέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Σῶσον ἅπαντας, Παρθένε τοὺς προστρέχοντας, τῇ θεῇ σκέπῃ σου, καὶ Θεοτόκον τρανῶς, Ἀγνή καταγγέλλοντας, καὶ πόθῳ ψάλλοντας· Χαῖρε Παναγνε, ἡ τὸν Σωτῆρα Κύριον, τοῖς πιστοῖς ἀποτεκοῦσα.

Παναμώμητε, Μαρία καὶ ἀσύγκριτε, τῇ ἁγιότητι, ἡ τὸν Θεὸν ἐν γαστρὶ, Παρθένε κυήσασα, ἀπειρογάμως Ἀγνή, Αὐτῷ πρέσβευε, παντοίας με κακώσεως, καὶ κολάσεως ῥυσθῆναι.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τεκοῦσα τοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα, πηγὴ τοῦ ἐλέους ἐχρημάτισας, ὅθεν δυσωποῦμέν σε, πίστει τοὺς προστρέχοντας, τῇ σῇ πηγῇ ἁγιάσον, τὸ δ' ἐλεός σου ἔκχεον, καὶ μὴ ἀποστρέψῃς Παρθέne, τεταπεινωμένους, ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου.

Υδατι τιμῇ σου Ἁγία, τοὺς σοὺς νῦν ἐξαποστείλασα, δεῖξον ἀκεσώδυνον, τοῦτο τοῖς προστρέχουσι, καὶ ἰατρεῖον, Δέσποινα, τοῖς πίστει μέλουσι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φορέσας τὸν ἄνθρωπον ὁ Λόγος, προῆλθε, Παρθέne, σωματοῦμενος, τέλειος ἐν φύσει, δύο γνωριζόμενος, ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι συμπροσκυνούμενος, Θεὸς καὶ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αγίων εἰς Ἁγία τραφεῖσα, Ἁγίων τὸν Ὑπεράγιον γεγέννηκας, Ἁγία Θεόνυμφε· ὅθεν ἐν Ἁγίαις σε, φωναῖς πάντες δοξάζομεν, χαῖρε, Μητρίθεε, πηγὴ τῶν ἀκενῶτων θαυμάτων, χαῖρε τῶν Ἀγγέλων, καὶ προφητῶν ἡ δόξα.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Χαῖρε Κιβωτέ, σεμνὴ ἁγιάσματος, χαῖρε ἡ Τράπεζα, ἄρτον τὸν Οὐράνιον, ἡ δεξαμενὴ χαῖρε βλαστήσασα, Ράβδος βλαστὸν ἀμάραντον, χαῖρε ἡ Στάμνος χρυσοῦ· χαῖρε ἡ Πλάξ, Λόγον ἐνυπόστατον, δεξάμενὴ Πατρὸς δακτυλόγραφον.

Ψάλλοντας Ἀγνή, τοὺς δούλους σου πρόσδεξαι, καὶ τὰ ἐλέη σου, πᾶσιν ἡμῖν πῆγασον, τοῖς ἀνυμνοῦσι καὶ μεγαλύνουσι, σὲ τὴν ἀειμακάριστον καὶ Παναμώμητον, καὶ βοῶσι· Δέσποινα Πανύμνητε, τὰς ἡμῶν ἱκεσίας ἐκπλήρῳσον.

Ω Μητὲρ Θεοῦ, τῶν ἄνω Δυνάμεων ἡ ὑπερέχουσα, Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, Ἐξουσιῶν τε, Θρόνων Δυνάμεων, Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων τε, Κυριοτήτων Ἀρχῶν· τὸν γὰρ τούτων, Ποιητὴν γεγέννηκας, ὃν δυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ως τὸν φυτουργόν, ἀφράστως γεννήσασα, Κόρη φωτῶνυμε, φωτισόν με δέσμαι, τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς ταῖς λάμπεσι, τῆς ἁμαρτίας λύουσα, σκότος τὸ δύσμορφον· φωτεινὴ γάρ, σὺ νεφέλη πέφυκας, νοητοῦ τε φωτὸς ἐνδιαίτημα.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ψαλλόμενον εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τὴν ἐπονομαζομένην τῆς Βελαντιδῆς τῶν Καλαμῶν.

Ἦχος α'.

Δεῦτε οἱ νόσων παντοίων πάντες ὀχλούμενοι, τῇ Πηγῇ τῆς Παρθένου πίστει προσέλθωμεν· παρέχει γὰρ πᾶσι δαφιλῶς, ναμάτων ζωηρρύτων δωρεάς, καὶ πλουσίως διανέμει, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα. Δόξα σοι, ὦ Πανάσπιλε Ἀγνή, δόξα τῇ Ζωοδόχῳ σου Πηγῇ, δόξα σοι τῇ ἐλπίδι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΘ' ΙΚΕΣΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΧΡΑΝΤΟΝ ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΜΑΡΙΑΝ

ΤΗΝ ΖΩΟΔΟΧΟΝ ΠΗΓΗΝ

(Συντεθείσα ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου Ζερβάκου).

Δέσποινα, Δέσποινα, Πανάχραντε Θεοτόκε Μαρία, ἡ δι' ἄκραν καθαρότητα καὶ ταπεινώσιν ἀρρήτως καὶ ἀπαθῶς ἐπ' ἐσχάτων συλλαβοῦσα καὶ τέχασα τὸν Ἰδὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸν ἡμῶν. Ἡ τὸ μεσότειχον τοῦ φραγμοῦ διαρρήξασα, ἡ εἰρηνοποιήσασα καὶ φιλιώσασα τὸν Θεὸν μετὰ τὸν ἄνθρωπον, ἡ τὴν κεκλεισμένην Ἐδὲμ ἀνοίξασα, καὶ ὁδοποιήσασα τὸν Παράδεισον. Ἡ τὴν ἀπωσθεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς οὐρανίοις συνάψασα. Ἡ ἐκ τῶν Οὐρανῶν τὸν Θεὸν εἰς τὴν γῆν καταγαγοῦσα καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς γῆς εἰς Οὐρανοὺς ἀνυψώσασα. Διὰ σοῦ ἄνθρωπος γέγονεν ὁ Θεός, ἵνα τὸν ἄνθρωπον Θεὸν ἀπεργάσῃται. Σὺ εἶσαι ἡ γέφυρα, δι' ἣς διαπερῶμεν ἐκ τῆς γῆς εἰς τὰ Οὐράνια. Σὺ εἶσαι ἡ κλίμαξ, δι' ἣς εἰς οὐρανοὺς ἀνατρέχομεν. Σὺ εἶσαι ἡ Ὀλκὰς, δι' ἣς διαπερῶμεν ἀκινδύνως τὴν πολυτάραχον τοῦ βίου θάλασσαν. Σὺ εἶσαι ὁ ποταμὸς τῶν χαρίτων ὁ πλημμυρέστατος καὶ ἡ Ζωοδόχος Πηγή ἡ ἀκένωτος, ἡ ἀενάως πηγάζουσα νάματα σωτηρίας. Σὺ εἶσαι ὁ λιμὴν ὁ ἀσφαλέστατος, δι' οὗ εὐρίσκομεν ἀνάπαυσιν καὶ γαλήνην. Σὺ εἶσαι τὸ Τεῖχος καὶ τὸ Προπύργιον ἡμῶν. Σὺ εἶσαι ἡ ἀσφάλεια καὶ ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. Σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων ἡ Παραμυθία τῶν τεθλιμμένων ὁ πλοῦτος καὶ θησαυρὸς τῶν πενυμένων τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ μετανοούντων ἡ σωτηρία. Σὺ εἶσαι ἡ ἀληθεοπάτης καὶ γνησιωτάτης Μήτηρ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Μήτηρ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων τῶν χριστιανῶν. Εἰς Σὲ καυχώμεθα, εἰς σὲ θαρρόμεν καὶ ἐν Σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν

ἐσιν. Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ Σοὶ κατησχυμένος ἀπὸ Σοῦ ἐκπορεύεται, Ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως. Εἰς Σὲ, Πανάχραντε Θεοτόκε, καὶ γὰρ ὁ ἐλάχιστος καὶ πάντων τῶν ἁμαρτωλῶν ἁμαρτωλότερος, ἐλοφύχως πιστεύσας, ἀνέθηκα πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μου ἐν νεότητός μου. Εἰς Σὲ ἐπεβρίβην ἐκ κοιλίας μητρός μου. Σὺ πολλάκις με διεφύλαξες καὶ ἐλύτρωσες ἀπὸ ἀναριθμήτους κινδύνους σωματικούς καὶ ψυχικούς, ἀφανείς καὶ φανερούς, καὶ καθ' ἐκάστην με διασώξεις, σκέπεις, καὶ διαφυλάττεις, καὶ ἁμαρτάνοντα καὶ παροργίζοντά Σε καὶ τὸν ἐκ Σοῦ ἀρρήτως τεχθέντα οὐκ ἀποστρέφεις. Ἀλλ' εἰς τὰς τοσαύτας καὶ τηλικαύτας εὐεργεσίας τί Σοὶ ἀνταποδώσω, Δέσποινα Παναμώμητε; Πῶς ἐξεῖπιν δυνήσασθαι τοὺς ἀμέτρους Οἰκτιρμούς Σου, Δέσποινα, τοὺς τὴν ἐμὴν πάντοτε ψυχὴν δεινῶς πυρουμένην ὡς ὕδωρ περιδροσίαντας; Ἡ τί Σοὶ δῶρον προσάξω τῆς εὐχαριστίας, ἀνθ' ὧν περ ἀπῆλυσας δωρημάτων παρὰ τῆς Σῆς ἀμετρίας χρηστότητος; Ἰσαβρίθιμους τῇ ψάμμῳ ᾧδᾶς, ἂν προσφέρω Σοὶ, οὐδὲν τελέσω ἄξιον! Ὅθεν ὁμολογῶ τὴν χάριν, οὐ κρύπτω τὸ ἔλεος, κηρύττω τὰς εὐεργεσίας καὶ τὴν πολλὴν Σου πρὸς με κηδεμονίαν.

Ὅμολογῶ ὅτι ἀμνήμων ἐγενόμην, ἀγνώμων καὶ ἀχάριστος τῶν πρὸς ἐμὲ χαρίτων καὶ εὐεργεσιῶν Σου.

Καὶ νῦν, Δέσποινα Θεοχαρίτωτε, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε Μαρία, Ζωοδόχε θεῖα Πηγή.

Ἐνώπιον τῆς Παναχράντου καὶ Σεπτῆς Σου θείας Εἰκόνης κλίνων τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, συναισθανόμενος τὸ πλῆθος τῶν πολλῶν σου οἰκτιρμῶν καὶ τὰ πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν μεγαλεῖά Σου, συγκινημένος καὶ δακρύων, Σὲ ἱκετεύω ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς, τῆς διανοίας καὶ καρδίας. Δέξαι, Δέσποινα Κυρία καὶ Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὴν ἐκ τῶν ῥυπαρῶν μου χειλέων προσφερομένην Σοὶ εὐχαριστήριον δέησιν καὶ προσάγαγε ταύτην τῷ Σῷ Ἰῷ καὶ Θεῷ. Ἀξιώσόν με διὰ πρεσβειῶν σου, ὅπως μέχρι τέλους τοῦ βίου μου ὕμνω, εὐλογῶ, δοξάζω καὶ γεραίρω τὸ Ὑπερύμνητον καὶ Ὑπερένδοξον ὄνομά Σου, καὶ ἐνθυμοῦμαι τὰς εὐεργεσίας Σου.

Φύλαξόν με ὑπὸ τὴν κραταίαν Σου σκέπην καὶ προστασίαν, ἵνα ἀπροσκόπως καὶ ἀκινδύνως διαπλεύσω τὸ πέλαγος τῆς παρούσης ζωῆς.

καὶ φθάσω εἰς τὸν ἀκύμαντον λιμένα τῆς αἰωνίου καὶ ἀτελευτήτου ζωῆς. Φύλαξον τὴν πόλιν ταύτην (ἢ κώμην ἢ Μονήν) καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀπὸ ὀργῆς, λιμοῦ, λοιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρὸς, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων, ἐμφυλίου πολέμου, καὶ αἰφνιδίου θανάτου. Φύλαξον τοὺς πνευματικούς καὶ σαρκικούς γονεῖς, πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν, καὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς καὶ Ὁρθοδόξους χριστιανούς, Βασιλεῖς, Πατριάρχας, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, διακόνους μοναχοὺς, μοναχάς, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, νέους, γέροντας καὶ παιδιά· καὶ πᾶσι δίδου τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα. Τοὺς ἐσκοτισμένους καὶ πεπλανημένους φωτίσον τῷ φωτὶ τῆς θείας ἐπιγνώσεως, τοὺς ἀσθενοῦντας ψυχῇ τε καὶ σώματι θεράπευσον, τοὺς αἰχμαλώτους λύτρωσαι, τοὺς ἐχθρευομένους εἰρήνευσον, τοὺς πένητας πλούτισον, τοὺς εὐσεβεῖς κραταίωσον, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου πρέσβευε· ὅτι Σὺ εἰ, Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς, ἡ καταφυγή, ἡ προστασία, καὶ σωτηρία τοῦ γένους ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ Τῷ ΘΕῷ ΔΟΞΑ

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ—ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΕΙΣ

Ἐν σελίδι 21 ἀνάγνωθι· ὑδροπικῶν ἀντὶ ὑδροπικῶν. Ἐν σελ. 26 ἀνάγν. Χριστὸν ἀντὶ χρησμόν. Ἐν σελ. 28 ἀνάγν. ἐξομολογήσονται σοι, ἀντὶ ἐξομολογήσονται. Ἐν σελ. 32 ἀνάγνωθι, ἐπεχομένην ἀντὶ ἐπερχομένην. Ἐν σελ. 49 ἀνάγν. ἐκλιπέωσαν ἀντὶ ἐκλειπέωσαν, Ἐν σελ. 56 ἀνάγν. Μὴ λυπᾶσαι ἀντὶ μὴ λυπᾶσαι.

Ἐν σελ. 80 ἐν τῷ β' στίχῳ ἀπὸ τῆς φράσεως «ὅτε τέλος μέχρι τοῦ 5' στίχου» οὕτως ἐπανορθοῦται τὸ κείμενον. «Ἄλλ' ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Σουλτάν Μαχμούτ, ὅτε οἱ ὑπῆκοι αὐτοῦ ἔχαιρον ἐλευθερίαν ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἐθίμων τὴν ἐκτέλεσιν, ἐζητήθη ἄδεια ὑπὸ τῶν ἐμογενῶν πρὸς ἀνοικοδομὴν τοῦ εἰρημένου παρεκκλησίου. Καὶ ἤρχισε μὲν τὸ ἔργον τῇ 27 Ἰουλίου 1833, ἀνσκοφῆς δὲ γενομένης καὶ τῶν θεμελίων τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ εὐρεθέντων, ἀνηγγέρθη διὰ νεωτέρας ἀδείας βασιλικῆς οὐ μόνον τὸ τοῦ Ἀγιάσματος Παρεκκλησίον λαμπρότερον τοῦ προτέρου, ἀλλὰ καὶ ἕτερος Ναὸς ἐπὶ τῶν θεμελίων τοῦ παλαιοῦ μέγιστος, περικαλλέστατος καὶ μεγαλοπρεπέστατος. Καὶ τὰ μὲν θεμέλια τούτου κατεβλήθησαν τῇ 14 Σεπτεμβρίου 1833· τὸ δὲ ἔργον ἀπηρτίσθη τῇ 30 Δεκεμβρίου τοῦ 1834· κατὰ δὲ τὴν 2 Φεβρουαρίου 1835 ὁ Παναγιώτατος καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντίας ὁ Β' ἔχων συλλειτουργοὺς καὶ 12 τῶν προκρίτων Ἀρχιερέων μετὰ μεγάλης καὶ ἐκκλησιαστικῆς παρατάξεως καὶ ἀπείρου πλήθους Χριστιανῶν ἐξετέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ εἰς δόξαν τῆς Θεομήτορος καὶ καύχημα τοῦ γένους ἡμῶν».

Ἐν σελ. 95 ἀνάγν. Σολομώντειον. Ἐν σελ. 109 ἀνάγν. Ἐκλίχμησον.

Αἰτούμεθα συγγνώμην παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, διότι ὑποσχεθέντες νὰ περιλάβωμεν 10 Παρακλητικούς Κανόνας παρέχομεν πρὸς αὐτοὺς 9· τῶν χειρογράφων τοῦ 10 παραληφθέντων μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἔργου.

Ἐν σελ. 116 ἀνάγν. γεγονώς ἀντὶ γεγονός. Ἐν σελ. 121 ἀνάγν. τῶν ἀγιαζομένων ἀντὶ τοῦς ἀγιαζομένους.

ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΤΟΝ ΠΡΟΣΚΤΗΗΜΑ
ΕΙΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΝ ΚΑΙ ΣΙΝΑ

Περιγραφή ἀπτενεστάτη τῶν ἐν Παλαι-
στίνῃ ἱερῶν Προσκυνημάτων, Ἀγίας
Πόλεως Ἱερουσαλήμ, Βηθλεέμ, Ὁρους
Ἑλαιῶν, Γεθσημανῆ, Γαλιλαίας καὶ Ἱου-
δάνου, Ναζαρέτ, Τιβεριάδος, Νεχροῦς
Θαλάσσης, Θαβωροῦ, Θεοβαδίστου Ὁ-
ρους Σινᾶ καὶ Ἑρυθροῦς Θαλάσσης.

ΜΕΤΑ ΠΛΕΙΣΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Βιβλιοπωλεῖον **ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ**

82 Ὁδὸς Σταδίου - Μέγαρον Ἀρδακείου 82

Ἐνθα καὶ πωλεῖται.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΠΑΝΑΡΤΟΥ